XX. évfolyam 4. szám Ára: 1 forint 1964. január 23.

Ludas Matyi

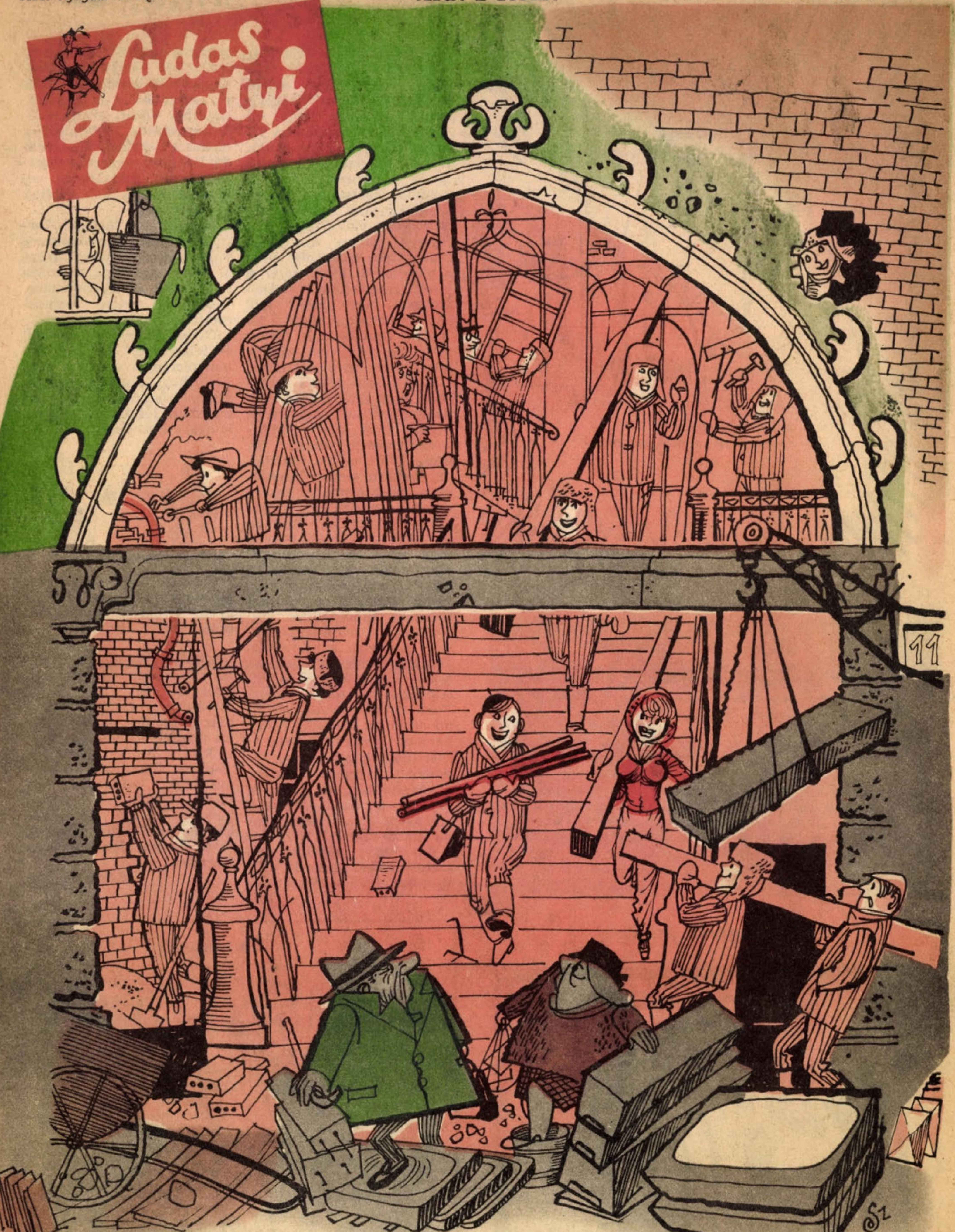

Szűr-Szabó József rajza

— Figyeled, hogy mostanában milyen sok fiatal dolgozik a tatarozásokon?

— Biztosan azért, hogy megérjék, mire elkészül!

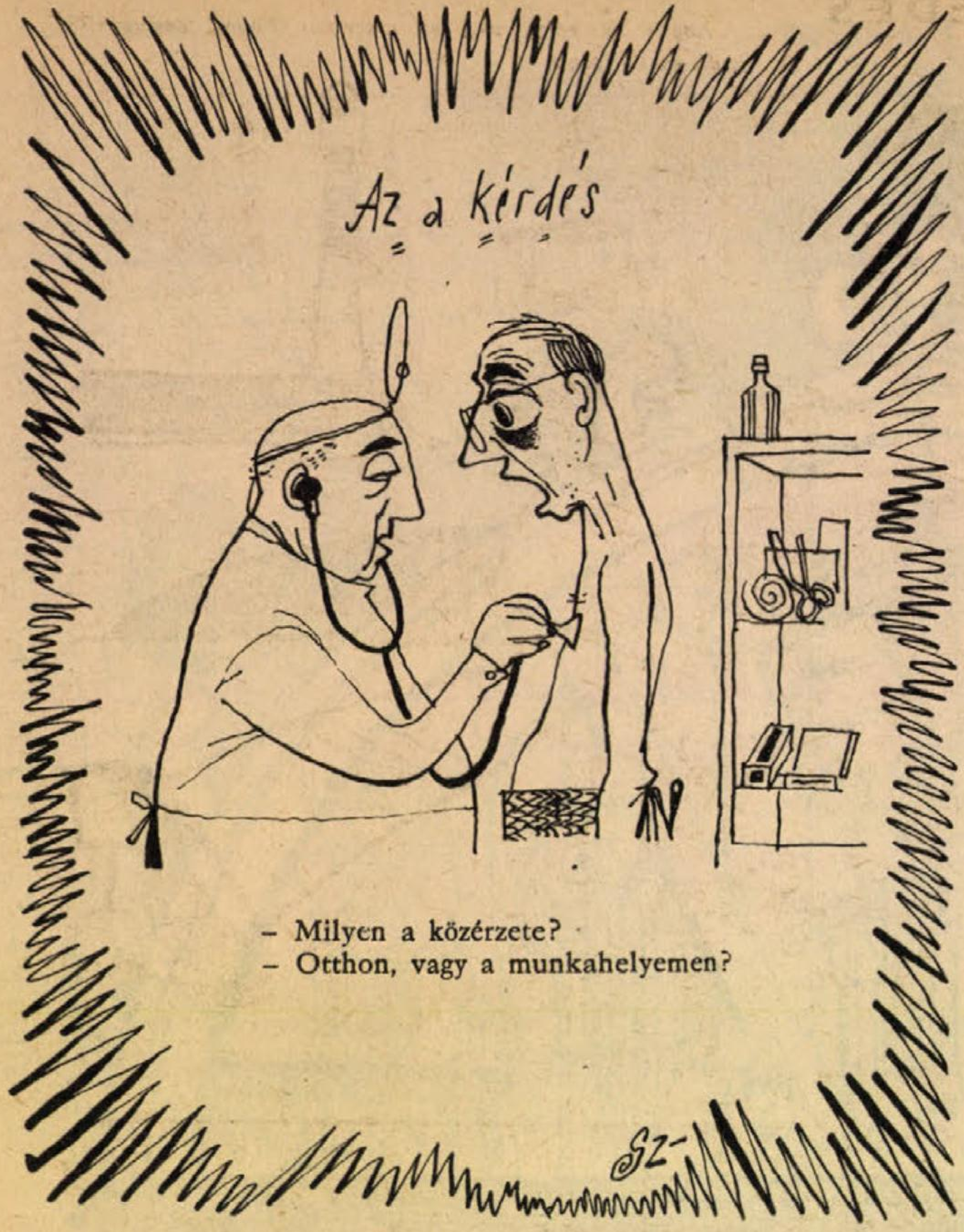

– Milyen a közérzete?
– Otthon, vagy a munkahelyemen?

Tegeződés

Nincs unalmas televíziós adás, csak közönyös, elfásult, ötletszegény nézők vannak. Állítom: kizárólag rajtunk múlik, hogy érdekfeszítően izgalmassá válik-e valamely műsorszám, avagy hatástalanul pereg le a képernyőn. Amikor például csoportos interjú kezdődik, mi máris lázasan totózunk. Szolid, tízfilléres alapon. Azt játszszuk: kivel tegeződik majd a riporter és kivel nem. A játék részvevőinek természetesen már akkor kell nyilatkozniuk, amikor a televízió munkatársa bemutatja, de még nem szólítja meg soron levő partnerét.

Nem dicsekvésből mondom, ezen a tévé-totón jónéhány forintot nyertem az elmúlt évek alatt. Megfigyelőképesség dolga az egész. Van olyan riporter, aki nagyon szeret tegeződni, a másik kevésbé. Újságírókkal, színészekkel mindegyik tegeződik. Írókkal, művészekkel főleg hatvan éves koron és Kossuth-díjon innen. Mezőgazdasági társalgásnál többnyire nincs pertu. Hasonló a helyzet műszaki, tudományos személyiségek esetében. Híres, népszerű sportolókkal általában szívesen tegeződik a televízió munkatársa, híres sportvezetőkkel nem. Férfi és nő ritkán, nő és nő csaknem mindig. Főleg, ha nagy a korkülönbség.

E tapasztalati tények ellenére meglepetés bármikor bekövetkezhet, és ez még fokozza a játék varázsát. Jómagam is csúfosan megjártam a minap.

Az interjú vezetője kis asztal mellett üldögélt, és a szemben levő széken váltakozva helyet foglaló személyeket kedvesen faggatta: mit várnak az 1964-es esztendőtől? A megkérdezettek között akadt szállodaigazgató, koreográfus, cirkuszi szakember, vendéglátóipari vezető, zeneszerző stb. Fiatalok és kevésbé fiatalok. Nők, férfiak — vegyesen.

És mégis mi történt? Korra, nemre, foglalkozásra való tekintet nélkül mindenkivel tegeződő viszonyban volt a játékmester. Tippjeim rendre befucscsoltak.

Ötven fillér veszteséggel, és felzaklatott lelkiállapotban tértem nyugovóra. Érthető, hogy amint nagy nehezen elszenderedtem, álmomban folytatódott a televíziós közvetítés.

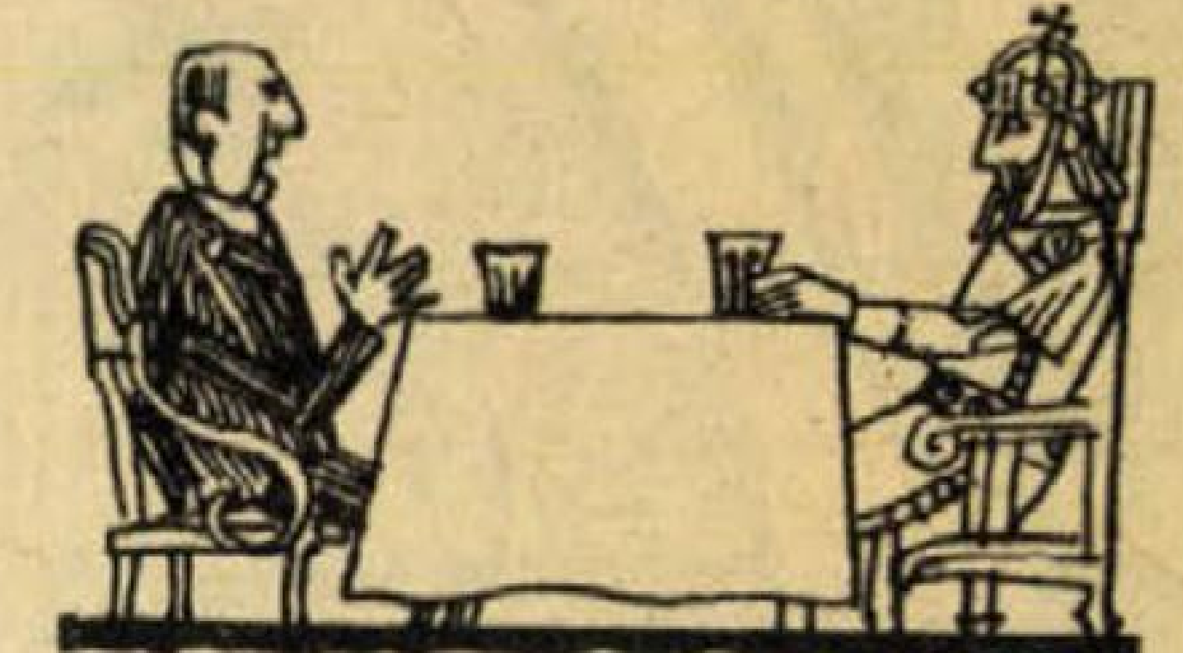

Ezúttal a vendégeknek fenntartott székre fényesdíszes lovagi öltözékben egy daliás férfi ült le.

— Engedjék meg, kedves nézőink — kezdte a riporter —, hogy bemutassam önöknek első vagy Szent Istvánt. A tankönyvekből már bizonyára ismerik. 997-től fejedelem, 1001-től 1038-ig király. Az ő nevéhez fűződik az államalapítás nagy művének befejezése. És most meséld el nekünk, kedves Pistám, tulajdonképpen min különböztetek össze annak idején azzal a Vazullal?

Kürti András

HÁLA A BŰNÖZŐKNEK!

A most következő idézet egy michigani fegyház házi újságjából, a Spectator-ból való:

„Bűnözők nélkül nem lenne szükség rendőrökre, vagyis sokezren lennének munka nélkül. Utcára kerülnének a fegyőrök, bírák, nyomozók. Nem volna helyes, ha ezek az emberek némi hálát mutatnának azok iránt, akiknek megélhetésüket köszönhetik?”

Ehhez még hozzátehetjük, hogy a legtöbb amerikai bűneset évtizedekre ellátja munkával a nyomozó hatóságokat, s még a következő karhatalmi nemzedékeknek is jócskán jut elfoglaltság.

Higgadt pesti

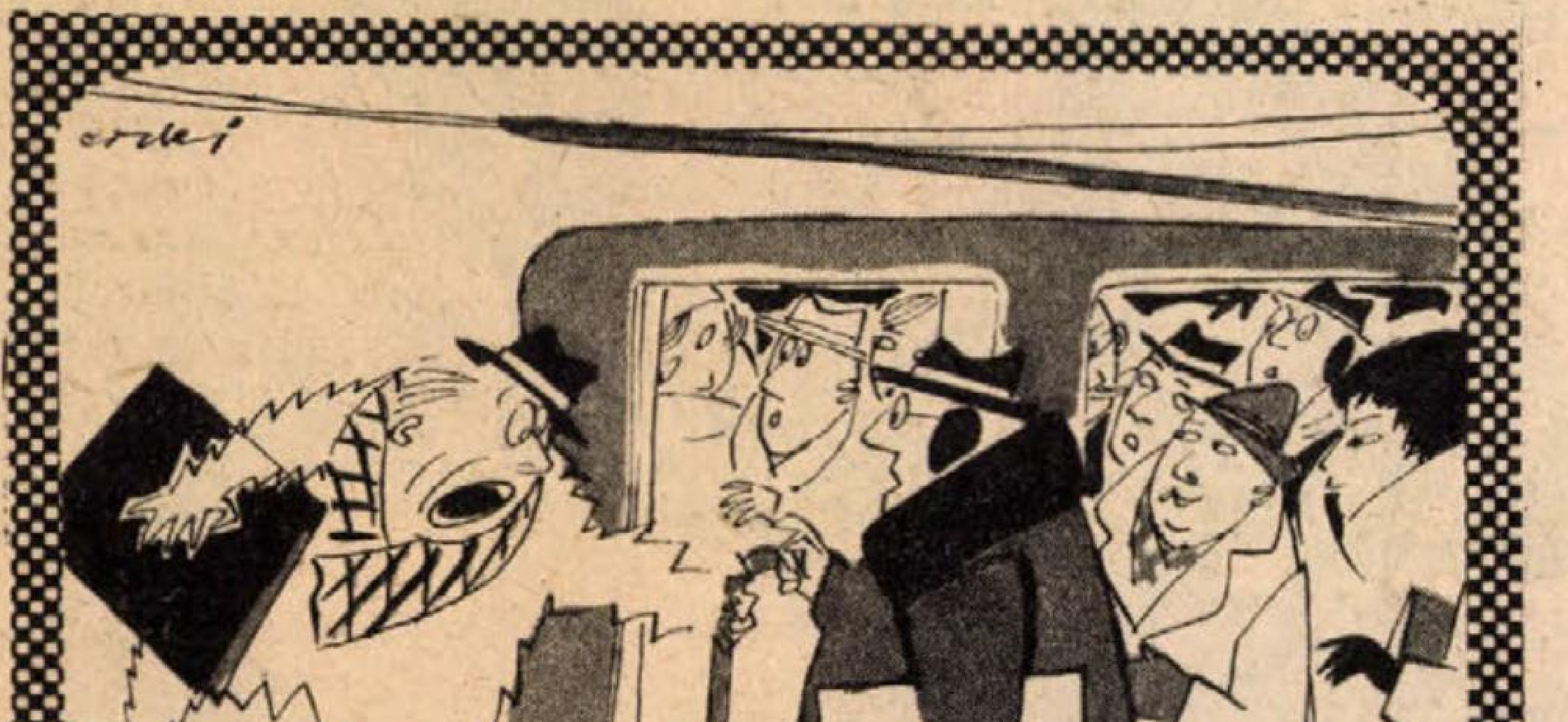

– Tessék mondani, ráz?
– Nem tesz semmit, az orvos úgyis diatermiás kezelést rendelt . . .

Vacsoraidő

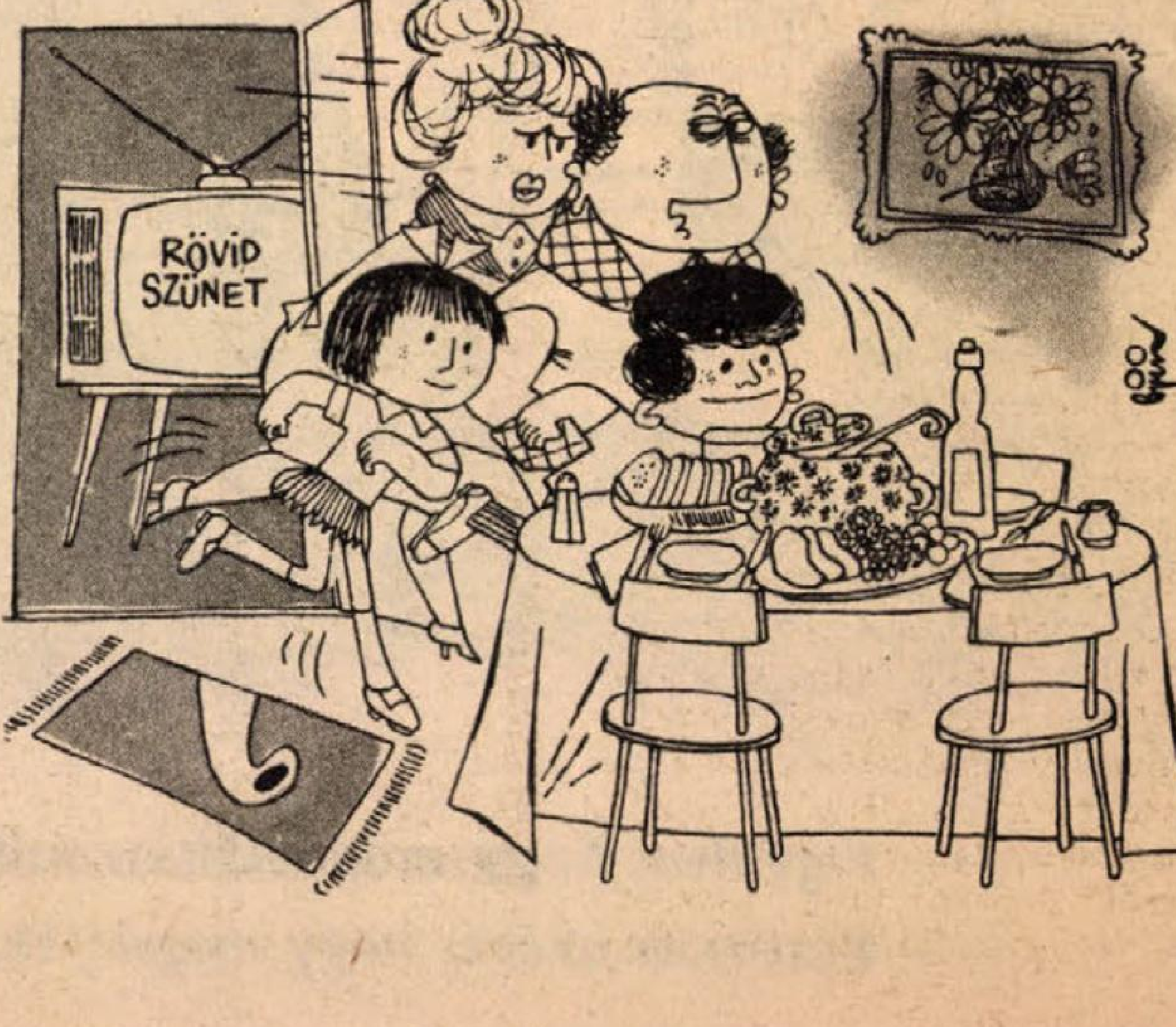

Gerő Sándor rajza

LELKESEDÉS

Anglia is részt vesz az amerikai Polaris-tengeralattjárók gyakorlatain.

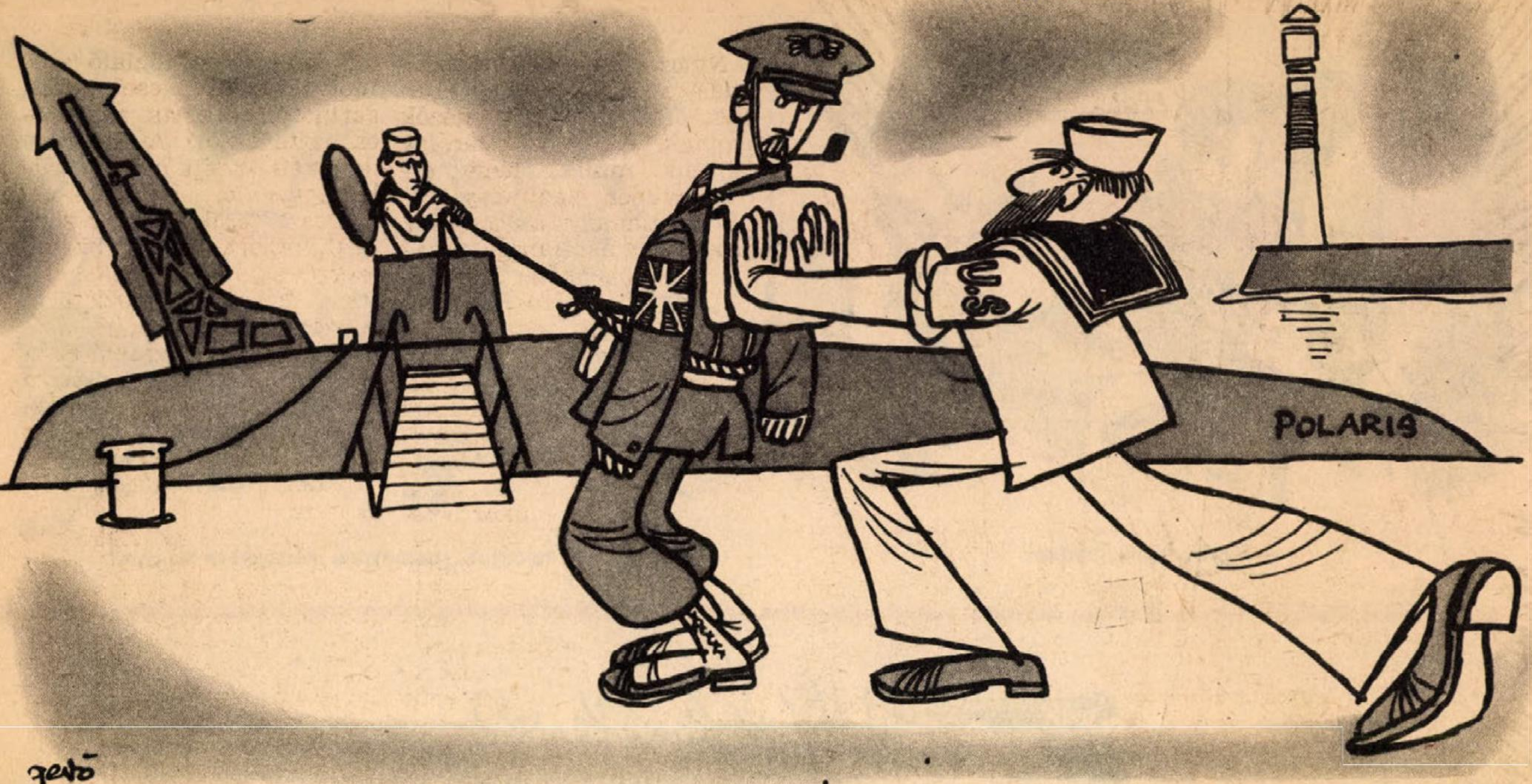

– Ugye, mindjárt más, ha az ember önként megy!

TÁVLATI TERV

Az elmúlt évben két hetet töltöttem el a festői Duna-kanyar kellős közepén, egy üdülőben. Egy napon, emlékezetem szerint, nyolcvanhárom jelentős hiányosságát számláltam össze e nevezetes kiránduló- és üdülőhelynek — csak úgy, a magam szórakoztatására —, mivelhogy e városka ellátottságát, természeti szépségein túlmenőleg, csapnivalónak találtam. Elégedetlenségemet jórészben az válthatta ki, hogy előzetesen számos újsághírt és más egyéb nyilatkozatot olvastam arról, hogy miként rendezik a festői Duna-kanyart.

Az elmúlt évben gyakran előfordultam a Velencei-tónál is, hol minden alkalommal véremet vették a szúnyogok, por és nap égette a testemet, s másfél órát álltam sorba egy darab háromszögletű sajtért. Mindazonáltal a viszonyok itt jobbak voltak a festői Duna-kanyarénál, már csak azért is, mert négy vagy hat újságcikkel kevesebbet olvastam a Velencei-tó rendezési terveiről, mint a festői Duna-kanyaréról.

Várakozásomhoz híven, az új esztendő sem köszöntött be gazdag és illusztrációval is ellátott élvezetes újságcikk nélkül a festői Duna-kanyar rendezési tervéről, s a fejemet teszem rá, hogy a balatoni és velencei-tavi perspektívikus tudósítások sem váratnak sokáig magukra. A világért sem szeretném, ha azt hinné valaki, hogy én e tudósításokat nem kedvelem. Ellenkezőleg: első soruktól az utolsóig végigolvasom valamennyit, őszinte érdeklődéssel és lelkesedéssel. Az egész éven át tartó kellemes hírek élvezete a festői Duna-kanyarról és mind a többiekről is, össze sem mérhető azzal a csekély, évenként legfeljebb kéthetes bosszúsággal, melyet egy üdülési idő nyújt a helyszínen. Sőt, még azt is elárulom, hogy én e tudósításokat, a magam körülményeire alkalmazva, már jó eredménnyel hasznosítani is tudtam.

Nemrégen ugyanis vendégek érkeztek hozzánk, és láttam a szemükön, hogy többet vártak a lakásomtól, mint amit találtak. Ezért egy alkalmas pillanatban felálltam, s így szóltam hozzájuk:

— Engedjétek meg, hogy röviden ismertessem lakásom távlati tervét s azt az óriási fejlődést, mely teljesen át fogja alakítani szobáink lakberendezését, a falak jelenlegi állapotát és a mellékhelyiségek kulturális színvonalát. Felújítjuk a szobákba vezető közlekedési utakat: azt a rongyszőnyeget, melyen az előszobában csak az imént vágódtak hanyatt, széles és tartós kókusz-szőnyegre cseréljük ki. A lakás centruma az eddigi ebédlőasztal helyett átkerül majd egy hangulatos szalongarnitúrához, mely kagylófotelekből fog állni, és kellemes tartózkodási helyül szolgálhat. A fürdőszobában a közművek felújítása során a jelenlegi kézmosó-lavór eltűnik, helyére a legmagasabb igényeket is kielégítő süllyesztett fürdőkád kerül. A villamosítás során a konyhát frizsiderrel és mosógéppel látjuk el, a sarokszoba jelenleg zsírpapírral borított ablakait felszámoljuk, helyükre függöny készül, mely módot nyújt ahhoz, hogy a látogatók az ablakon át elgyönyörködhessenek a Baross utca színes panorámájában.

Távlati tervemet a megvalósításig egyelőre sokszorosítottam, és színes ábrákkal ellátva, jól látható helyen elhelyeztem lakásom különböző pontjain. Ezzel túltettem a festői Duna-kanyar és a kies Velencei-tó távlati tervein is...

Somogyi Pál

Abszolút elégedetlen

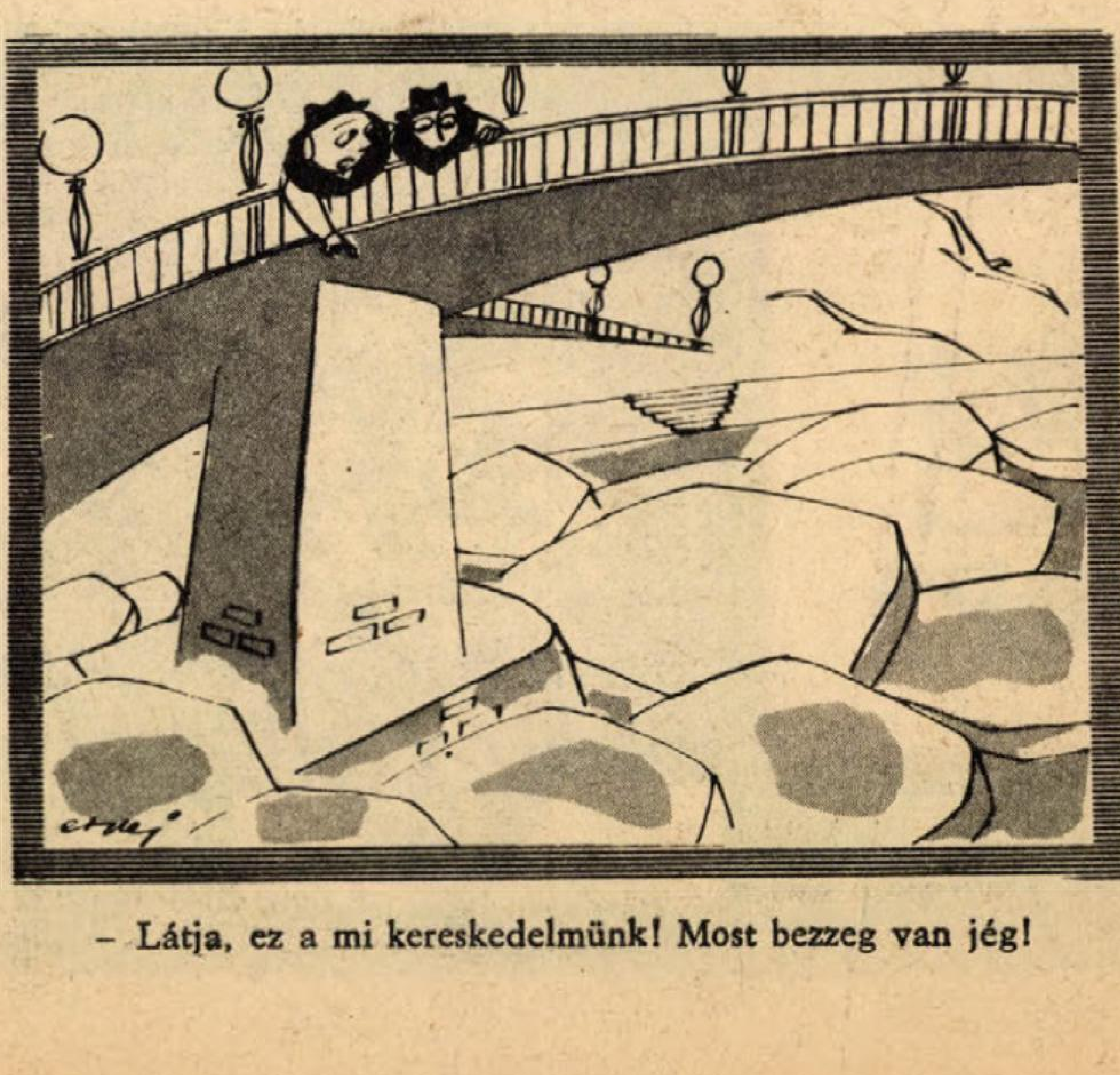

– Látja, ez a mi kereskedelmünk! Most bezzeg van jég!

Furcsa kérdés

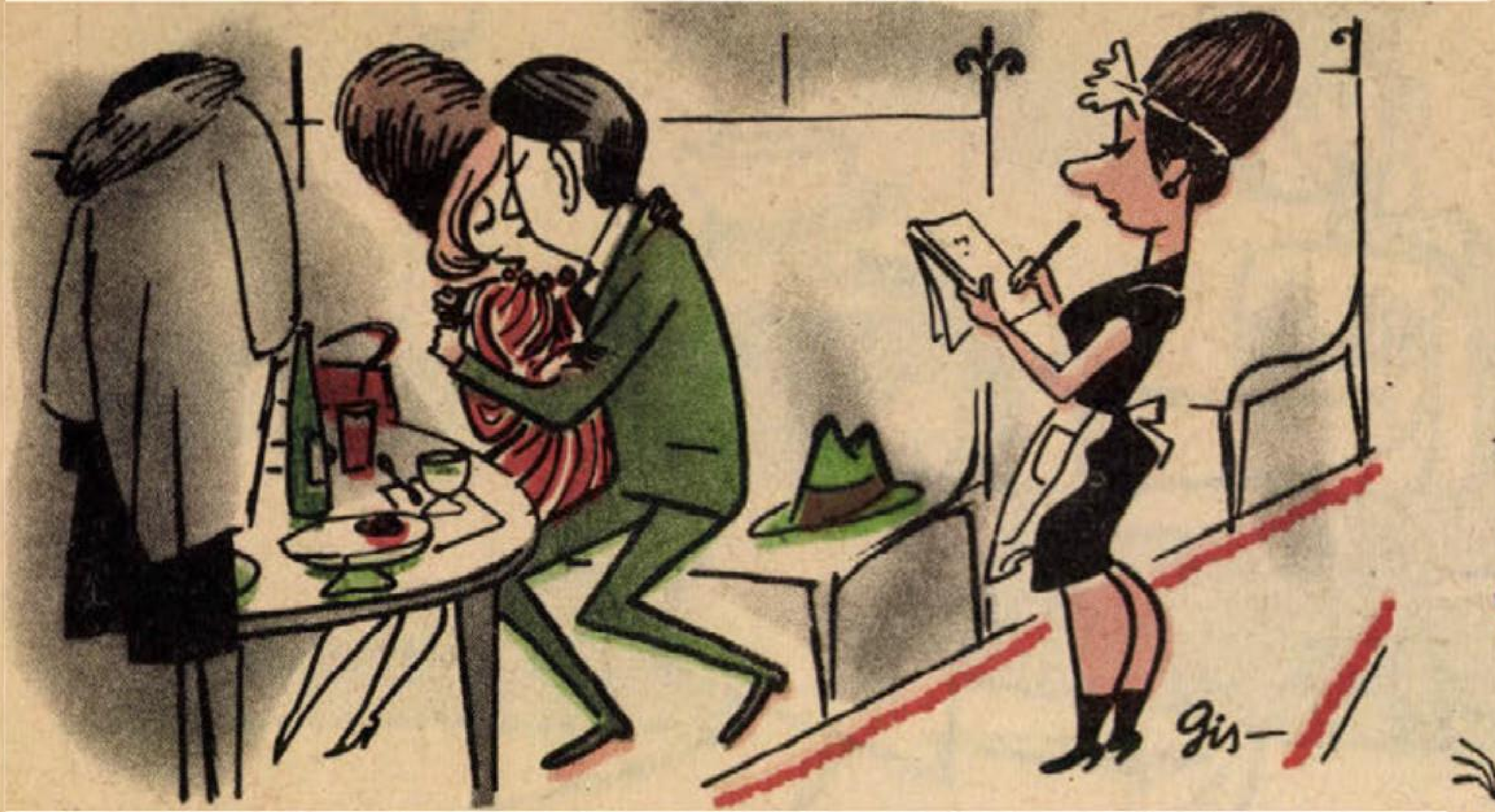

– Egybe számolhatom?

Baromfitenyésztési verseny

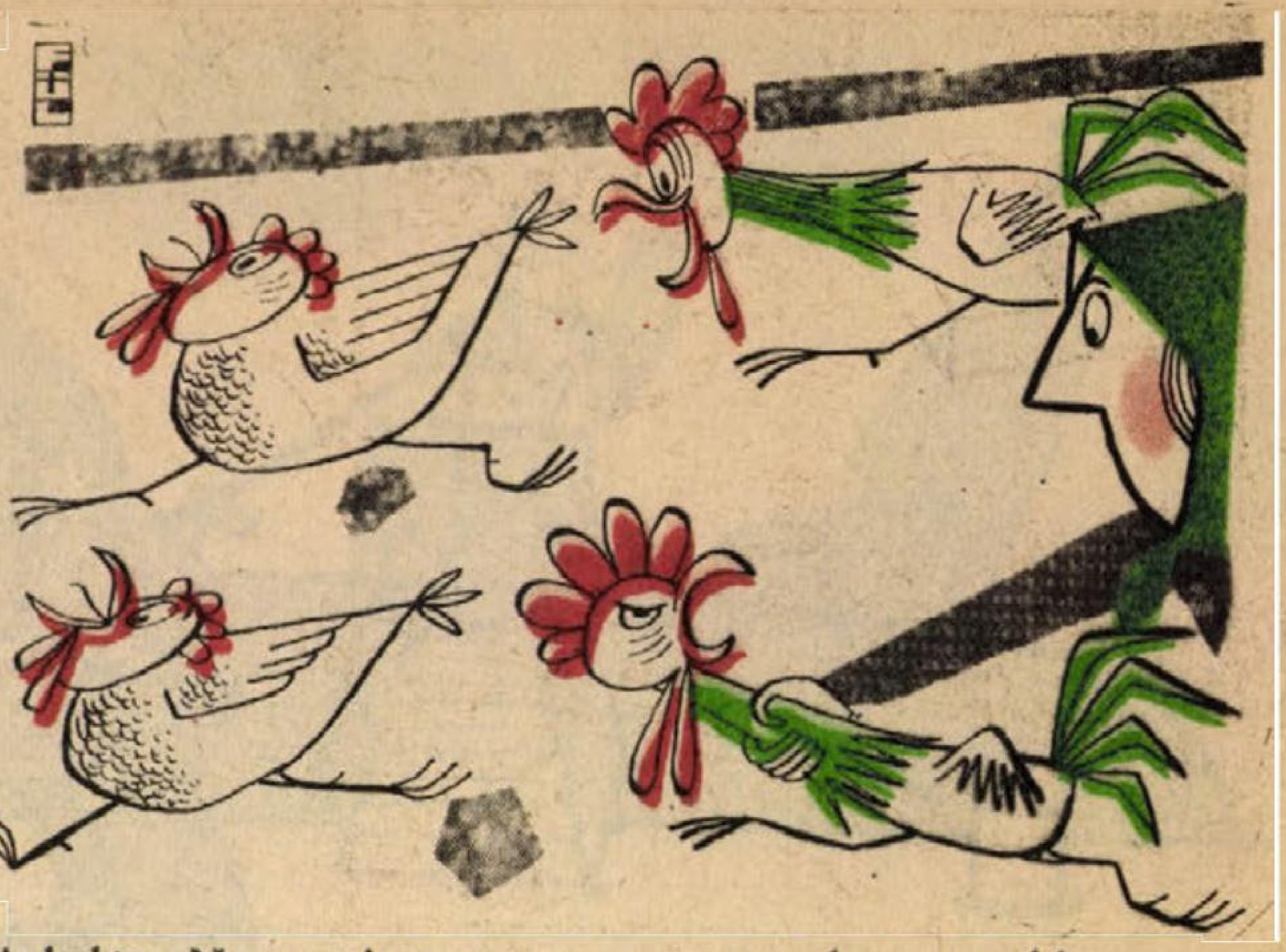

A kakas: Ne zavarjon, asszonyom, versenyben vagyok!

Névtelen levél

Kürschák József matematikus professzor, akiről a Bolyai János Matematikai Társulat ma is évről évre emlékversennyel emlékezik meg – egyetemi katedráján szigorú vizsgáztató hírében állott.

A húszas években, egyik utóvizsga előtt kora reggel expresszlevelet kézbesítettek lakására. A professzor azonnal felbontotta, és először az aláírásra pillantott. Az aláírás helyén azonban csak ennyi állott: – Egy mindenre elszánt utóvizsgázó.

Ezek után Kürschák fokozott érdeklődéssel olvasta el a levelet. Az érdeklődés indokoltnak is bizonyult, mert a levél tartalma a következő volt:

– Méltóságos Uram! E levelem vétele után rövid idővel én ön előtt fogok állani, ezúttal negyedízben, utóvizsgán. Igenis, negyedízben, Méltóságos Uram, mert három ízben el méltóztatott engem buktatni. Mint tudni méltóztatik, amennyiben Méltóságos Uram negyedjére is elbuktat, vége, soha nem szerezhetek mérnöki diplomát. Ezért legnagyobb sajnálatomra kénytelen vagyok közölni Méltóságoddal, hogy amennyiben nekem negyedjére is meg nem felelő jegyet méltóztatik adni, én Méltóságodat a vizsgaeredmény kihirdetése után a helyszínen agyonlövöm. Magamat szíves jóindulatába ajánlva, vagyok – Egy mindenre elszánt utóvizsgázó.

Kürschák József még egyszer megnézte az aláírást, s az akkoriban dívó bajtársi egyesületek, egyetemi zászlóaljak ifjúságának szellemére gondolva, nem tartotta lehetetlennek, hogy a „mindenre elszánt utóvizsgázó" inkább tudta magát névtelen levélírásra, sőt fegyveres merényletre is elszánni, mint arra, hogy tanuljon...

A délelőtti órákban Kürschák megjelent a Műegyetemen, s az utóvizsga megkezdése előtt magához kérette az összes jelentkezőket. Fellépett a katedrára, röviden vázolta a reggeli posta érkezését, elővette az expresszlevelet, és felolvasta az utóvizsgázóknak. Aztán zsebébe nyúlt, hatalmas Frommer-pisztolyt tett maga elé a katedrára és a következőket közölte:

– Uraim! Ez a pisztoly, amit itt látnak, csőre van töltve. Felkérem azokat az urakat, akik kellőképpen nem készültek, mondjanak le az utóvizsgáról és saját érdekükben a legsürgősebben távozzanak. Ugyanis az imént felolvasott levelet mérlegelve, arra az elhatározásra jutottam, hogy nem várom meg, míg az alulírott „mindenre elszánt" kolléga, kedvezőtlen eredmény esetén fegyvert ragad. Úgy döntöttem, hogy azt, aki az utóvizsgán a követelményeknek nem felel meg, utólagos kellemetlenségek elkerülése végett, a vizsgaeredmény kihirdetése előtt, ezzel a Frommerrel a helyszínen és magam lövöm agyon...

Békés István
anekdotáskönyvéből

Téli tárlat

Pusztai Pál rajza

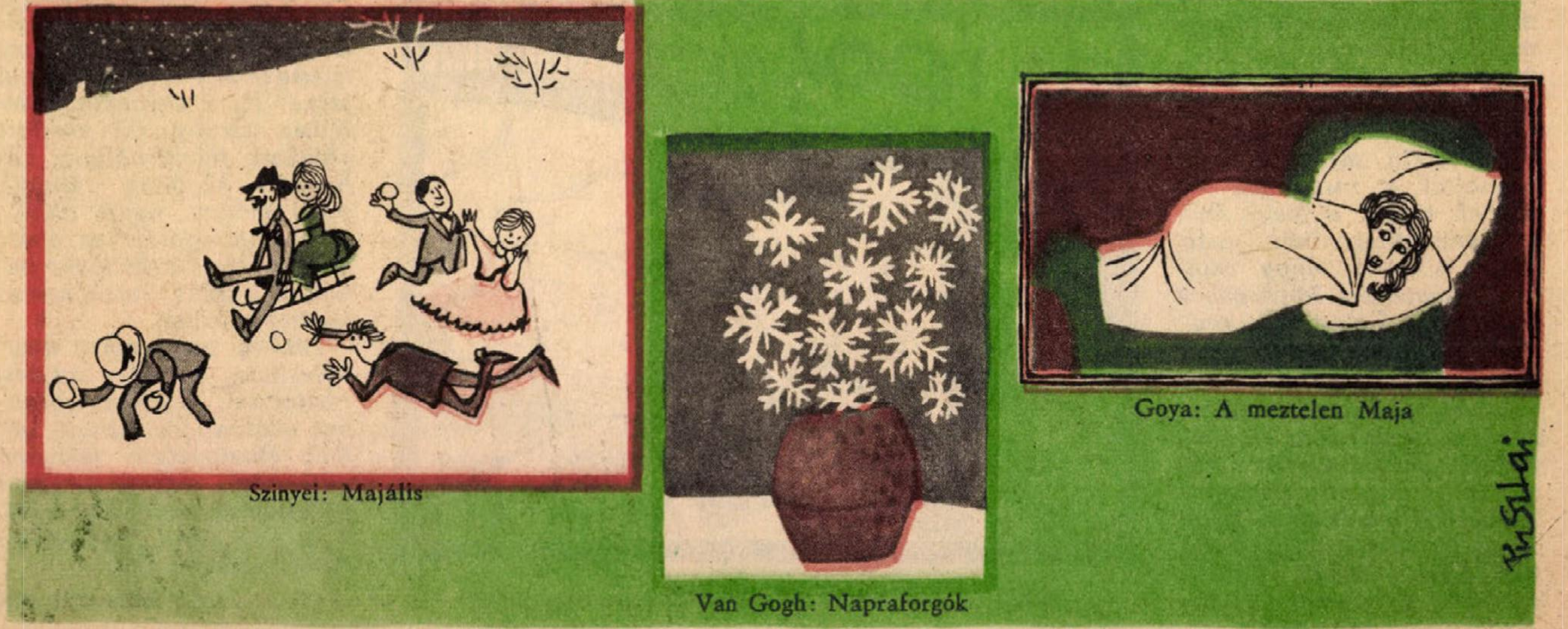

Előfordul

Mészáros András rajza

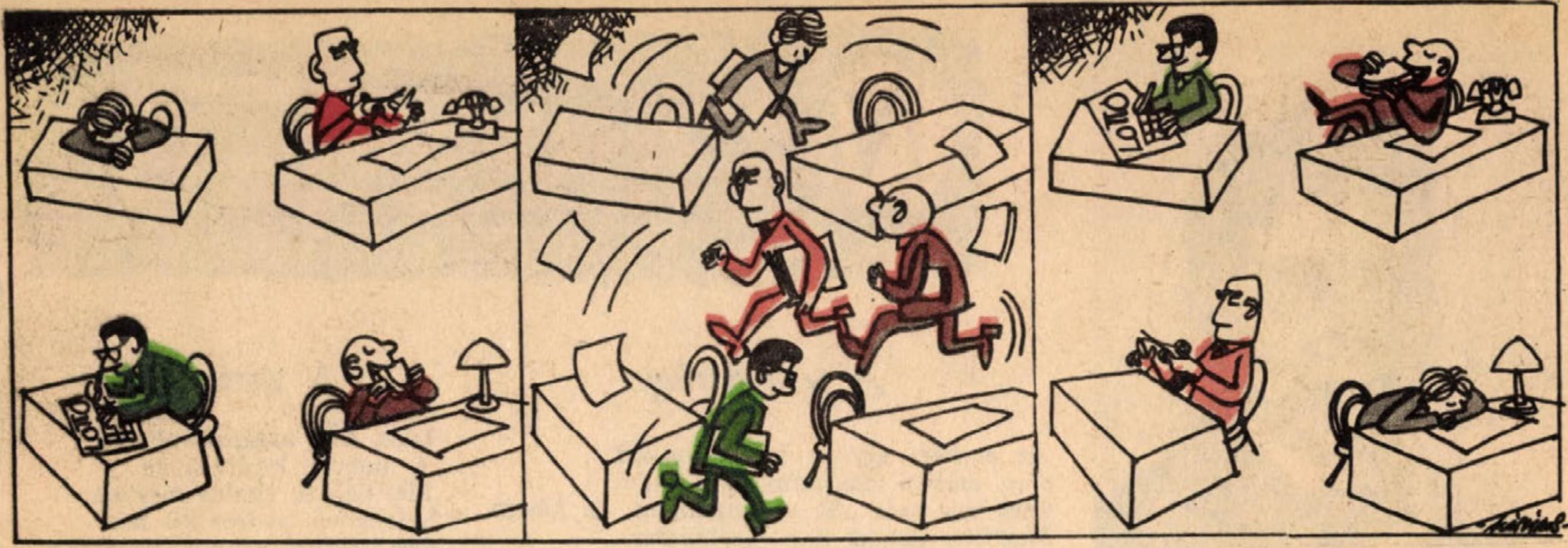

Átszervezés előtt Átszervezés alatt Átszervezés után

Pesti tudósítónktól

A 16 éves B. Ferenc mivelhogy a szüleivel összeveszett, elkeseredésében a Dunába ugrott. Saját bevallása szerint a kijózanító hideg vízben meggondolta magát, s kellemes meglepetésre éppen kéznél volt egy jégtábla. Tanulság: úgy szép az élet és a Duna, ha zajlik.

*

Két könyvbarát beszélget:

— Én csak annak adok könyvet kölcsön, aki szellőztet, törölget, kezet mos, gargalizál, mielőtt a kezébe veszi a könyvet.

— Én meg ahhoz ragaszkodom, hogy adja vissza a könyvet!

*

— *Mi az abszolút kegyetlenség?*

— *???*

— *Valakit mentőautóval elgázolni, és cserbenhagyni!*

f. l.

ill

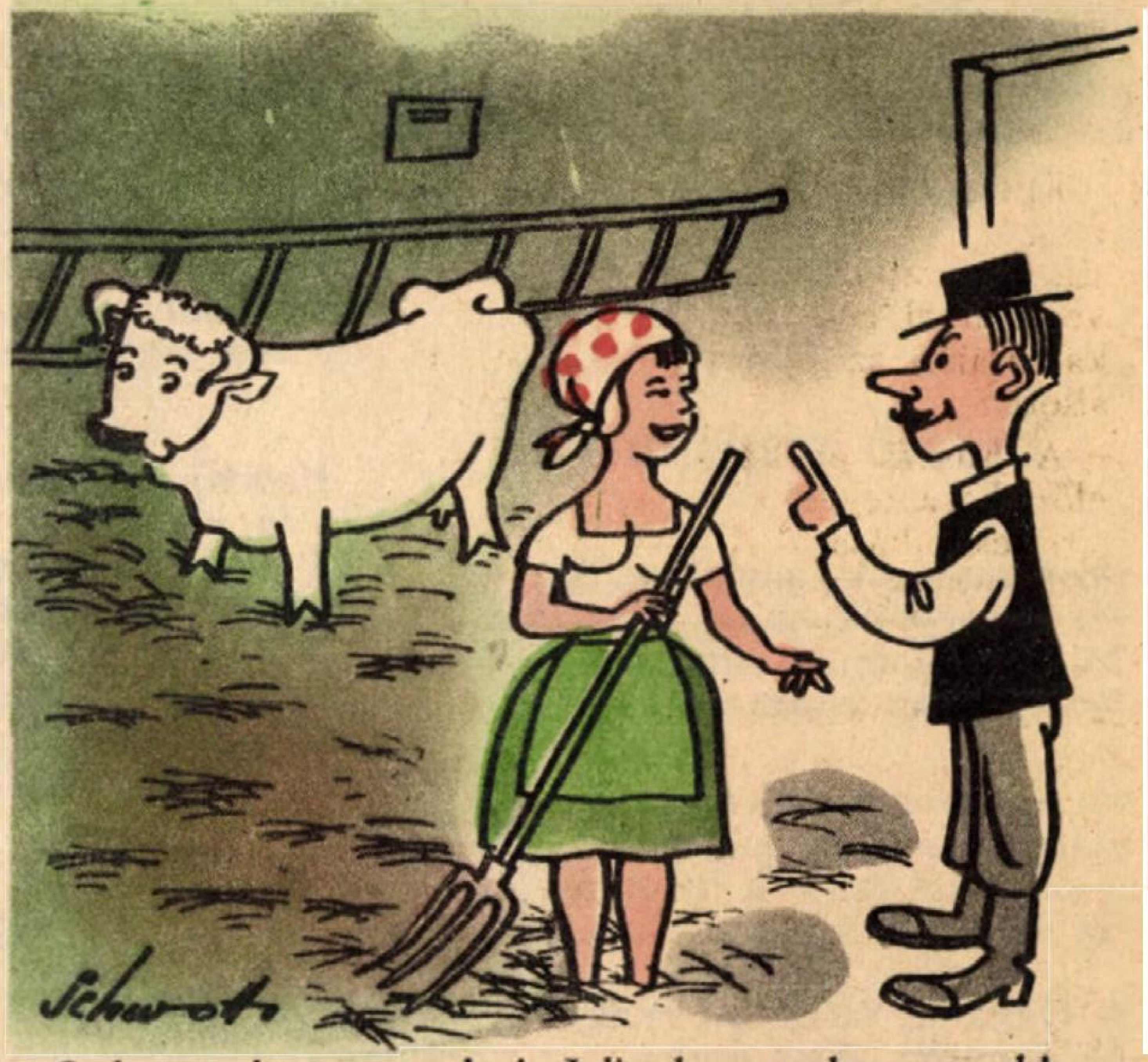

– Csak azt akarom mondani, Julis, hogy szalma vagyok!
– Jól van, éppen most rakok frisset a jószág alá...

Hálás, de bizalmatlan beteg

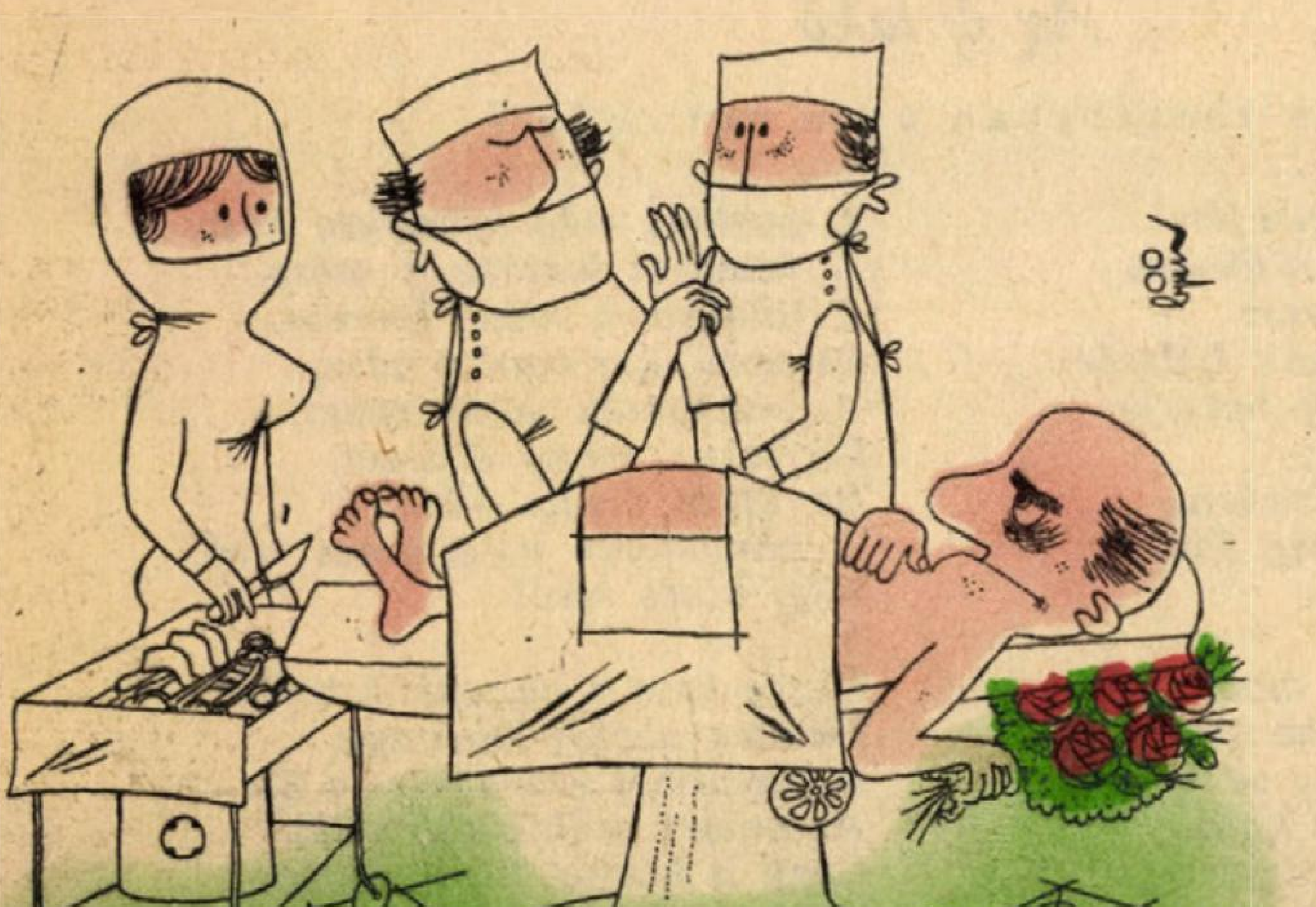

– Ha sikerül az operáció, megkapják a virágot!...

Ami halaszthatatlan...

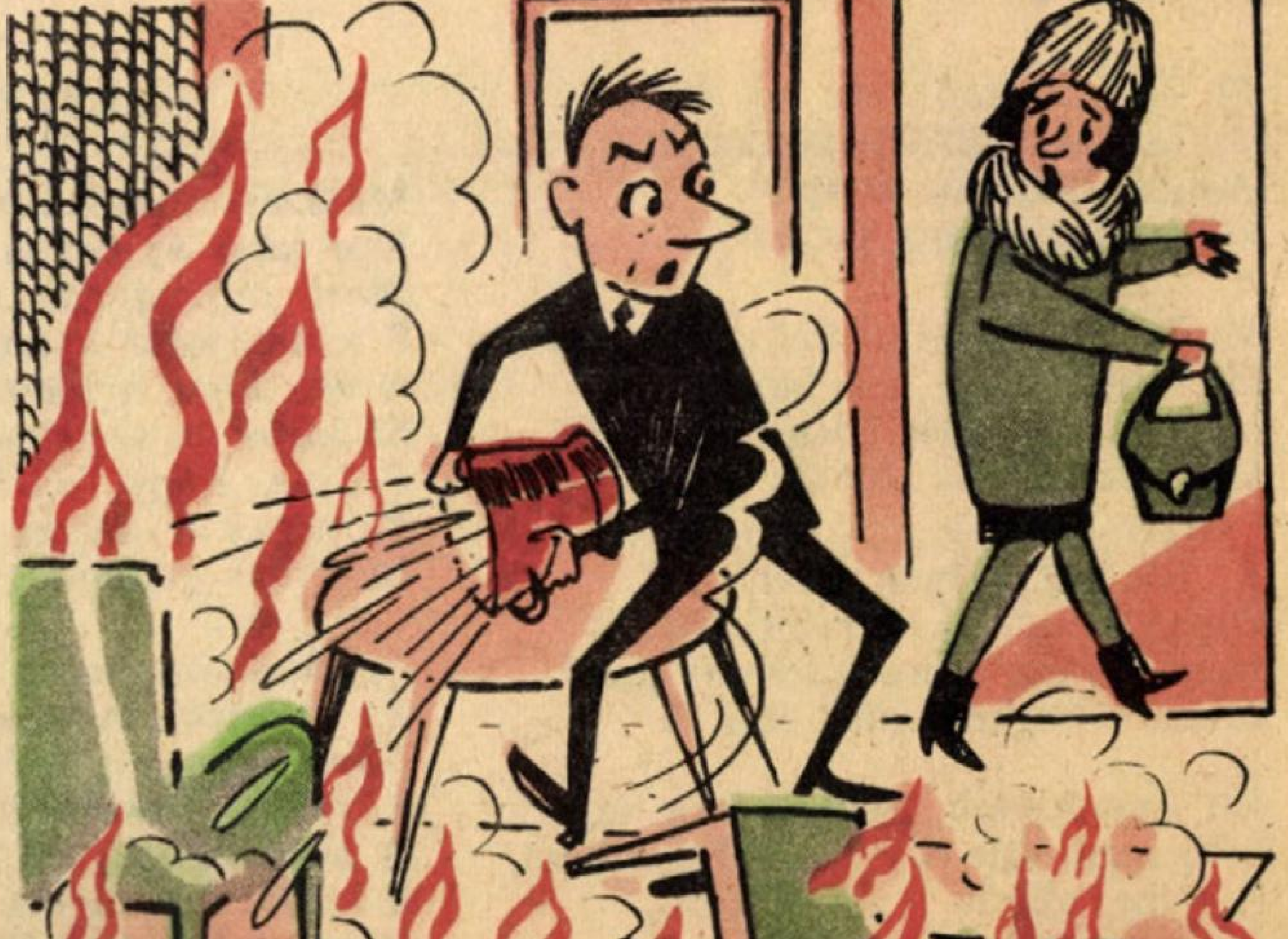

– Sajnos, fiacskám, hétre be vagyok jelentve a fodrásznál..

Nyolcvan évvel ezelőtt született, és tizenegy évvel ezelőtt halt meg Gábor Andor, a barcos publicista, költő, író, lapunknak 1945-től haláláig főszerkesztője. Őrá emlékezünk és emlékeztetünk verseinek e kis csokrával.

A fiatal Gábor Andor, 1917-ben

Induló magamnak

Mi elmegyünk, mint éhezők,
Mi elmegyünk, mint szomjasak;
Miénk a dombos sírmezők
Nehéz-szagú virága csak.

Mi fáradságba rokkanunk,
S aludni dőlünk boldogan,
A szél nem éri hűlt hamunk,
Ha majd fölöttünk elrohan.

A vágyunk: szétizzott salak,
Az álmunk: véres őrület;
Köröttünk csak makacs falak,
Köröttünk csak süket fülek.

Egy lépés kellett volna még...
Egy lélekzettel több birás...
Már hajnaltól puhult a lég...
Kelet felé az ég lilás...

TE élsz, neked lesz új napod,
Mi támad, NÉKED támad az;
Minden halálon áttapod,
Világvirágzó nagy tavasz.

Mi fekszünk, mint megannyi bölcs,
Koporsó mélyin, szótlanul,
S az érett, édes, dús gyümölcs
Süppedt sírunk füvére hull.

Ki írta ezt a halk irást,
Olyan fáradt volt, mint a kő.
Nem kívánt semmi, semmi mást,
Pihenni vágyott már csak ő.

Kit úgy hívtak, hogy Gábor úr,
S ki nem volt más, csak Bandikám,
A hant, amely majd ráborul,
Meg fogja simogatni tán.

Bécs, 1922.

A pesti párbaj

Az embert egy úr jól pofonveri,
S az ember visszaütni nem meri,
Csak így szól „Eh pofonyalnám, de kérem,
Megtiltja ezt az úrias szemérem.
Egy ily pofont én inkább elteszek,
De érte majd elégtételt veszek.
Nem volnék úr, disznó, adnék tenéked!"
De így csak elküld két finom segédet.

A másiktól is jön két másik úr,
S fiákereznek kissé túr-retúr,
S a kávéházban vért szomjazva, végül:
Megisznak négy félbarnát minden nélkül.
Halál ül mind a négy vonásin, ó!
Oly bőszek, mint négy megvadult tinó.
Überciherjét mindegyik letette,
S egy jegyzőkönyvet vesznek fel helyette.

Hajnal! gyerünk a Hűvösvölgybe ki,
Van két kocsid és kettő van neki,
S mellettetek egy kissé bárgyú-bambán
Ül doktor Szonda s doktor Hipermangán,
Beállotok egy völgynek mélyire,
Egymástól hétszázhét lépésnyire,
Szemed az ellenfélig el se lát, s ő
Se lát, mert nála sincs színházi látcső.

Egyik segéd valamit magyaráz,
S eközben téged halkan tör a fráz,
Tulajdonképp miért is vagy ily kínban?
'sz tudod, hogy a pisztolyban aszpirin van.
Egy! kettő! egymás életére törtök!
Három! s a pisztolyod így szól: csütörtök.
De nem lett semmi bajod mégse, mert a
Másik pisztoly már előbb mondta: szerda.

A zarándok

Lyon felé zarándokolt
A francia király neje.
Mezítláb és gyalog megyen,
S födetlen bodros kis feje.
Szegénynek nincsen gyermeke,
Azért e nagy zarándokút,
Istentől így remélt csodát,
Csodát... csodát...
És egy ilyen piciny fiút.

A szomorú királyi faj,
Fáradt, elvénhedt férfiak.
Sokszor sírt a királyi nő
E végzetes, nagy baj miatt.
Mindent megtett, amit lehet,
Mindent megtett, amit szabad,
De ó, a felséges tövön,
Tövön... tövön...
Egy kis bimbó mégsem fakadt.

Lyon felé zarándokol
A francia király neje.
S az országúton szembe jő
Egy jó, paraszti nő vele,
Szól a királyné: Jó napot!
Szép jónapot! – felel a nő.
A királyné kérdezget és
No és... no és...
Elmondja, hogy hová megy ő.

Fiúcska kéne? – mondja rá
Az egyszerű paraszti nő –,
Hát azelőtt Lyon, bizony,
Jó volt erre, sőt kitűnő!
De ma, felség, hiába jársz,
S már más se jő Lyon felé,
Mert meghalt az a jó papunk,
Papunk... papunk...
Ki ezt a „csodát" művelé,
Ki ezt a csodát művelé...

Az új lakó

– Minden fertályban újra aktuális –

Múlt év november elsején
Egy szép új házba költözém.
Most februárnak elseje
S nincs kész a háznak belseje.
Nincs kész a háznak belseje,
Se külseje, se felseje,
Féléve, hogy költözködém.
És nincs a házon még födém,
És nincs födém!

Beköltözém, mint a madár,
És az ajtón nem vala zár.
Nem vala zár, kilincs se volt,
S felül bekandikált a hold.
A hold benéz, oly kedves ő,
S halkan besurran az eső.
Bejő a dér, beszáll a fagy
És így susog: Mily marha vagy,
Mily marha vagy!

A parkett még sehogyse kész,
A falakról lemász a mész,
A falakról a mész lemász,
És nem akar égni a gász,
A vízvezeték nem vezet,
De lakni mégis élvezet,
De lakni mégis édes, ó,
A konyhában még nincs resó,
Még nincs resó!

Nincs kész a házunk toronya,
Lakbér tízezer koronya,
A lépcsőből nincs kész a lép,
Az ember csak a csőre lép.
Csak a háziúr kész nagyon,
Hogy a mennykő verné agyon.
A háziúr kész, ajaja,
Hogy törné ki a nyavaja,
A nyavaja!

A FÜL

Egy honfitársunkról lesz szó, pontosabban: egy honfitársunk füléről. Honfitársunk üzletember, valami ritka jószággal kereskedik, hogy mivel, ez nem is fontos. A fülkagyló a lényeges, a fülkagyló, amely a széles, nem is rosszul szabott fej két oldalán ékeskedik. Ez a két fül ugyanis kissé, hogy is mondjam, megromlott a sok és nehéz használatban. No persze, hol ezer kilométerrel rohanó Caravelle fedélzetén kísérte gazdáját, hol meg a New-York-i vagy párizsi tőzsde hangorkánjai rongálták.

Szóval volt elég külső ok, hogy a baj elkezdődjék a fülben. De a külsőn kívül van a belső ok, a biokémia, a meszesedő agyi erek, Z. úr, a honfitárs most 74 éves, nem szégyen, ha a hallása kissé romlott.

Kissé? Kissé romlott csak 12 évvel ezelőtt volt, amikor Z. úr először jött haza látogatóba – negyven év után.

Ritka madár ez idő tájt az Óceánon túlról.

A Duna Szállóban lakott. Járt-kelt, tárgyalt, szórakozott, az adott lehetőségek határai között. A lehetőségeket korlátozták az akkori kül- és belpolitikai viszonyok, de korlátozta maga Z. bácsi is, egészen pontosan nem is ő, hanem a – füle. Z. bácsi kissé – és ekkor még valóban kissé – nagyot hallott. Viszont, mint a messziről jött emberek általában – szeretett beszélgetni.

Csakhogy nagyothalló emberrel, aki pláne kényes kérdéseket ad fel, nehéz beszélgetni. Illetve nehéz volt. Akkor. Én mondtam is neki:

– Z. bácsi. Azt mondják – körülnéztem és a füléhez hajoltam –, Amerikában nagyszerű hallókészülékek vannak. Miért nem hozott ilyet magával?

Nagyon mérges lett. Kiabált:

– Hogy én süket vagyok? Ez rágalom. Ti beszéltek halkan.

Nem szóltam neki, csak gondoltam: talán igaza is van. Valóban halkan beszéltünk.

Nem sokkal később elutazott. Venni valamit Bogotában, eladni Tokióban.

Most újra itt van. Tizenkét év után. Látástól vakulásig járja a várost. Ragyog az arca, mindennap másfajta bort iszik, mindennap más asztalnál ebédel, és el van ragadtatva mindentől, de főképp a jó zsíros viccektől, amit a liftes mesél neki, a portás, a külkeres vizavi, a barátok, a rokonok.

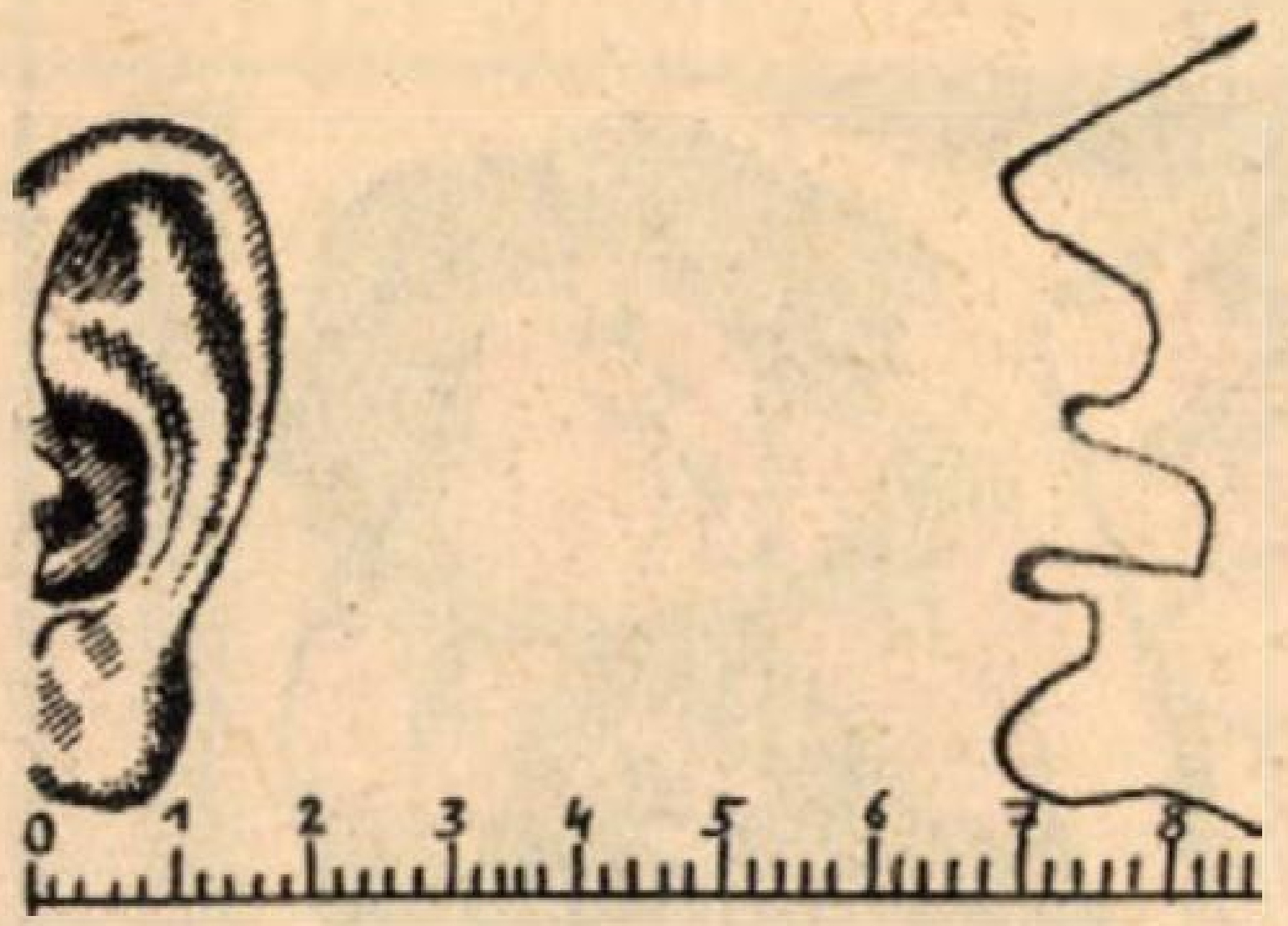

Tegnap a kávéházban, amikor a pincér a fülébe „húzta" a legfrissebb bemondást, csaknem a torkomnak ugrott Z. bácsi:

– Na, firkász, ehhez mit szól? Mindent jól hallok, mindent tökéletesen megértek? Öregebb lettem tizenkét évvel – és jobb lett a fülem!

Most se szóltam neki. Majd csak rájön arra, hogy nem az ő füle lett jobb, hanem mi beszélünk – hangosabban.

Boross Elemér

Hatalmi illúzió

Hegedűs István rajza

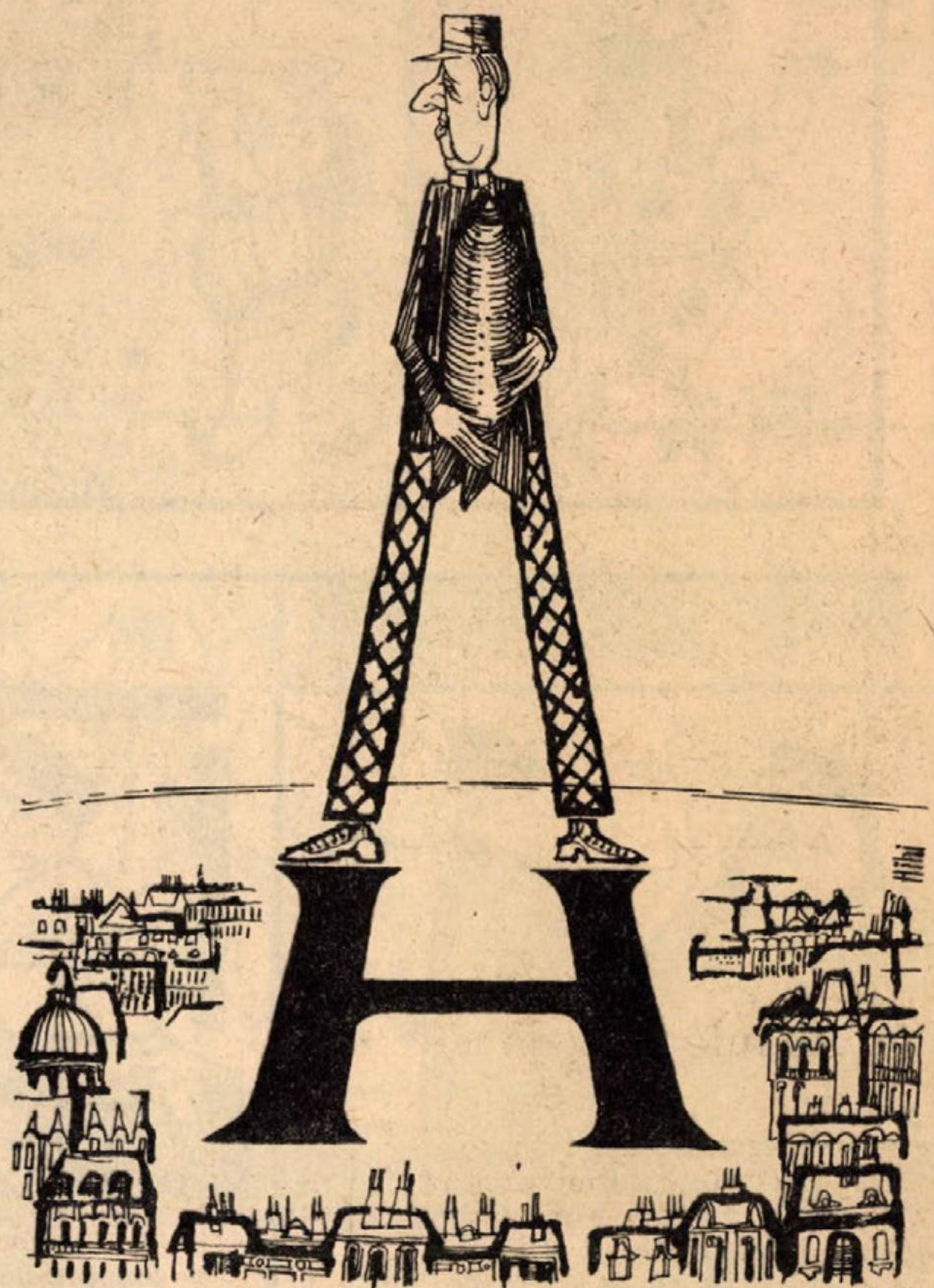

Hiú ember

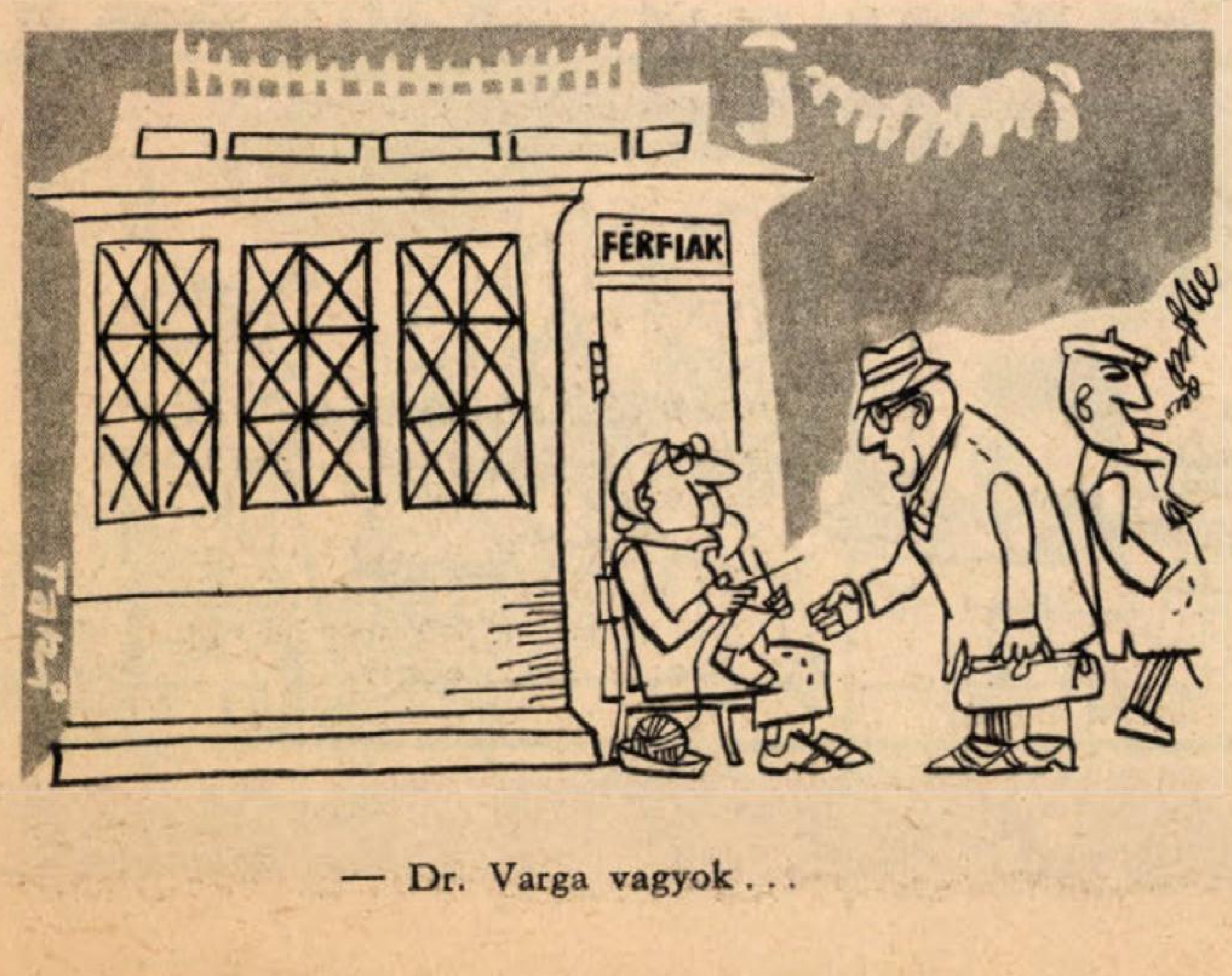

— Dr. Varga vagyok . . .

A MŰVÉSZI SPORTOKÉ A JÖVŐ!

Nemrégiben művészitornaversenyt láttam a Sportcsarnokban. Bájos, fiatal lánykák szökdécseltek fel s alá, mint megannyi fürge kis gida. Andalító muzsika hangjaira kecsesen hajladoztak vagy fehér karikákkal gurigáztak.

Istenkém, mennyivel megnyugtatóbb látvány az ilyen, mint egy nem művészi tornaverseny! Ott mindenféle nehéz kunsztokat kell csinálni a hölgyeknek, ami óriási strapa. Itt meg csak könnyedség és harmónia az egész.

A művészitorna átütő sikerén felbuzdulva arra gondoltam, hogy ennek mintájára ki kéne találni a művészifutballt is. Ahol nem szimpla gólok döntenék el a mérkőzést, hanem a szép játékot pontoznák. Amelyik csapat tagjai több agyafúrt cselt csinálnak, vagy több formás támadást vezetnek, akárcsak a felező vonalig is, az nyerné meg a meccset. Kapusokra és kapukra ilyenformán persze nem is volna szükség többé, s a már kissé egyhangú hagyományos labdát pedig esetleg a művészitornában oly jól bevált karika válthatná fel.

A csatárok vígan karikáznának a zöld gyepen, amíg csak a védők le nem szerelik őket. Nálunk a művészifutball meghonosítását nagyon megkönnyíti az a tény, hogy a labdarúgók zöme már amúgy is meglehetősen leszokott a góllövésről.

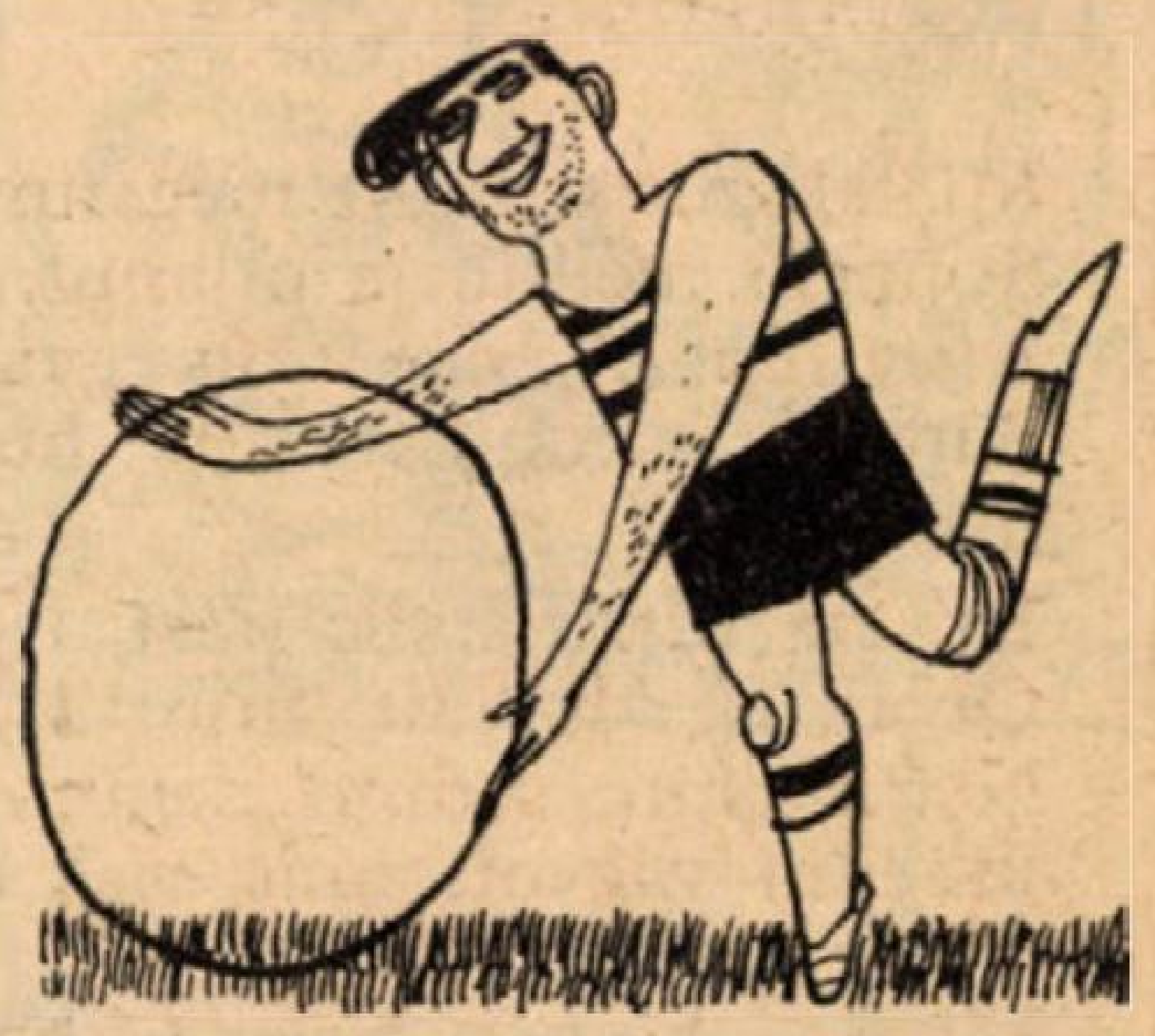

d—th

ENNI AZT TUDUNK

KÖVÉR MŰVÉSZEK

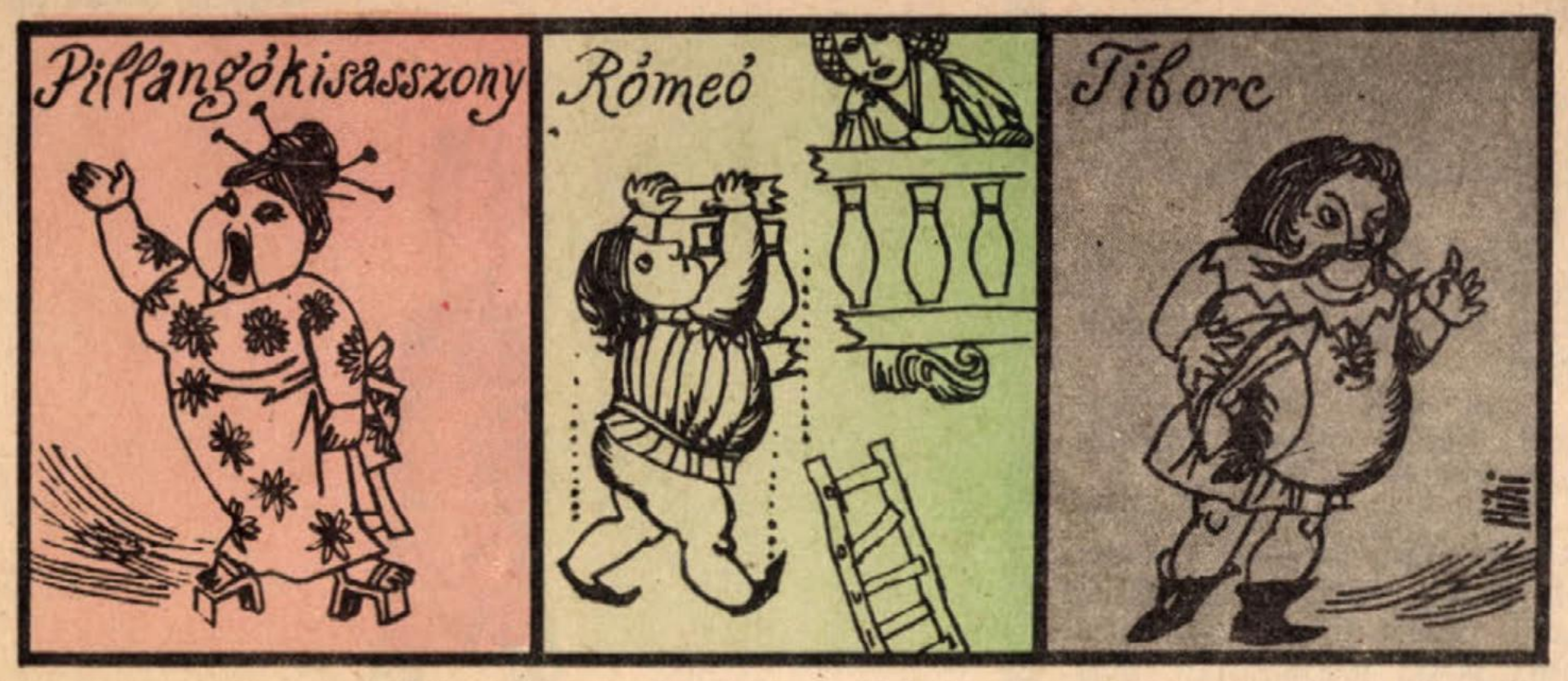
Pillangókisasszony
Rómeó
Tiborc

NYUGATI CSOMAG

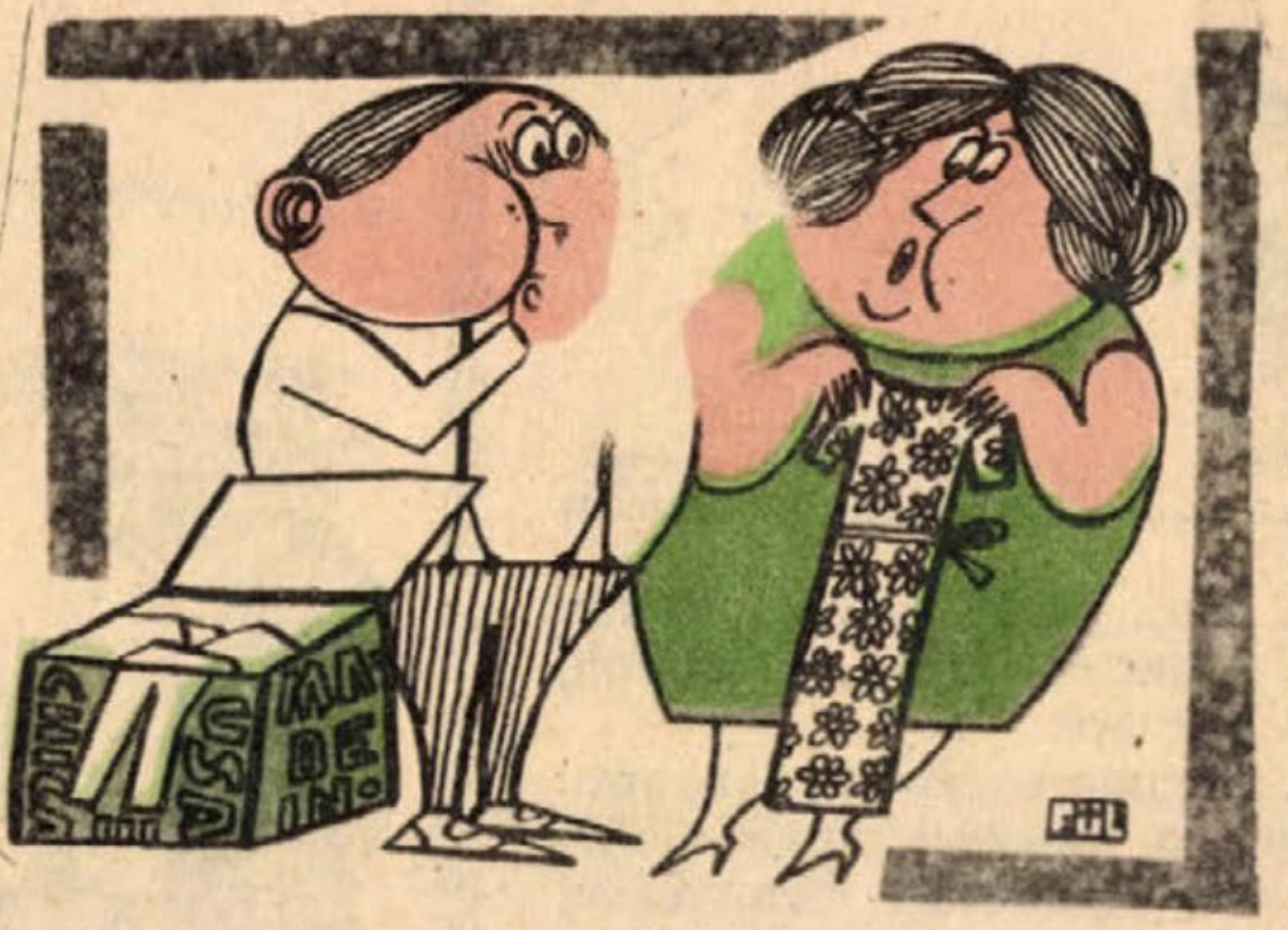
USA
MADE IN
CHICA

– Szegény amerikaiak! Milyen soványak! Úgy látszik, nincs mit enniük . . .

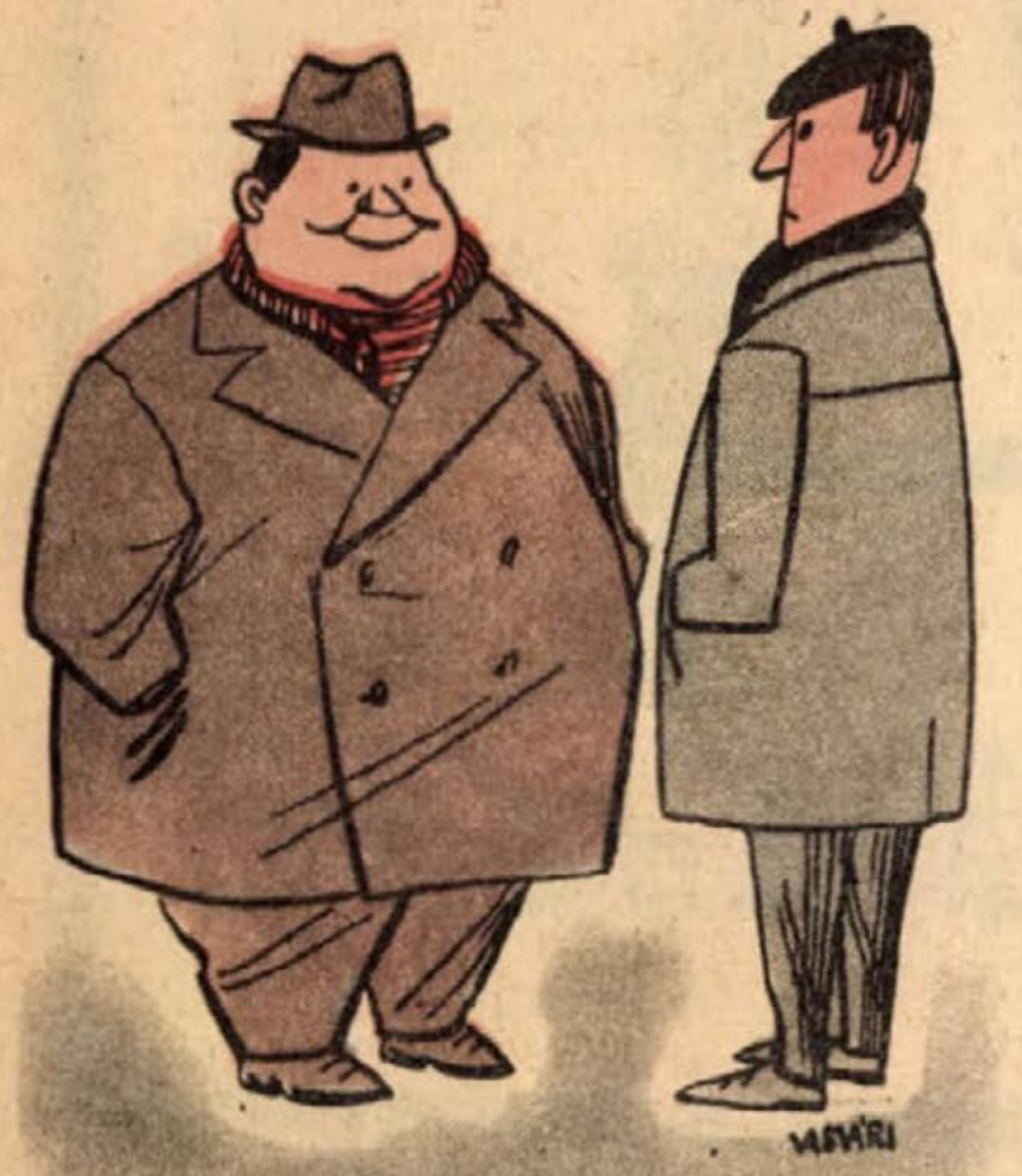

– Nem vagyok kövér, csak erősek a csontjaim . . .

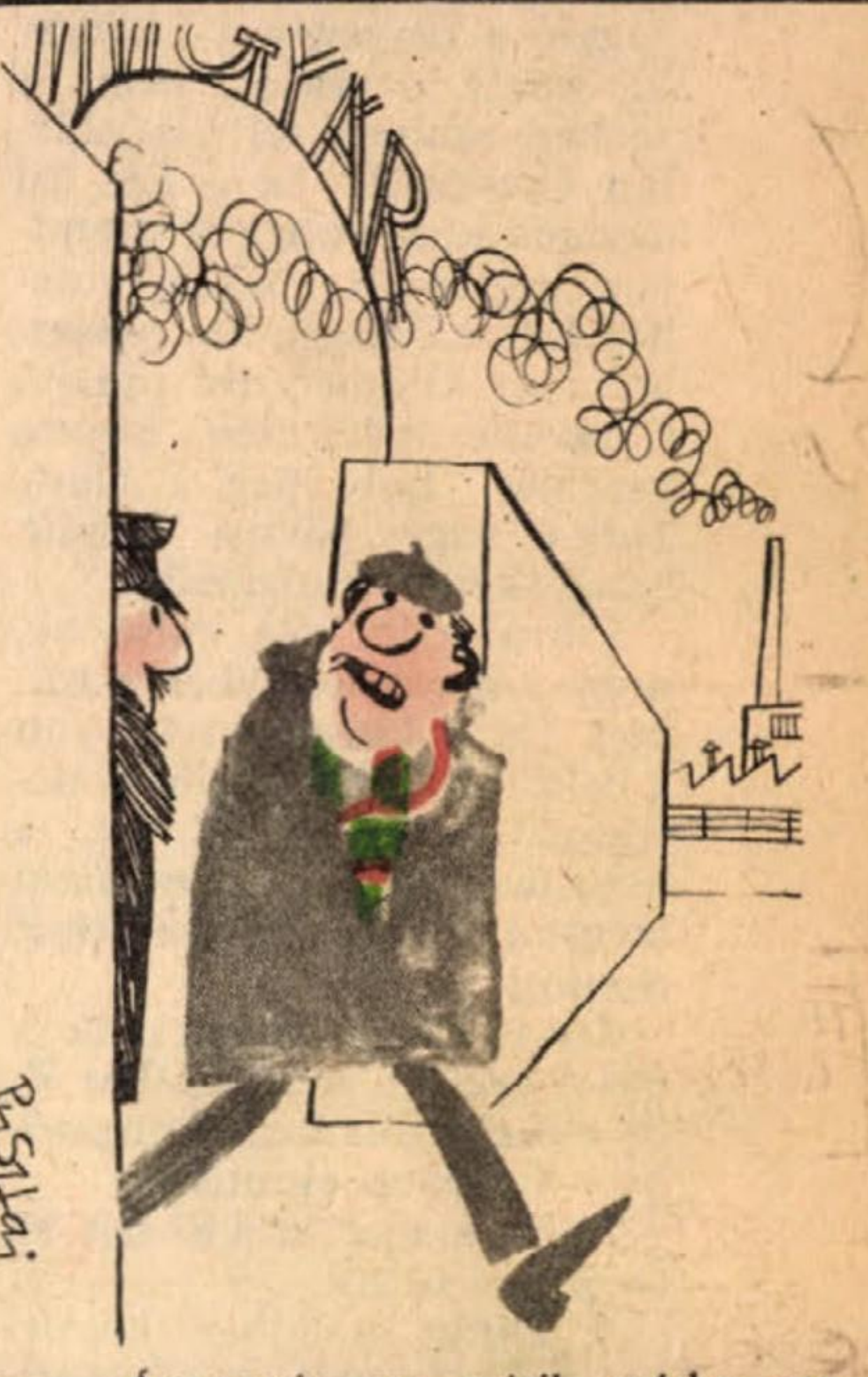

– Átmegyek egy másik gyárba, ott jobb a koszt!

HÁZIASSZONY

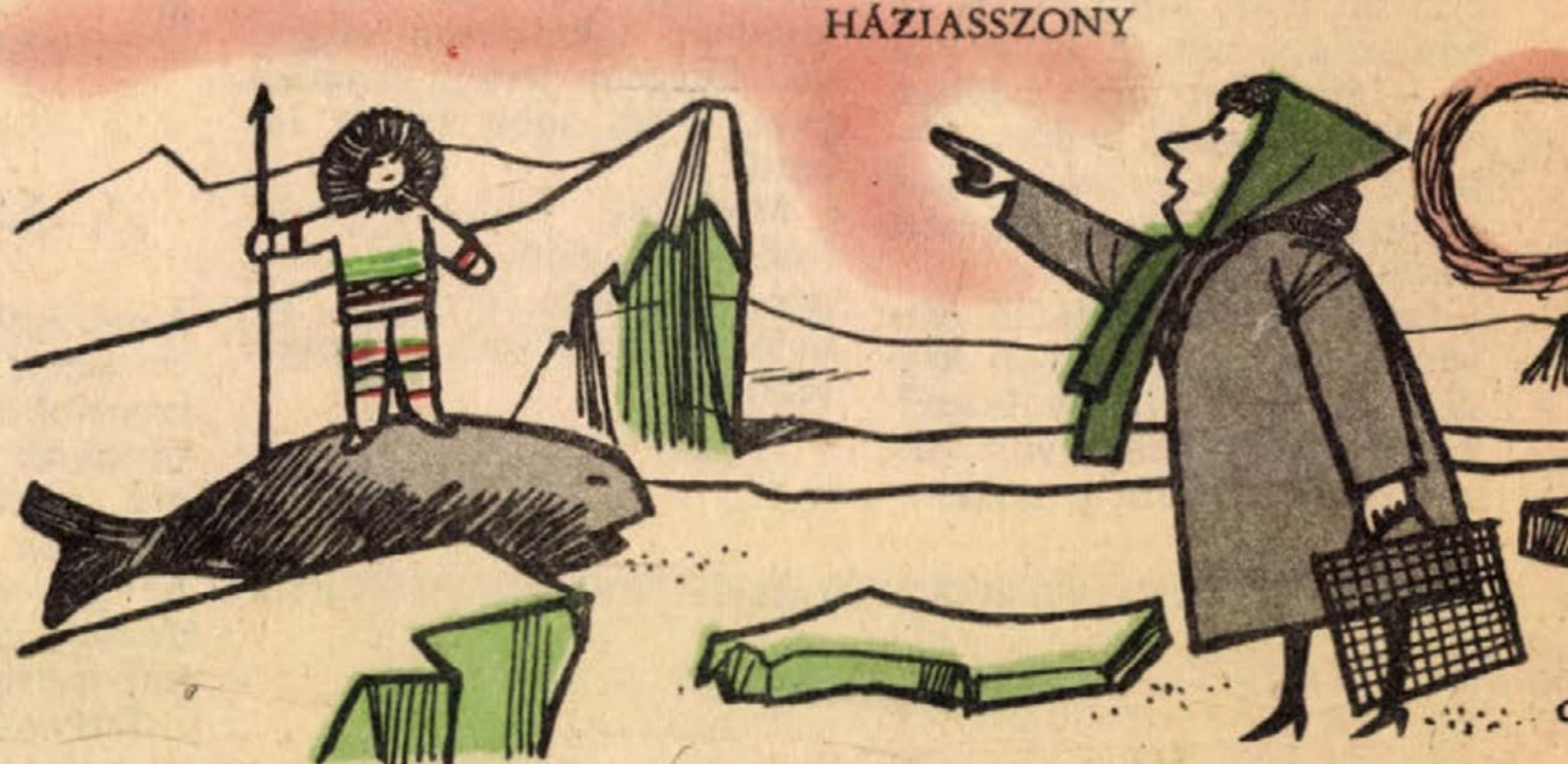

– Mit össze nem szaladgál az ember egy jó kis halfiléért . . .

AKINEK SEMMI SEM ELÉG

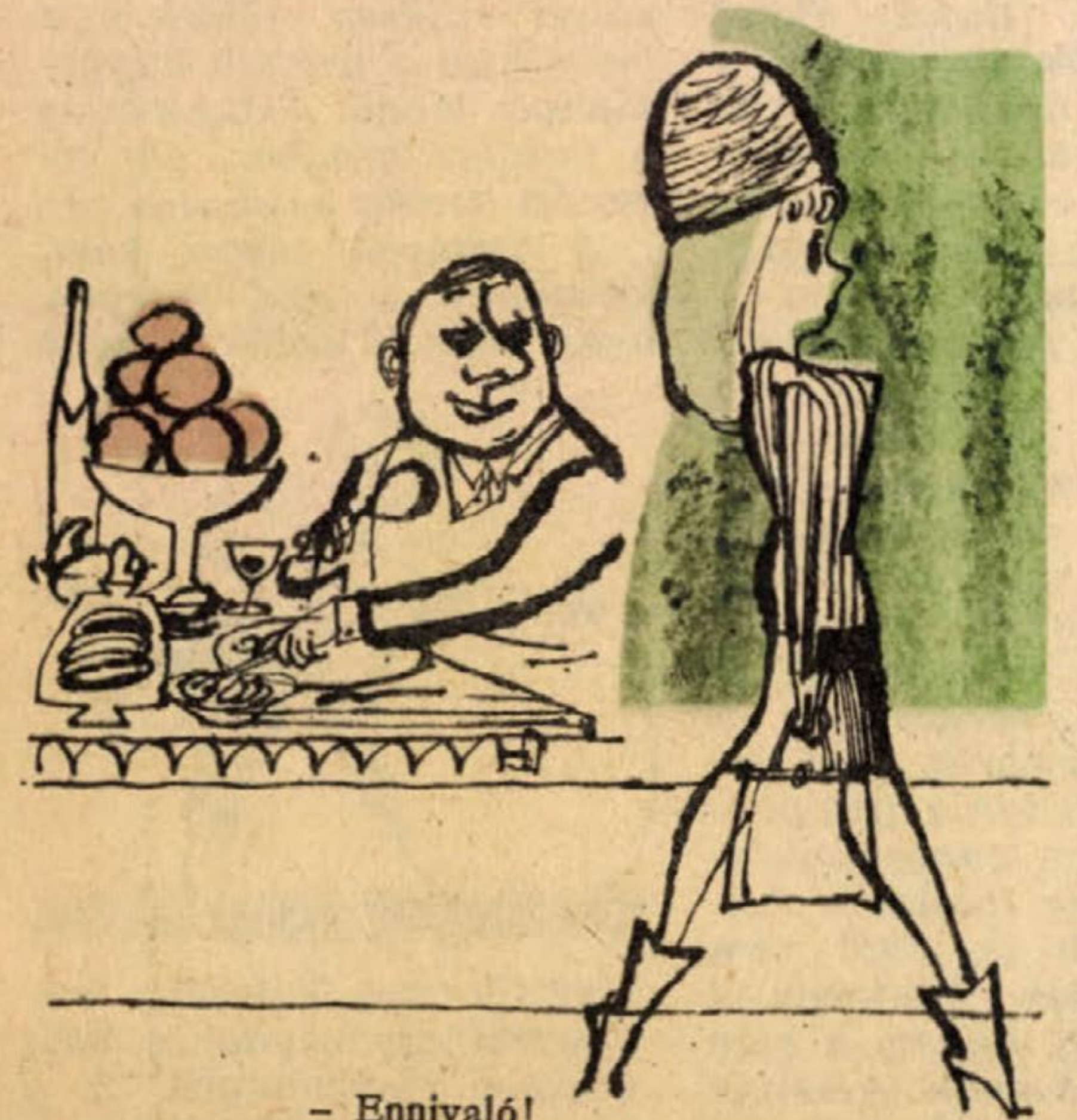

– Ennivaló!

VASÁRNAPI EBÉD

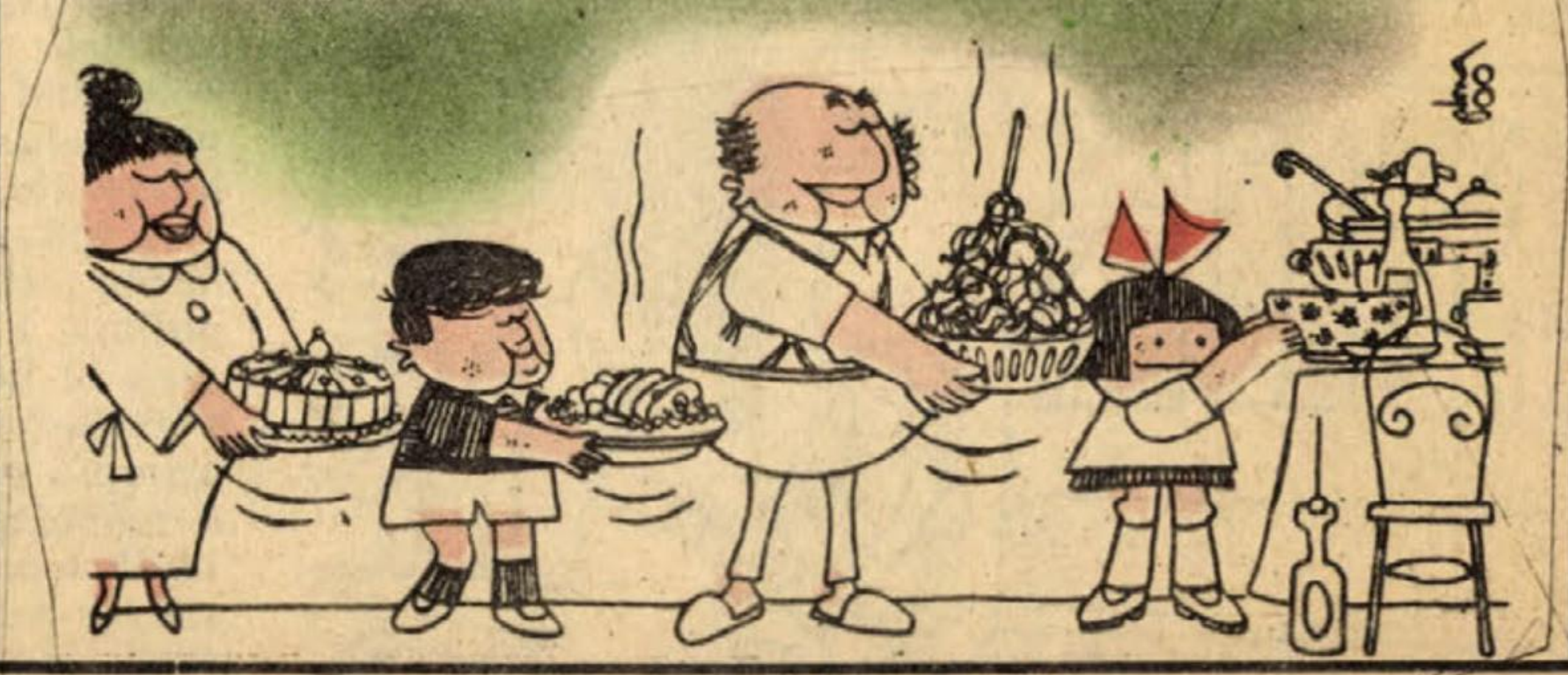

ŐSI ÉTVÁGY

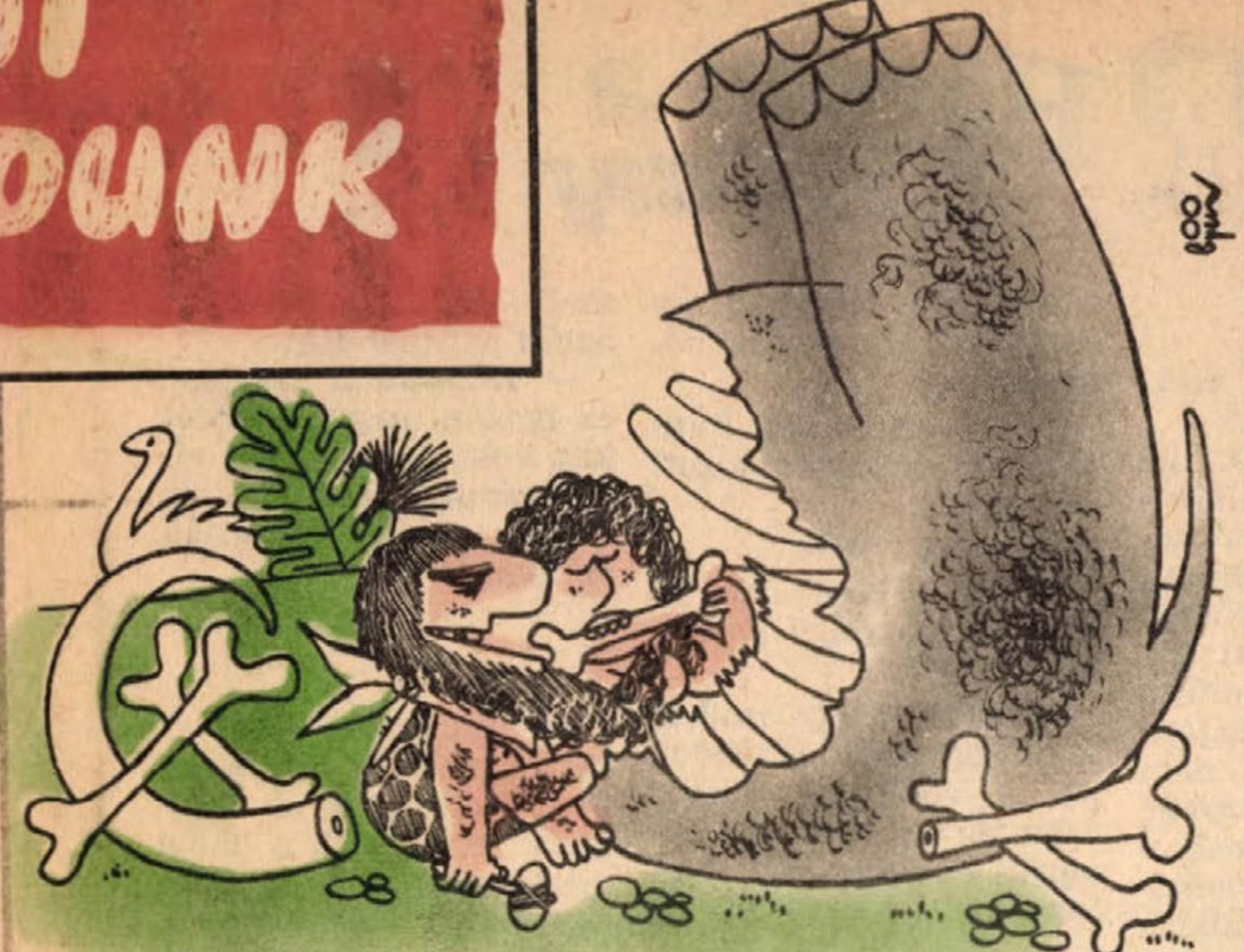

– Szívecském, ezt a keveset már igazán nem érdemes eltenni holnapra . . .

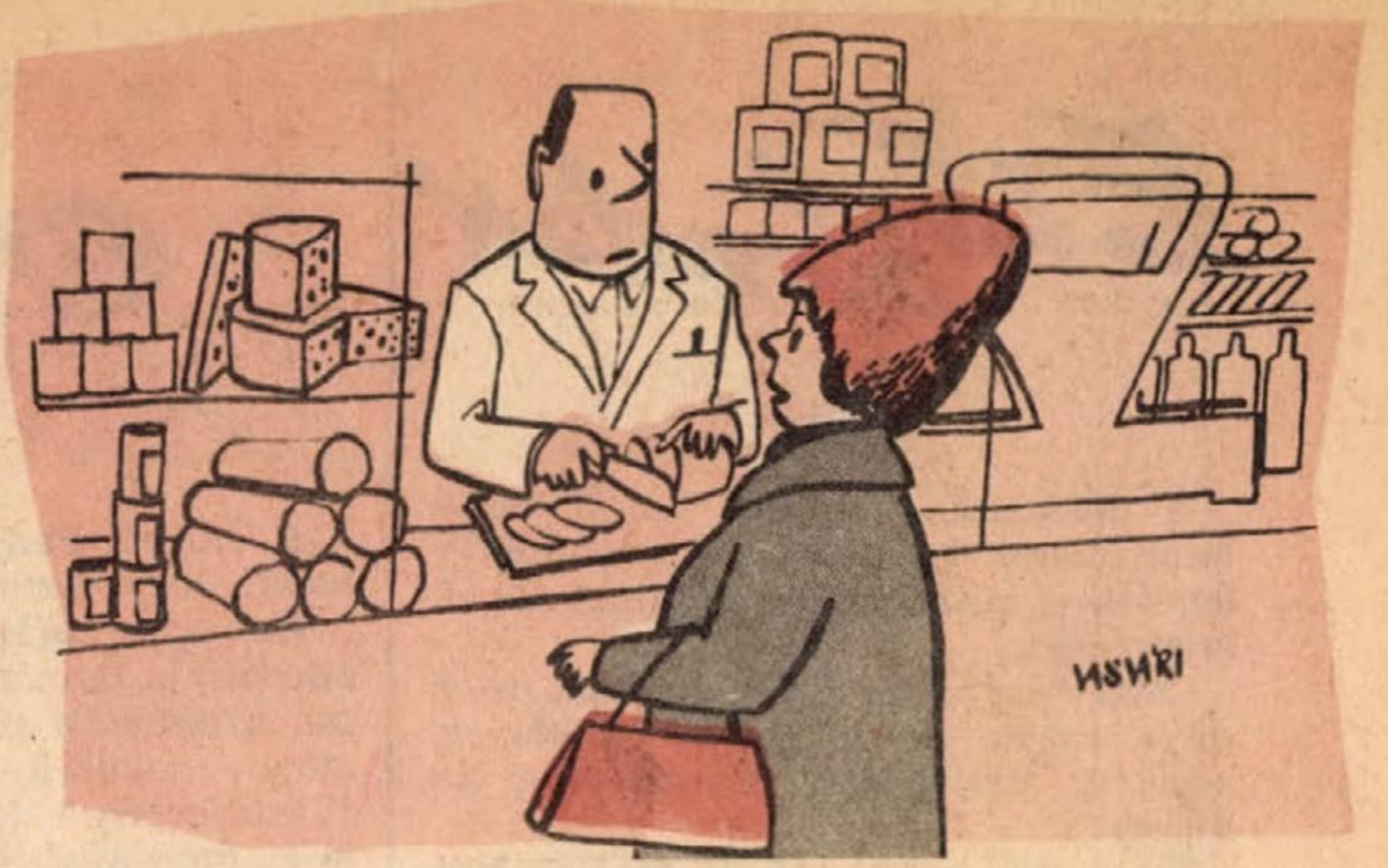

– Kalóriamentes szalonna van? . . .

A LELKIISMERET LÁZADÁSA

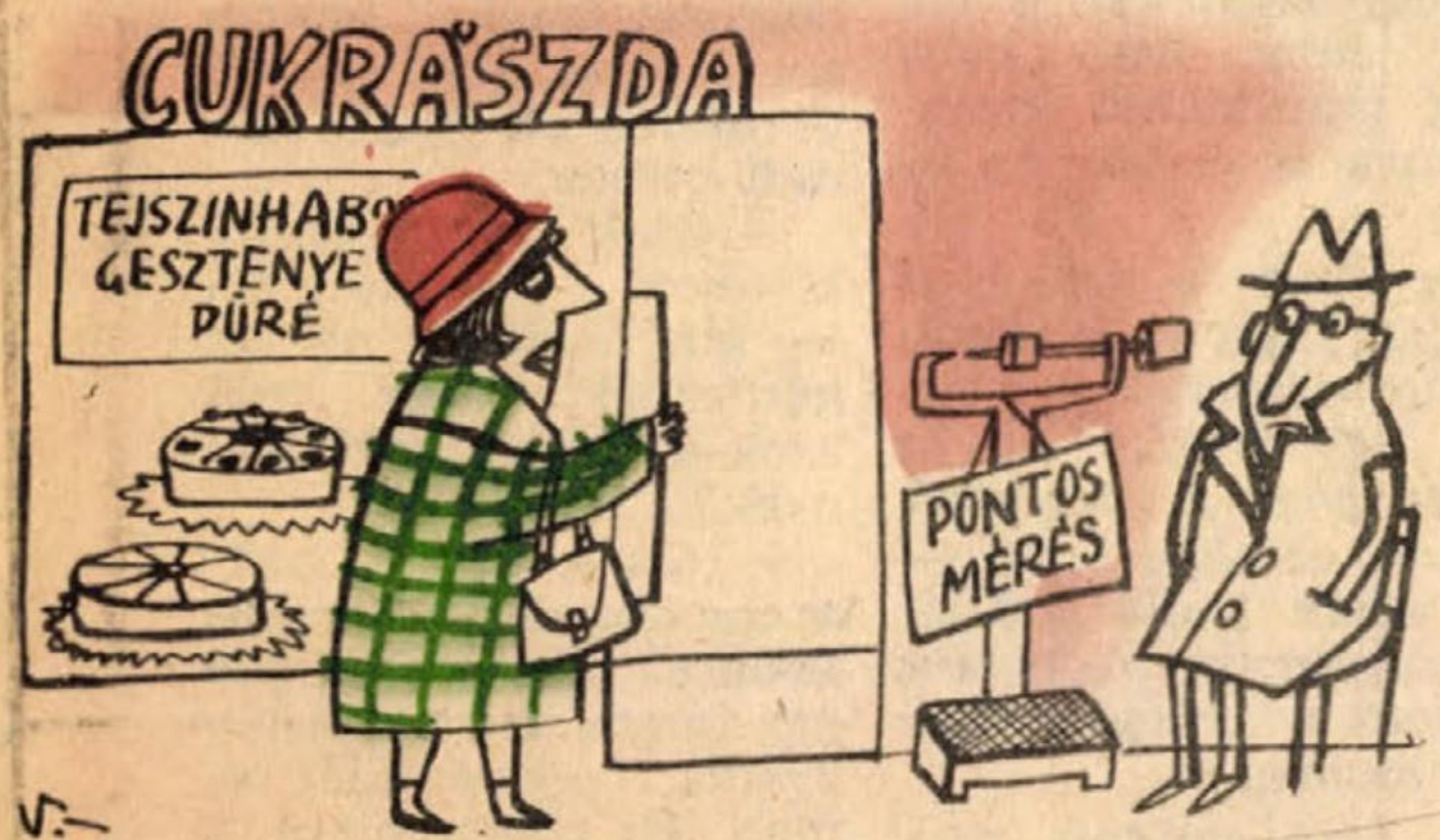
CUKRÁSZDA
TEJSZÍNHAB GESZTENYE PÜRÉ
PONTOS MÉRÉS

DISZNÓTOR

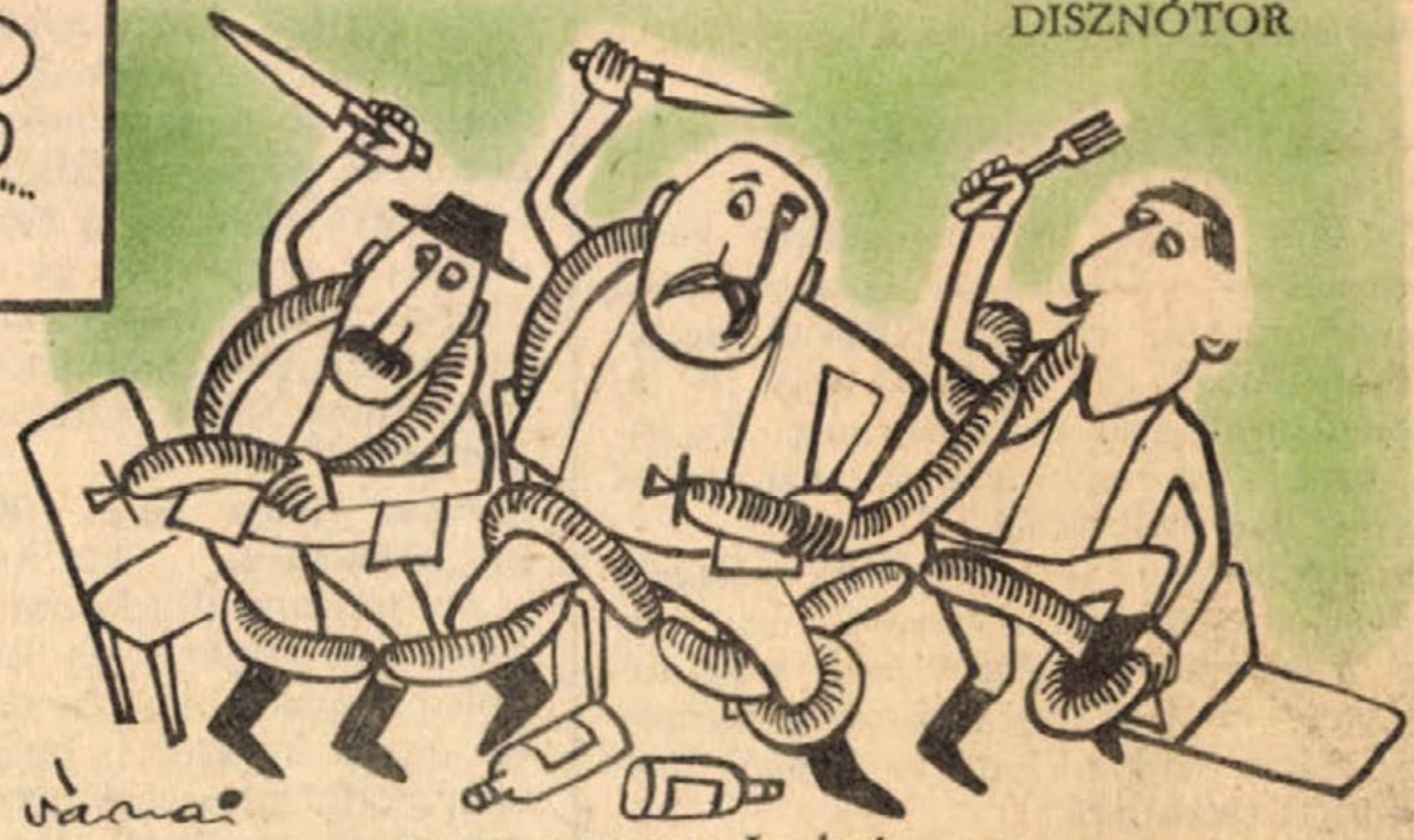

vagy: a magyar Laokoón-csoport

TUDÁSSZOMJ

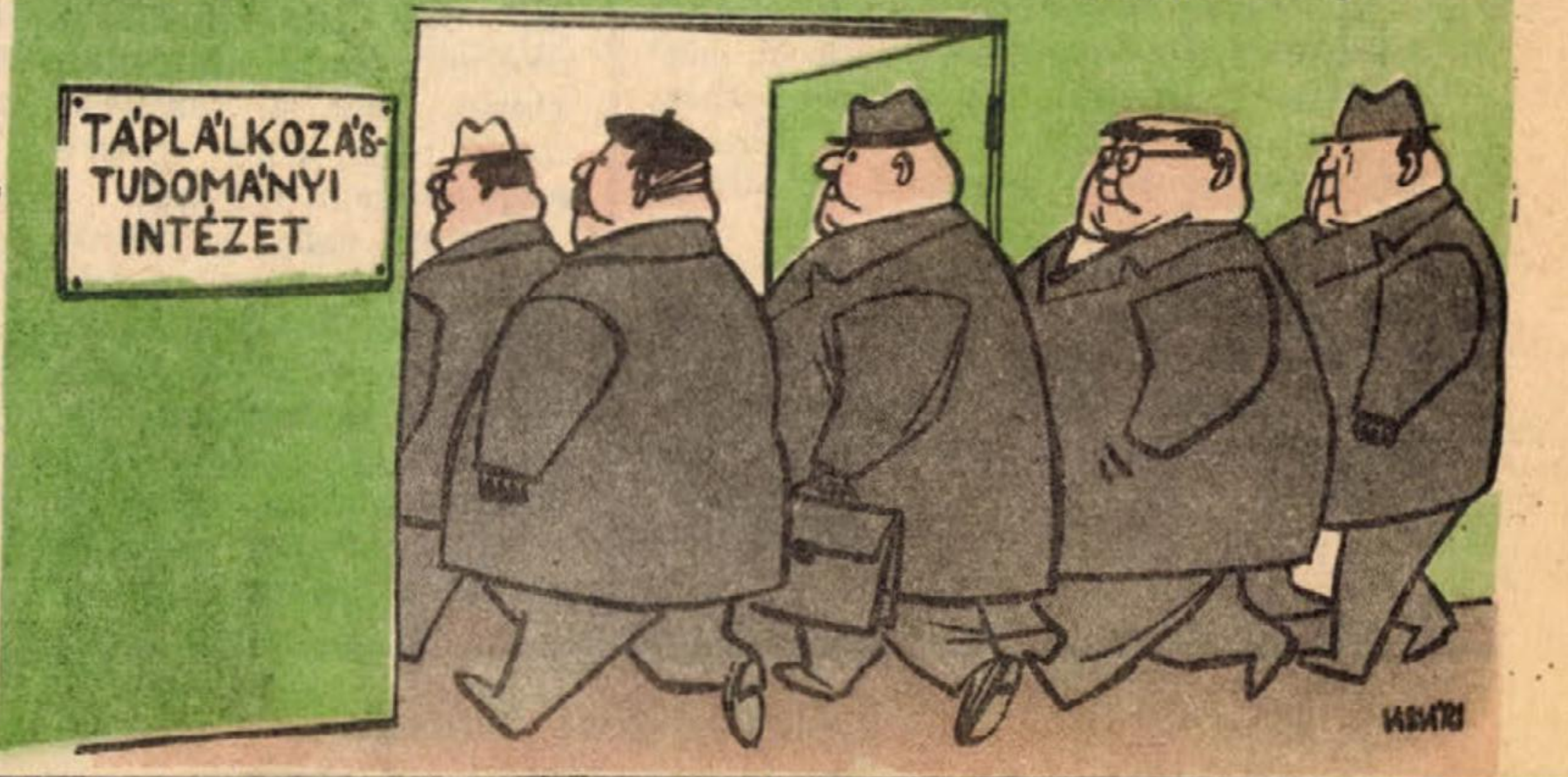
TÁPLÁLKOZÁS-TUDOMÁNYI INTÉZET

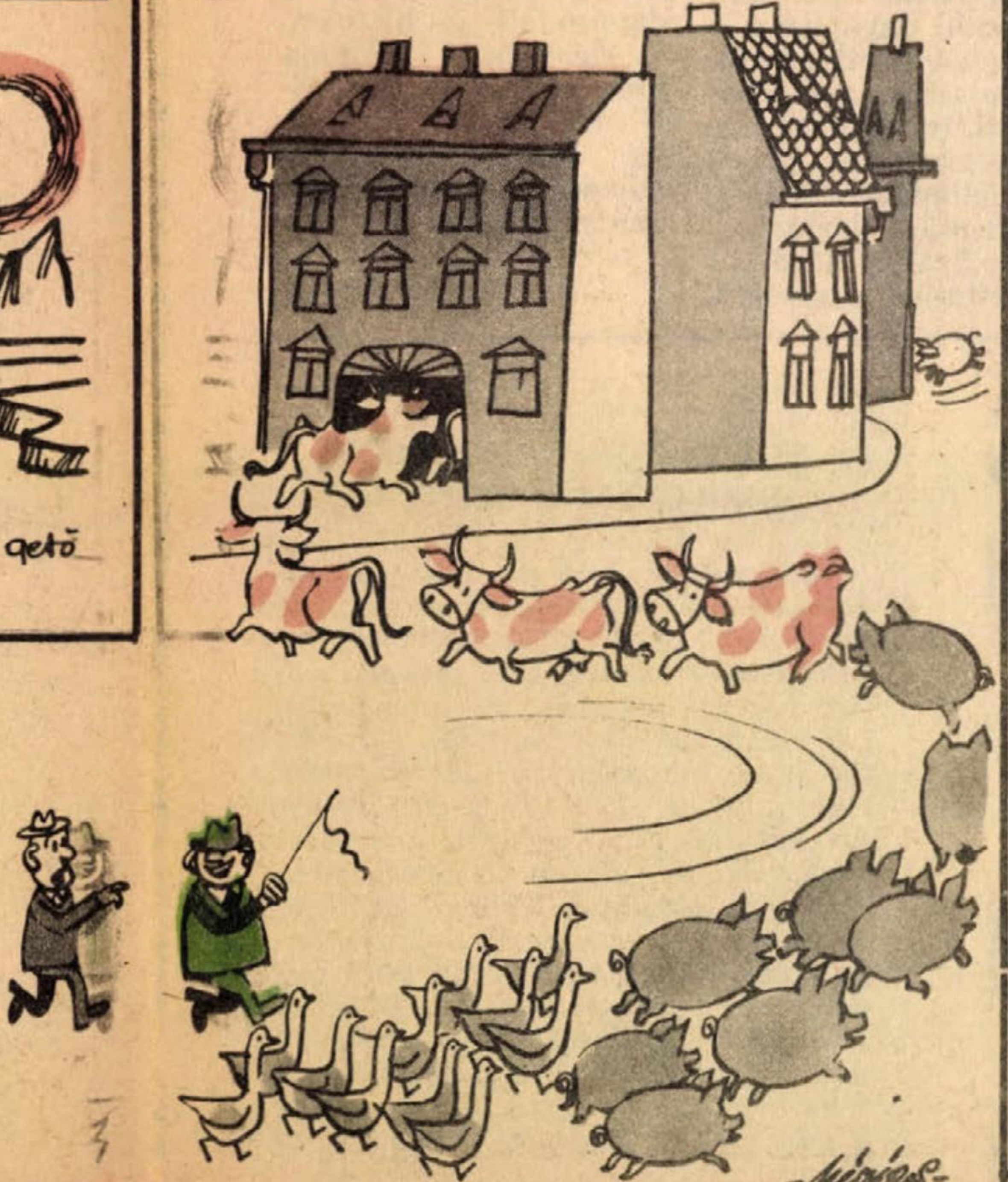

– Özönvíz lesz?
– Dehogy, kettős ünnep.

JÓ ÉTVÁGY

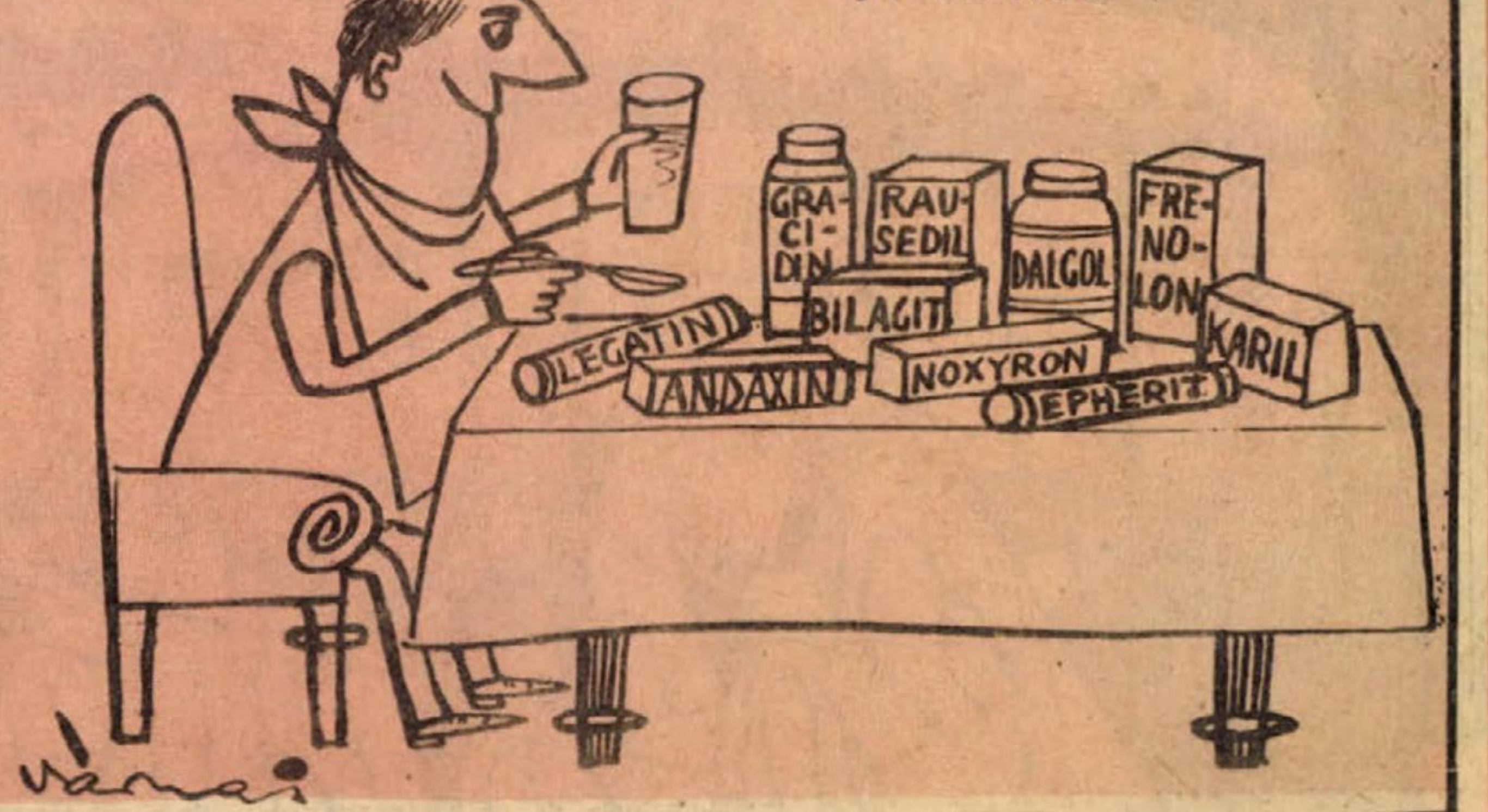
GRA-CI-DIN
RAU-SEDIL
DALGOL
FRE-NO-LON
BILAGIT
LEGATIN
ANDAXIN
NOXYRON
EPHERIT
KARIL

Ezt olvastuk

Százalék

A Bács-Kiskun megyei lap, a Petőfi Népe interjút készített a 9. számú AKÖV forgalmi szakosztályának vezetőjével, aki elpanaszolta:

„Míg megyénkben a buszok száma *117-ről 119-re, vagyis tíz százalékkal növekedett,* addig az utasforgalom 17 százalékkal lett nagyobb".

Ha a 9-es számú AKÖV-nél két busz beállítása révén tíz százalékkal tudták növelni 117 kocsiból álló busz-parkjukat, akkor nem kell félniük a rohamosan növekedő utasforgalomtól.

Realista történet

Az Esti Hírlap érdekes cikket közöl „Nemzetközi tudóssztriptíz" címmel három magyar tudósról, aki az UNESCO megbízásából Kongó vad vidékeit járja. A tudósokat tűzhangyák támadták meg. „Egyetlen menekülési mód: minden ruhát levetni és gyors táncba kezdeni."

A ruhalevétel – indokoltnak látszik. Nyilván a gyors tánc is hasznos, csak úgy, mint a gyors futás. Azt viszont nem értjük, hogy ez a jelenet mitől volt nemzetközi? Mert magyar tudósok kongói hangyák előtt táncoltak?

Szél barátom, ne kutyálkodj . . .

A Magyar Nemzet beszámolt azoknak a károknak a sikeres helyreállításáról, amelyeket a tél okozott a villanyvezetékekben: „. . . ismét kigyulladt a villany Baranya megyében, *továbbá* Beremend és Mohács környékén. . . ."

Bizony, sok baj okozója a zord tél, a zúzmara elszakítja a drótokat, a hófúvás pedig – íme – arra is képes, hogy Beremend és Mohács környékét kifújja Baranya megyéből, ahol pedig mindkettő jól megfért eddig.

Dr. Árgus

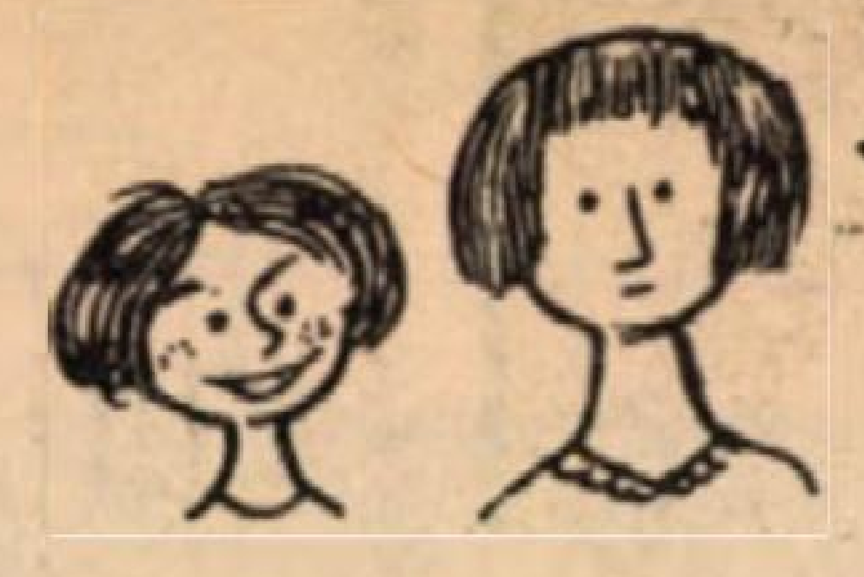

Három a Kislány

1.

A neve: Panni, életkora: négy esztendő.

Az apja mérnök, az édesanyja tanárnő. Kitűnő, gyakorlati gondolkozású emberek, okosan jutalmazzák a kislányukat, módjával büntetik, és — ami történetünk szempontjából a legfontosabb — soha nem ijesztgetik, semmivel. Nincs a sötét szobában mumus, se a szenesember nem dugja zsákba a rossz gyereket, se a rendőrbácsi nem viszi el — elég az hozzá, hogy Panni, mindezek következtében, nem fél a világon semmitől.

Azaz nem félt 1963 augusztusáig, amikor mandulagyulladással fektették ágyba, és két doktorbácsi is jött hozzá. Az egyik kétszer is beleszúrt oda, ahol egy gyerek ülni szokott, és a másik doktorbácsinak még tükör is volt a fején, és egy kis fadarabbal úgy leszorította a nyelvét, hogy majdnem kiadta azt a remekjó madártejet, amit ebédre nagynehezen lenyelt.

Aznap este, a tükrös fejű doktorbácsi távozása után, Panni — mint rendesen — jó éjszakát mondott az Anyunak, de amikor az, szokás szerint, el akarta oltani a villanyt, Panni riadtan ült fel a kis ágyában, és siránkozva kérte, hogy csukják be a kertre néző ablakot.

— Na de miért, Pannikám? — csodálkozott az Anyu.

— Mert félek.

— Te? Félsz? Na de ilyet, kislányom! És mitől félsz?

— Attól, hogy amikor majd egyedül maradok itt a sötétben, akkor azon az ablakon át beugrik hozzám egy doktor.

2.

Eszter most nyolcéves múlt, harmadosztályú általános iskolai hallgató, egyszóval már olyan nagy lány, hogy néha még tanulmányi kirándulásra is elviszi az iskola.

És mert a szülei is tudják, hogy már elmúlt nyolc esztendős, egy napon úgy érezték: itt az ideje, hogy a gyereknek szépen és okos tapintattal adják tudtára, hogy a gólya-mese véget ért, viszont a biológiai valóság ez meg ez.

A fent említett nagy igazság Eszter szüleiben véletlenül ugyanazon a napon érlelődött kioktatássá, amikor a harmadik osztály délelőtt egy üveggyárban járt, tanulmányi látogatás céljából. Ennélfogva Eszter a Kedves Szülők előadását tiszteletteljes figyelemmel hallgatta végig, aztán azt mondta:

— Köszönöm szépen, ez igazán nagyon érdekes volt, és én most viszonzásul elmondom nektek: hogy csinálják az üveget.

3.

A harmadik számú kislánynak se a nevét nem tudom, se az életkorát, mert csak a hatos villamoson láttam, ahol egy hozzá hasonló korú, körülbelül tizenhat-tizenhét éves fiúval beszélgetett, valami Manciról, aki hülye, mert már megint nem mert eljönni dolgozat-órára, hanem azt mondta, hogy családi körülmények miatt maradt otthon.

— Csak arra vagyok kíváncsi — mondta a fiú —, mit hazudna, ha azt kérdeznék, hogy mik azok a családi körülmények?

— Azt mondaná, hogy a nagymamáját temette. Ismerek a hatodik bében egy lányt, aki már a negyedik nagymamáját temeti. És ebben nincs is semmi lehetetlenség — vigyorodott el hirtelen. — Mert ha a mamája csak két-háromszor válik el, és megy újra férjhez, már annyi nagymamája lehet neki, amennyit akar.

Zágon István

Közlekedési dráma

Pusztai Pál rajza

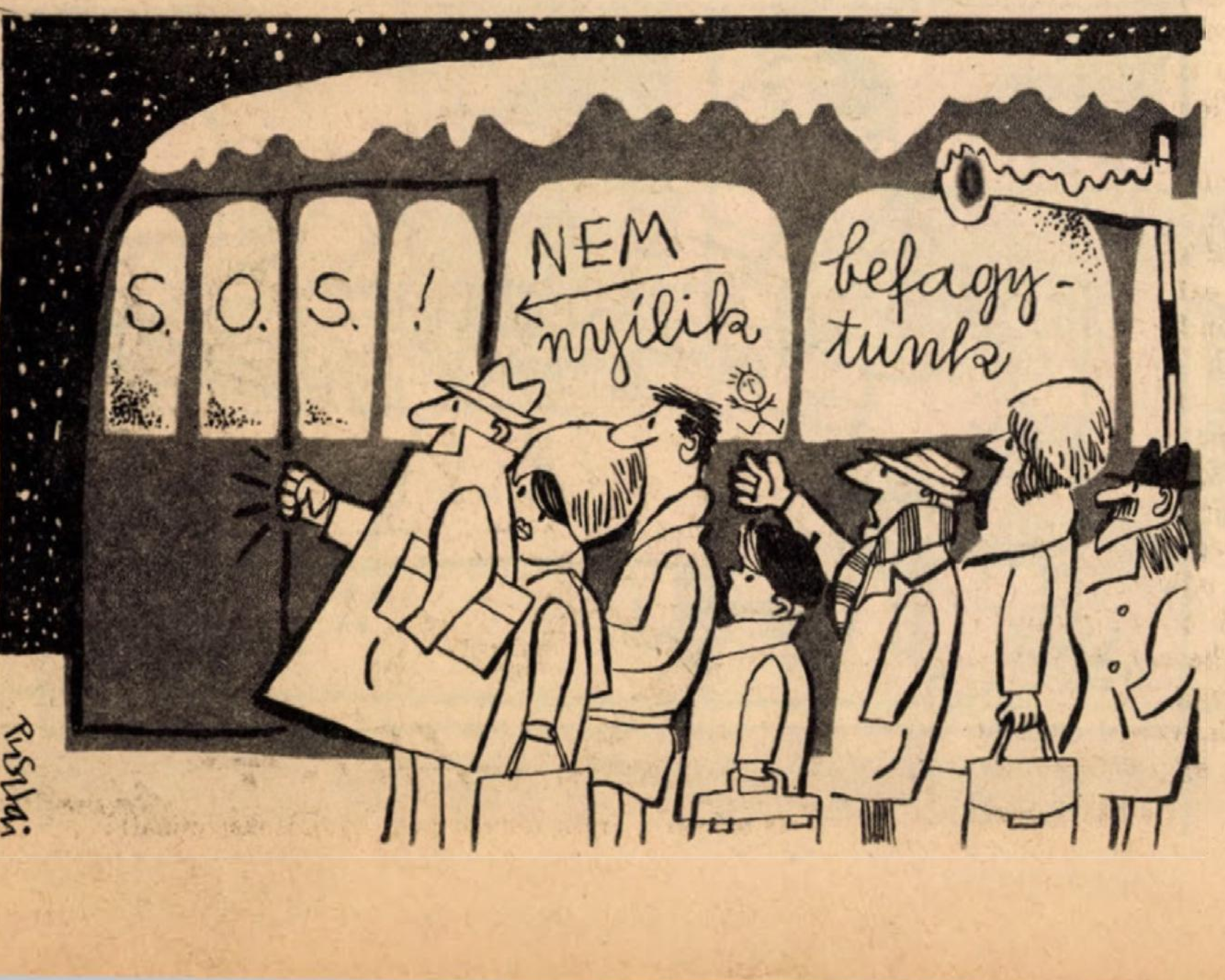

EGY ZÁTONYRA FUTOTT IDEOLÓGIAI HÁZASSÁG

Egész Anglia derül Mr. Colin Jordan házasságának felborulásán. Jordan az angol nácik maroknyi csoportjának vezére, neje, Françoise Dior pedig, a neves francia divattervező unokahúga, aki Jordanban Hitler ügyének folytatóját látta. Házasságuk Hitler képmása alatt folyt le, s előzőleg mindketten megesküdtek arra, hogy árja származásúak. Három hónapi házasság után Françoise néptársnő kiábrándult férjéből, s mint nyilatkozatában kijelentette, ráébredt arra a valóságra, hogy Jordant a brit nép nem fogadja el vezéréül. Jordan is elkeseredetten nyilatkozott, s kérte feleségét, legyen türelmes, s ne hagyja őt el éppen akkor, amikor a párt csak a minap erősödött két új taggal.

Minden vele történik

Ez a halk szavú, karcsú, előkelően ősz hajú hölgy, akit az ember már az első bátorítás után meghatott tisztelettel szólít Beáta néninek, a legrövidebben úgy jellemezhető, hogy ő az egyetemes ember. Ha valaki csak azt mondja rá, hogy kedves, finom ember, érezni lehet, hogy ez a kijelentés a tények sértő alábecslése. Mit ember?! Emberiség!

Erre a meggyőződésemre akkor tettem szert, amikor rájöttem Beáta néni titkára. Minden vele történik! Más ember is részt vesz a világ eseményeinek egyikében-másikában, másokkal is történik itt-ott ez és az, de Beáta néni minden történésnek a középpontja. Donne, a nagy angol költő a maga prófétai lelkével évszázadokkal ezelőtt megsejtette Beáta nénit, aki nem sziget, hanem tökéletesen egy az emberiséggel. Beáta néni sohasem kérdi, hogy kiért szól a harang, mert tudja, hogy az is érte szól, ugyan kiért másért szólna!

Mivel az élet a siralom völgye, Beáta nénivel rendszerint szomorú események történnek. Egyszer például így panaszkodott:

— Rettenetes éjszakám volt! Le nem hunytam a szememet egy pillanatra sem! Már azt hittem, megbolondulok!

— Miért, mi történt? — kérdeztem részvevően.

Tragikus arckifejezéssel sóhajtott:

— Sanyika egész éjszaka köhögött. Borzasztó volt hallani. Magamon kívül voltam. Nem kívánom az ellenségemnek sem!

Egy kicsit meglepve jegyeztem meg:

— Gondolom, szegény Sanyikának is rossz lehetett.

Beáta néni először értetlenül nézett rám, majd bólintott:

— Persze! Szegény, látta, mit szenvedek! Komolyan mondom, még egy ilyen éjszaka, és végem van.

Ekkor jöttem rá világosan, hogy az imént említett éjszakai események nem Sanyikával történtek, hanem Beáta nénivel. Itt nem arról van szó, hogy Sanyika köhögött, hanem arról, hogy Beáta nénit rettenetesen megrázta, felkavarta, elkeserítette Sanyika köhögése. Annak a ténynek, hogy Sanyika köhögött, csak annyi jelentősége volt, hogy közvetlen okául szolgált Beáta néni szenvedésének. Általában ha valaki beteg a családban, Beáta néni odaadó ápolásra szorul, annyira szenved.

És micsoda akaraterő van benne! Mekkora önuralom! Más ember ennyi szenvedés hatására árnyéka volna önmagának. Beáta néni vonásai frissek, pedig soha nem alussza ki magát. Saját bevallása szerint — és nincs okom kételkedni szavahihetőségében — évtizedek óta nem hunyja le a szemét, mert mindig van valami. Hányszor gondoltam egy-egy repülőszerencsétlenség, földrengés vagy szökőár után, hogy milyen tapintatlanok az emberek, más lelki nyugalma nekik Csáki szalmája, könnyelműségükben mit sem gondolnak egy szenvedő emberre, mit törődnek ők azzal, hogy Beáta néni lehunyja-e a szemét éjszaka, vagy nem, mit bánják ők, hogy egy halk szavú, befelé élő asszony éjszakákon át égő szemekkel bámulja a mennyezetet, s néha csak úgy magának suttogja: „Miért csinálják ezt velem?” Hiába, önzők az emberek, a legtöbbet csak a saját halála érdekli, de hogy milyen gyötrelmeket okoz ezzel másoknak, az talán még csak eszébe sem jut.

A sors legföljebb azzal kárpótolja Beáta nénit, hogy eseménydús élettel ajándékozza meg. Vannak szürke életű emberek. Beáta néniről ezt igazán nem lehet elmondani. Sohasem felejtem el, amikor 1939. szeptember másodikán így panaszkodott:

— Tudjátok, mi történt velem tegnap?

Majd részvevő kérdésünkre így válaszolt:

— Kitört a világháború. Egész éjszaka nem hunytam le a szememet. Azt nem lehet elmondani, mit szenvedek. Sok ez egy embernek!

Feleki László

Ismeri a KRESZ-t

Pusztai Pál rajza

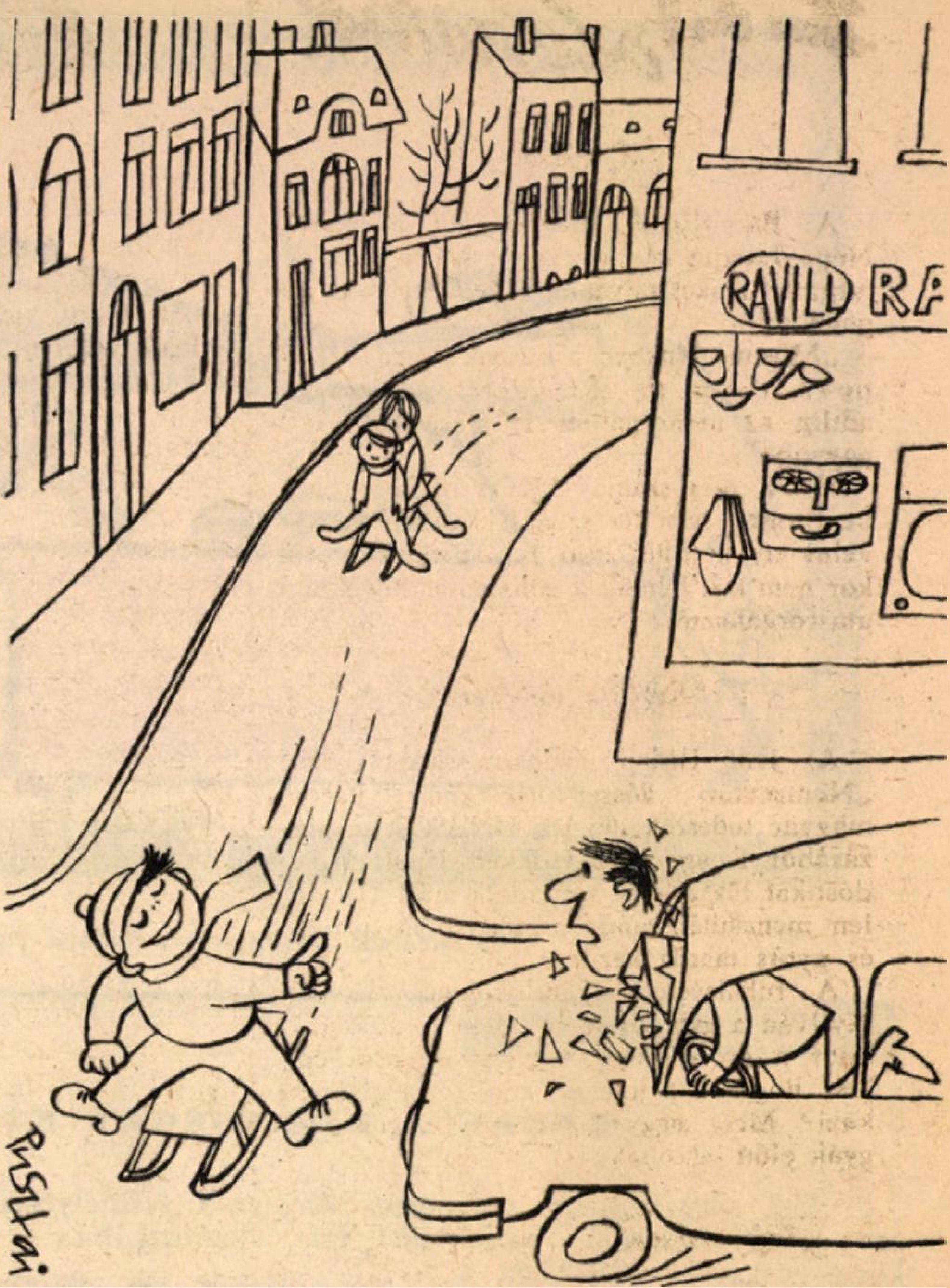

– Vigyázzon a bácsi! A jobb kéz felől érkező járműnek van előnye.

■ ■ ■

KITÜNTETETT ÉS LECSUKOTT KASSZAFÚRÓ

A skóciai John Ramensky ismert kasszafúró. Kasszafúrásainak kétféle következménye szokott lenni. Vagy lecsukják, vagy kitüntetik. A kitüntetésekre a háború alatt került sor, amikor Ramensky a hadsereg kötelékében az ellenséges vonalak mögött nyitotta ki a páncélszekrényeket, többek között a római német parancsnokság páncéltérméből sikerült elhoznia a német hadsereg felvonulási terveit. Ramensky ugyan zökkenő nélkül tért át a békés termelésre, de a rendőrség nem méltányolta igyekezetét és újra lecsukták.

– Ki ismeri itt ki magát? – sóhajtott a tárgyaláson a rovott- és dicsőmúltú kasszafúró.

■ ■ ■

Téli olimpia előtt

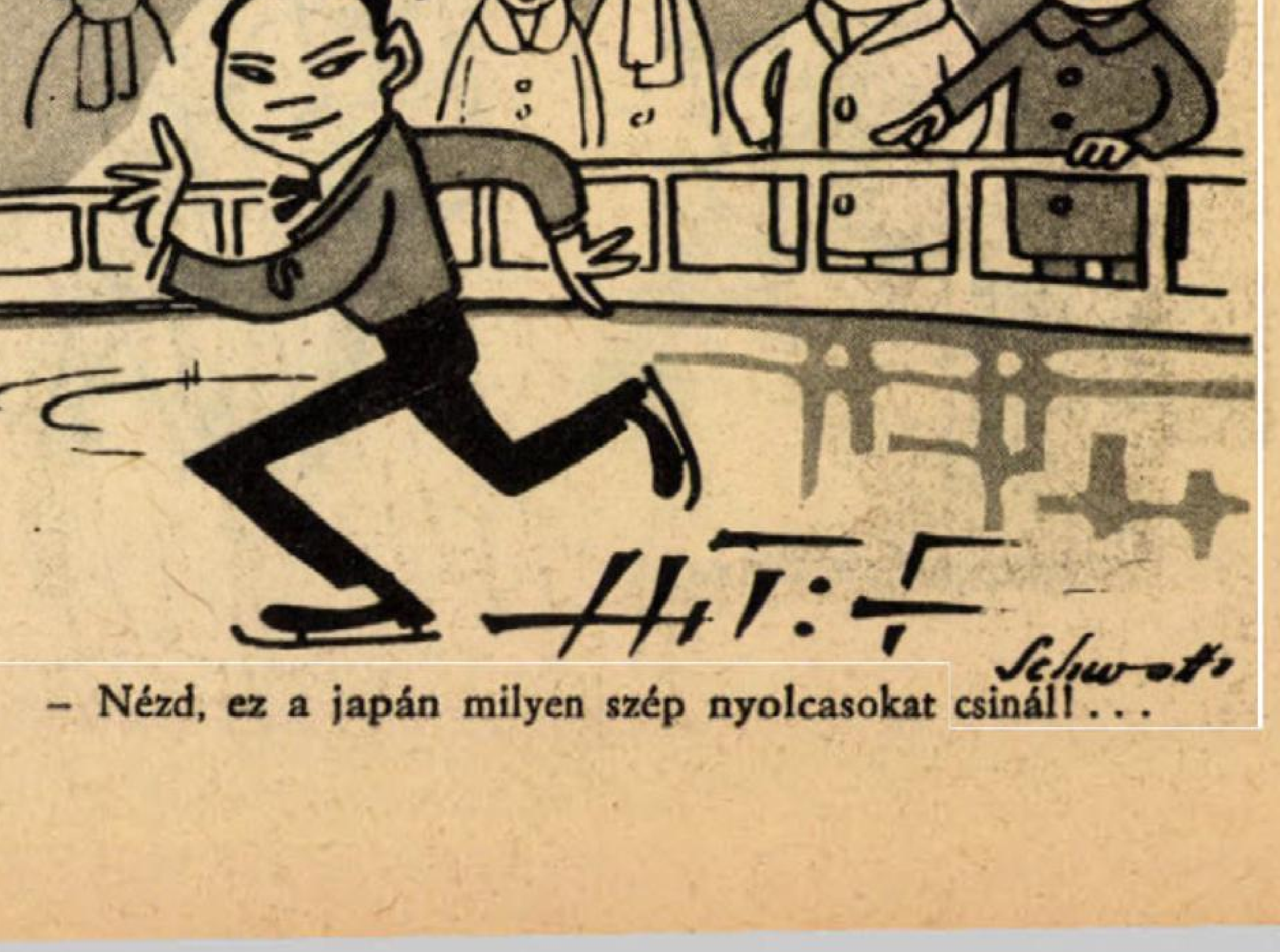

– Nézd, ez a japán milyen szép nyolcasokat csinál! . . .

„Csak a hibák ellen harcolunk”

Szűr-Szabó József rajza

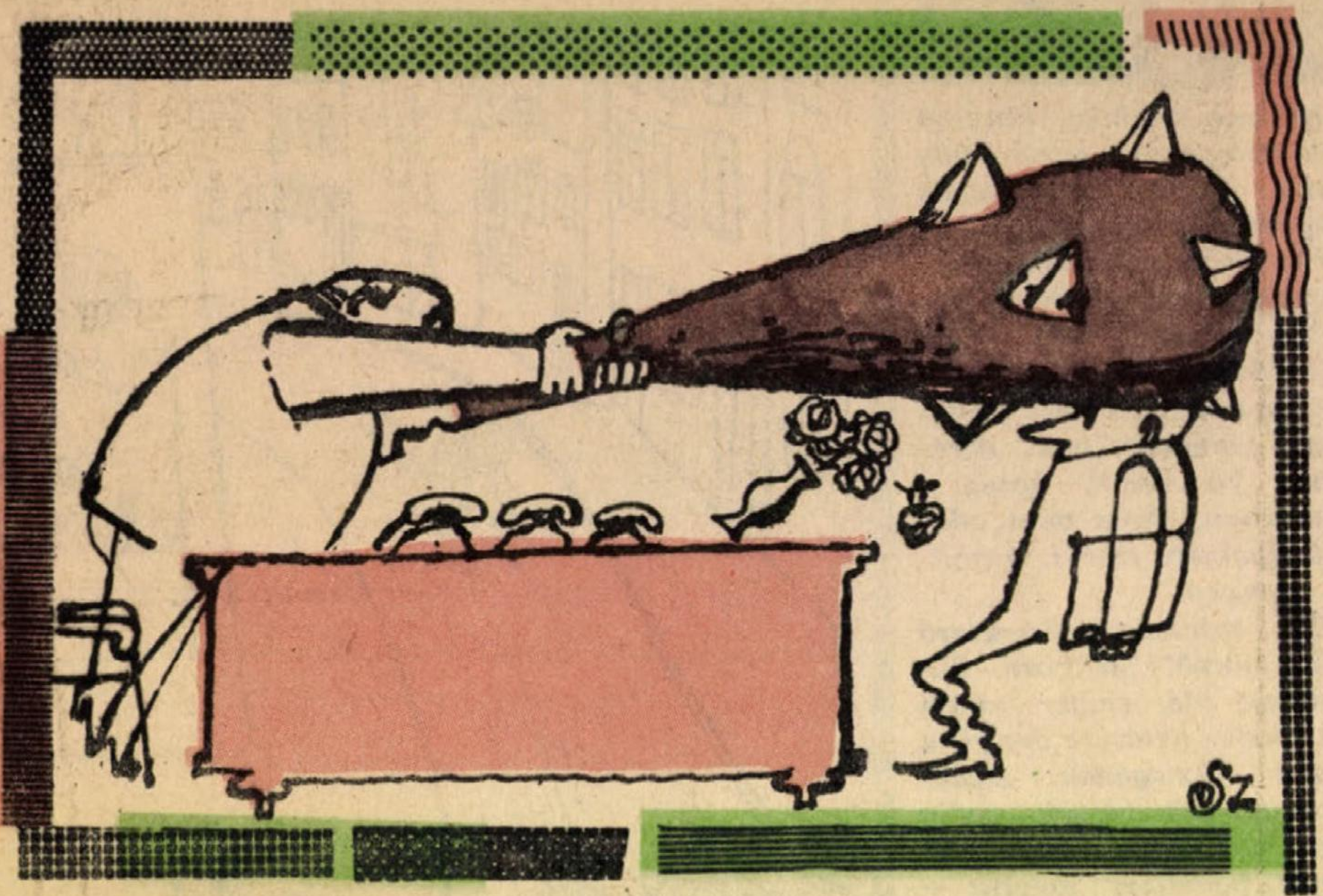

Mit csináljak, ha egyszer a fejében van a hiba!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KINEK A KÖLTSÉGÉT KÍMÉLIK?

F. Éva olvasónknak volt egy 600 forintos betétkönyvecskéje. Az összeget a karácsonyi beruházások fedezésére kivette a takarékból. A kamatot akkor nem adták oda neki, viszont nemrég értesítették, hogy a megszüntetett takarékbetétkönyv kamatait, összesen

két forint negyven fillért

költségkímélés céljából utalványon való kiküldés helyett a Postán vagy bármelyik OTP-fiók pénztáránál bocsátják a rendelkezésére. Magyarán: személyesen kell érte elporoszkálnia.

Az okiraton két aláírás, három szignó és két stempli díszeleg. A kikézbesítést is belekalkulálva, csak maga az adminisztráció többe kóstálhatott, mint kettőnegyven... S ráadásul mindez költségkímélés céljából történt!

Mellesleg az ügyfelek költségeit se nagyon kímélik, ha azt számítjuk, hogy egy kirándulás a Postára, vagy bármelyik OTP-fiókba, ideális körülmények között is legkevesebb 30 percet vesz igénybe. F. Éva olvasónk ezzel a félórás elfoglaltsággal csupán 2,40-et keresne, ami elég alacsony, 4,80-as órabérnek felel meg.

Úgy gondoljuk, jobb üzlet a kamatot bent hagyni, hogy tovább kamatozzon. Idővel a kettőnegyvenből még három forintra is megnőhet a betét! Akkor pedig biztos ismét küldenek majd valami reprezentatív értesítést minimum két aláírással, három szignóval és két stemplivel.

Indul a báli idény

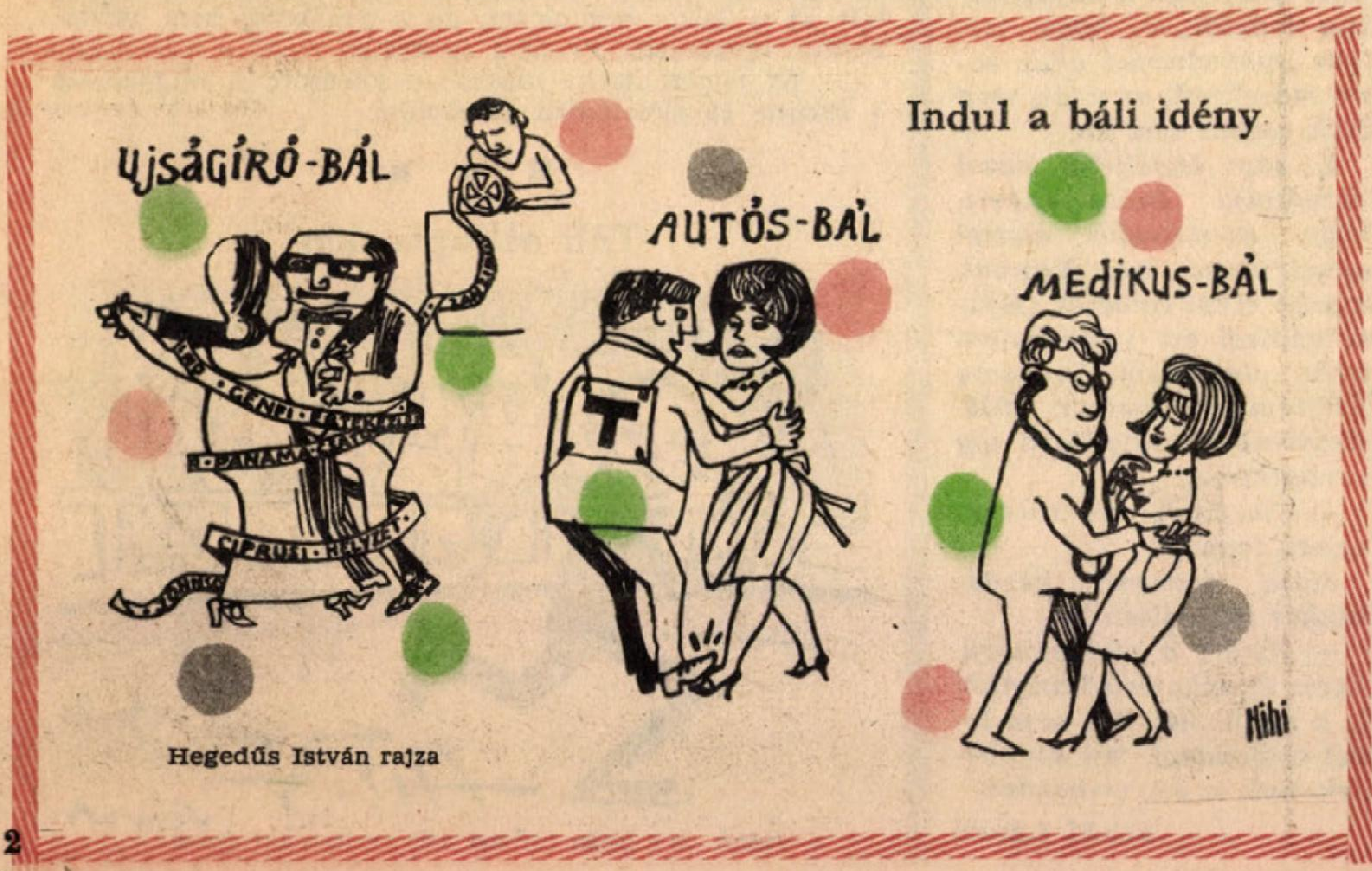
UJSÁGÍRÓ-BÁL
GENPI
PANAMA
CIPRUSI HELYZET
AUTÓS-BÁL
T
MEDIKUS-BÁL
Hihi

Hegedűs István rajza

E heti hirdetéseink

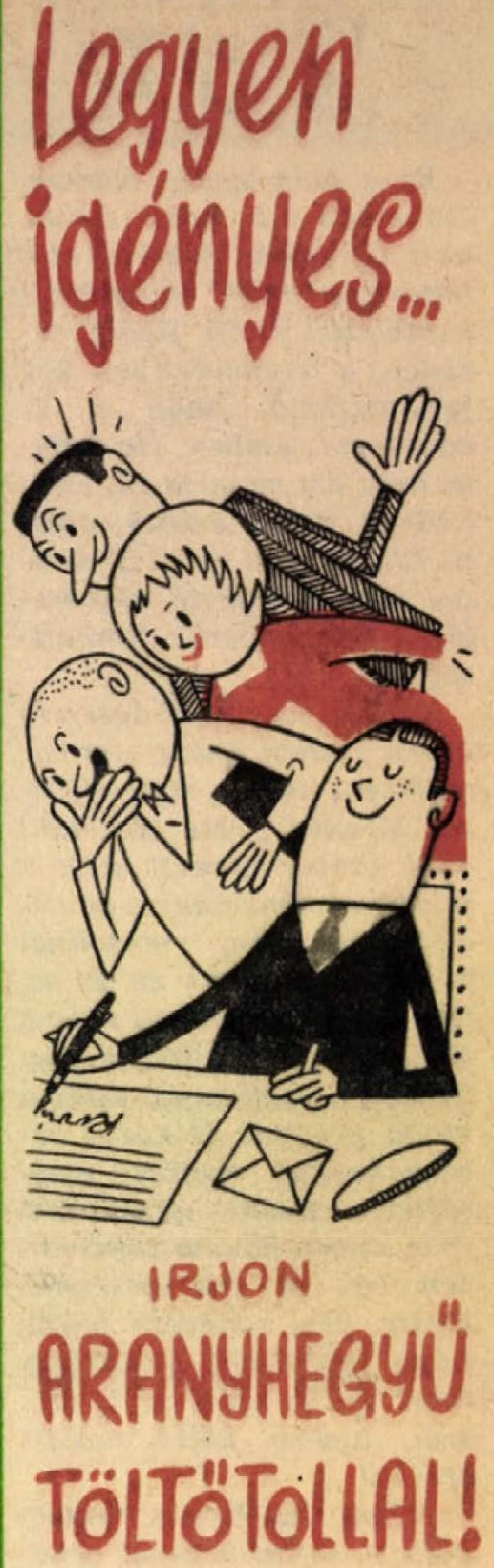
Legyen igényes...
IRJON
ARANYHEGYŰ
TÖLTŐTOLLAL!

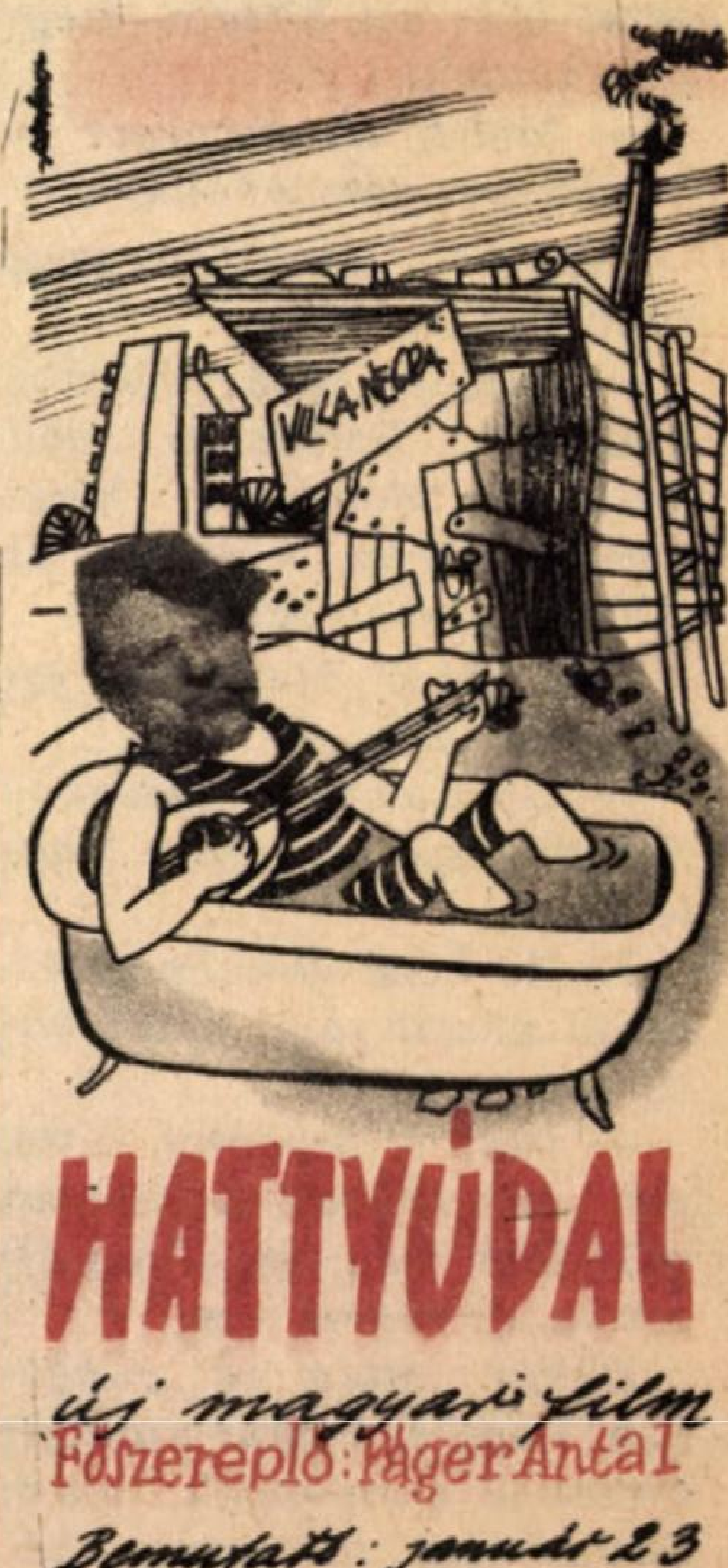
VILLA NEGRA
HATTYÚDAL
új magyar film
Főszereplő: Páger Antal
Bemutató: január 23

művészek

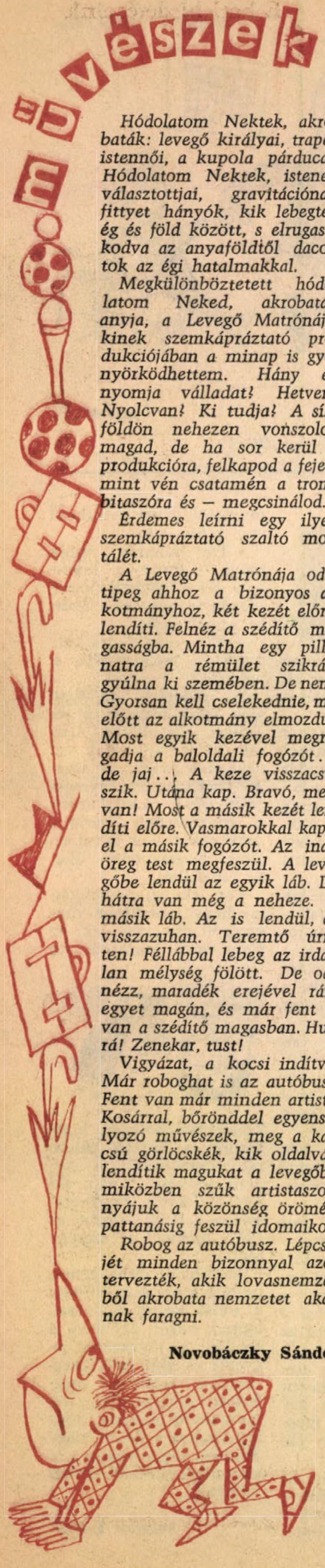

Hódolatom Nektek, akrobaták: levegő királyai, trapéz istennői, a kupola párducai. Hódolatom Nektek, istenek választottjai, gravitációnak fittyet hányók, kik lebegtek ég és föld között, s elrugaszkodva az anyaföldtől dacoltok az égi hatalmakkal.

Megkülönböztetett hódolatom Neked, akrobaták anyja, a Levegő Matrónája, kinek szemkápráztató produkciójában a minap is gyönyörködhettem. Hány év nyomja válladat? Hetven? Nyolcvan? Ki tudja? A síkföldön nehezen vonszolod magad, de ha sor kerül a produkcióra, felkapod a fejed, mint vén csatamén a trombitaszóra és – megcsinálod.

Érdemes leírni egy ilyen szemkápráztató szaltó mortálét.

A Levegő Matrónája odatipeg ahhoz a bizonyos alkotmányhoz, két kezét előrelendíti. Felnéz a szédítő magasságba. Mintha egy pillanatra a rémület szikrája gyúlna ki szemében. De nem! Gyorsan kell cselekednie, mielőtt az alkotmány elmozdul. Most egyik kezével megragadja a baloldali fogózót... de jaj... A keze visszacsúszik. Utána kap. Bravó, megvan! Most a másik kezét lendíti előre. Vasmarokkal kapja el a másik fogózót. Az inas, öreg test megfeszül. A levegőbe lendül az egyik láb. De hátra van még a neheze. A másik láb. Az is lendül, de visszazuhan. Teremtő úristen! Féllábbal lebeg az irdatlan mélység fölött. De oda nézz, maradék erejével ránt egyet magán, és már fent is van a szédítő magasban. Hurrá! Zenekar, tust!

Vigyázat, a kocsi indítva! Már roboghat is az autóbusz. Fent van már minden artista. Kosárral, bőrönddel egyensúlyozó művészek, meg a karcsú görlöcskék, kik oldalvást lendítik magukat a levegőbe, miközben szűk artistaszoknyájuk a közönség örömére pattanásig feszül idomaikon.

Robog az autóbusz. Lépcsőjét minden bizonnyal azok tervezték, akik lovasnemzetből akrobata nemzetet akarnak faragni.

Novobáczky Sándor

Tavasz a télben

Pusztai Pál rajza

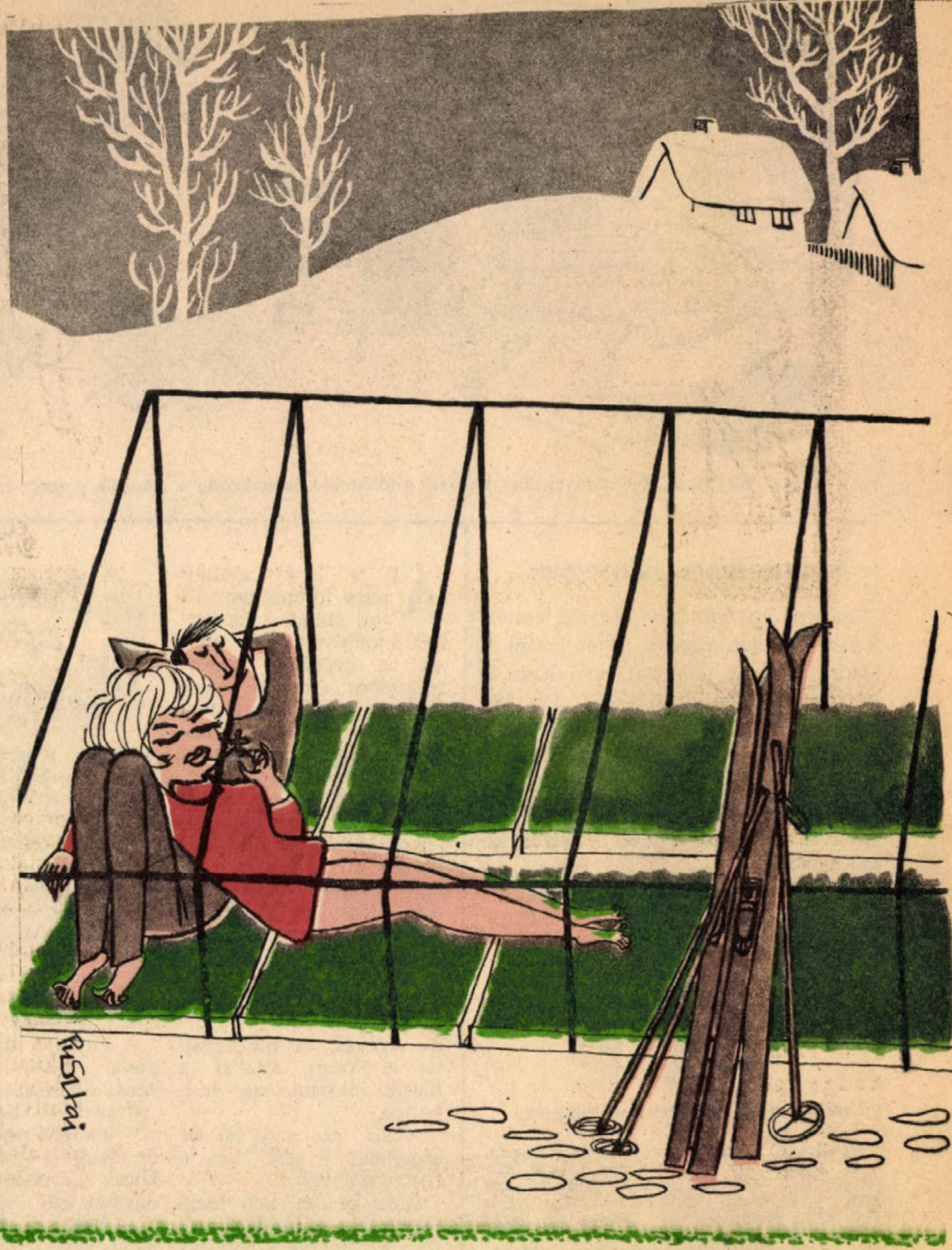

Konyhakész csirke műanyag tasakban

Mészáros András rajza

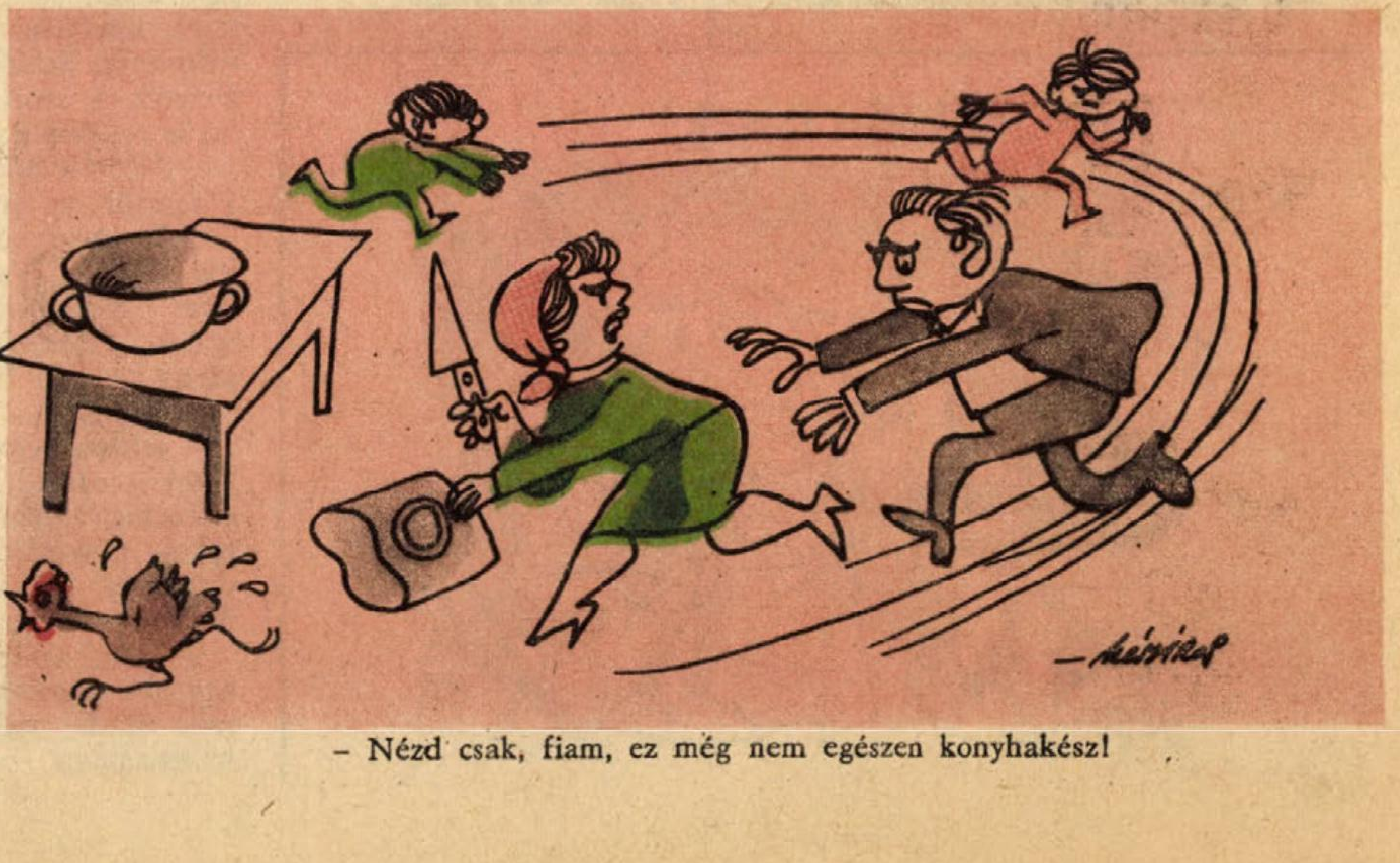

– Nézd csak, fiam, ez még nem egészen konyhakész!

Az örök első helyettes

Mészáros András rajza

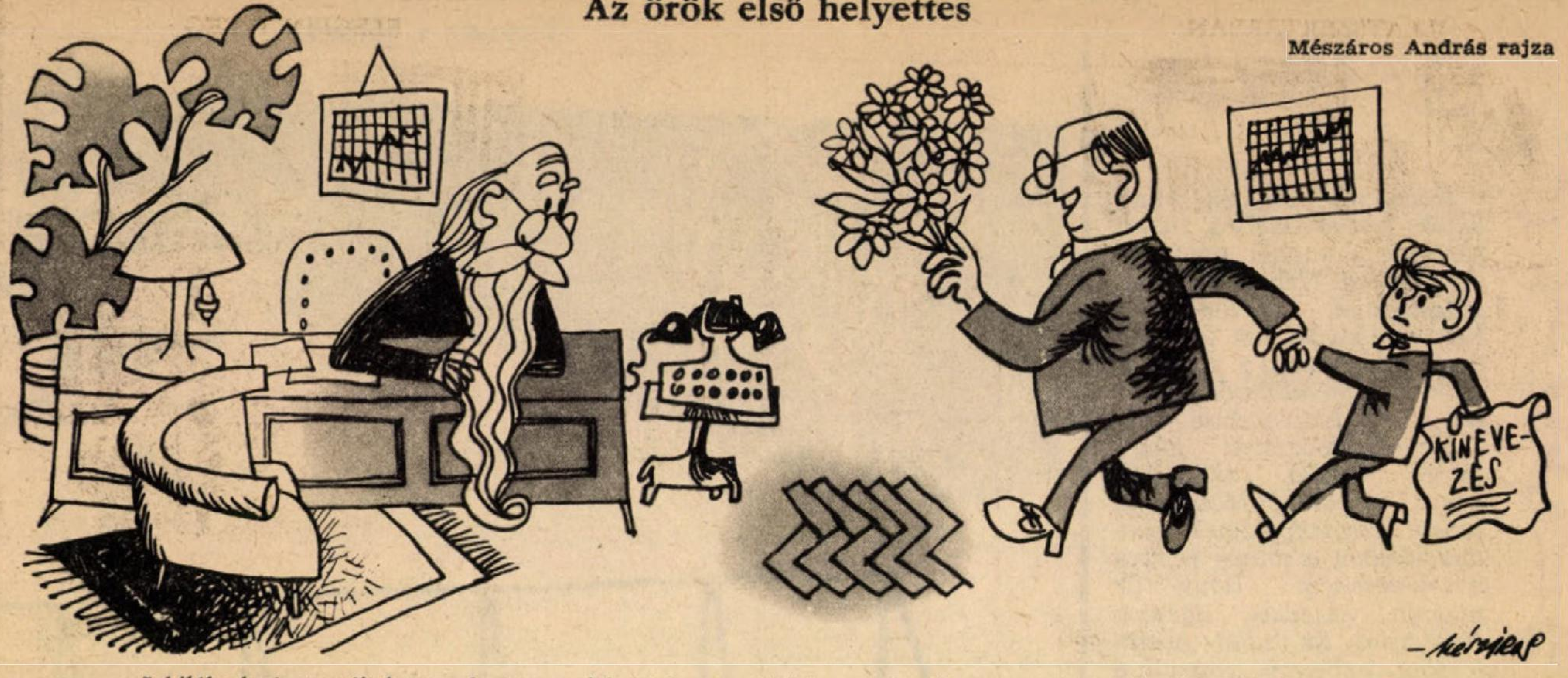

– Jubilálunk, igazgatóhelyettes kartárs, a főhatóság most küldte a századik vezetőt intézményünk élére!

JOBBKEZESEK ELŐNYBEN ...

Sajnos, én balkezes vagyok, ennélfogva képtelen vagyok kezet mosni a „Flórá"-val. A dobozon levő használati utasítás szerint ugyanis „Egy kevés Flóra terpentin kéztisztító-port szórunk a bal tenyérbe".

Ezúton kérem a gyártó vállalatot, hogy készítsenek olyan tisztítóport is, amelyet balkézzel a jobb tenyérbe lehet beleszórni.

Gressa Tibor
Debrecen, Csapó u. 5.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

N. Gyula, Budafok, – N. István, Dabas. – H. József, Bp. XI., Zólyom u. – K. Mihály, Pilis, – C. János, Bp. XIII., Tomori köz, — T. László, Őrszentmiklós. – H. I. Bp. XII., Sirály u. – F. József, Bp. VII., Alsóerdősor u. – B. Gyula, Debrecen, – Zs. László, VIII., Szentkirályi u. – M. M.-né, Gödöllő, – E. M., Újpest, – B. György, Bp. V., Alkotmány u. – Sz. Bp. XI., Holdvilág u. – N. Béla, Letenye, – F. Valéria, Bp. XII., Csaba u. – S. Mihály, Bp. XVI., – Cs. István, Bp. IX., Nagyvásártelep,

---

Ruhatárt tessék!

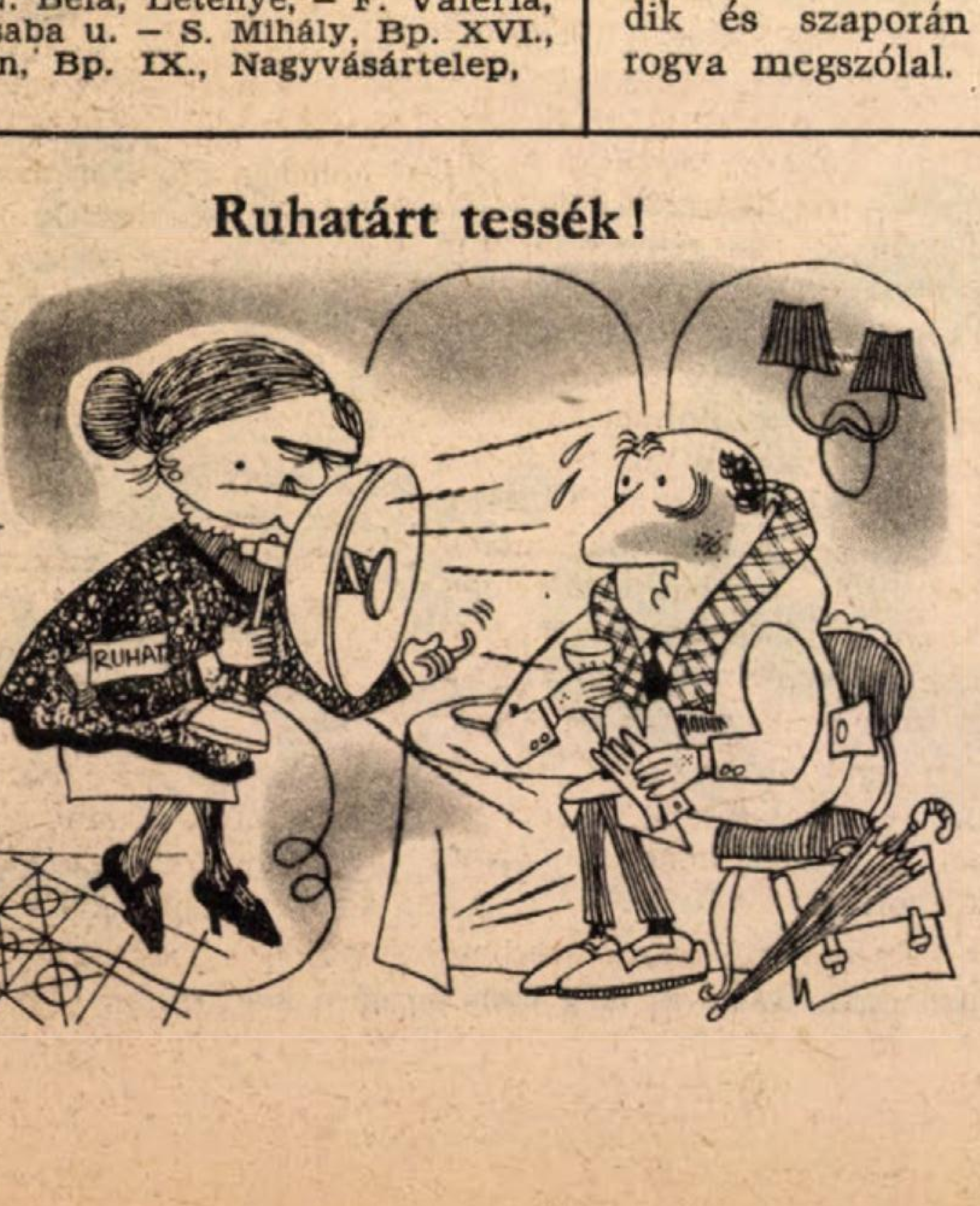

A KEGYELETES ló

Áll a járda mellett nagy türelmesen. Áll ott, annak a területnek a kellős közepén, ahová az évekkel ezelőtt megjelent rendelet értelmében nem lenne szabad betennie a patáját sem. Áll és lógatja a búsulási célokra elég nagy fejét, de nem bánatában, avagy a bűntudat miatt.

Legalábbis amikor a rendőr hozzá lép és zabláját fogva megkérdezi tőle, hogy mi járatban van erre, a szemellenző mögül ártatlanul mosolyogva pislog elő.

– Jól van, no – veregeti meg a rendőr a szürke nyakát, és megkerülve a kocsit, átlábal a másik oldalra, az italboltba.

– Kié ez a kocsi itt szemben? – szól bele a füstgomolyagba.

Még kétszer kell megismételnie a kérdést, mire a jóemberek közül egy csontosarcú, alacsony, inas ember elébe vágódik és szaporán hunyorogva megszólal.

– Ha az a szóban forgó kocsi – bök állával az ajtón át a túloldal felé –, az a Tefué.

Az emberek vihognak, a kocsis pislogva köszöni az elismerést. A rendőr igyekszik megőrizni a komolyságát. Megvárja, amíg embere a nagyfröccs utolsó csöppjeit is kiszívja poharából, aztán kinyitja előtte az ajtót.

– Tudja-e, hogy ide kocsival, lovas kocsival – kezdi odakint a hivatalos szöveget – behajtani...

– Tudom én azt, rendőr elvtárs – vág közbe a kocsis –, tudom én azt nagyon jól.

– Akkor miért van mégis itt?

– Hát a ló miatt, tetszik tudni, merthogy ez a Szürke nagyon kegyeletes egy lélek.

A köréjük gyűlt nép fölnyerít. Szürke fölkapja a fejét, s mintha csóválná is rosszallóan.

– Ne vicceljen! – inti a rendőr az emberét.

– Nem viccelek én, biztos elvtárs. Tanúkkal tudom igazolni, hogy a Szürke édesanyja ezen a szent helyen halt meg az ostrom alatt.

– Áldva legyen az emléke! – mondja az áment a kocsis vallomására egy fekete asszony. – Ő mentett meg minket az éhhaláltól.

– Valóban kimúlt itt egy ló annak idején – szól közbe valahonnan a kíváncsiság – nyitotta magasföldszinti ablakból egy pipás öreg.

– De honnan tudja maga – törtet a kocsis orra alá a helybéli cipészmester –, hogy ez a Szürke annak a fia?

– Ne ezen vitatkozzunk! – erélyeskedik a rendőr.

A csődület azonban már nem kíváncsi a jelenlegi tényállásra. Lassan hátat fordítanak az egykedvű lónak, az izzadó kocsisnak és egymást túllicitálva emlékeznek a szerencsétlen páriára, „aki" tizenkilenc évvel ezelőtt megmentette őket az éhhaláltól.

Van, aki azt bizonygatja, hogy sebesülten vánszorgott erre; van, aki az égre emeli tekintetét és könnyezve bólogat, hogy bizony a jóisten küldte ide személyesen a szegény jószágot s van, aki úgy emlékszik, hogy erőszakos halállal távozott az élők sorából a szerencsétlen.

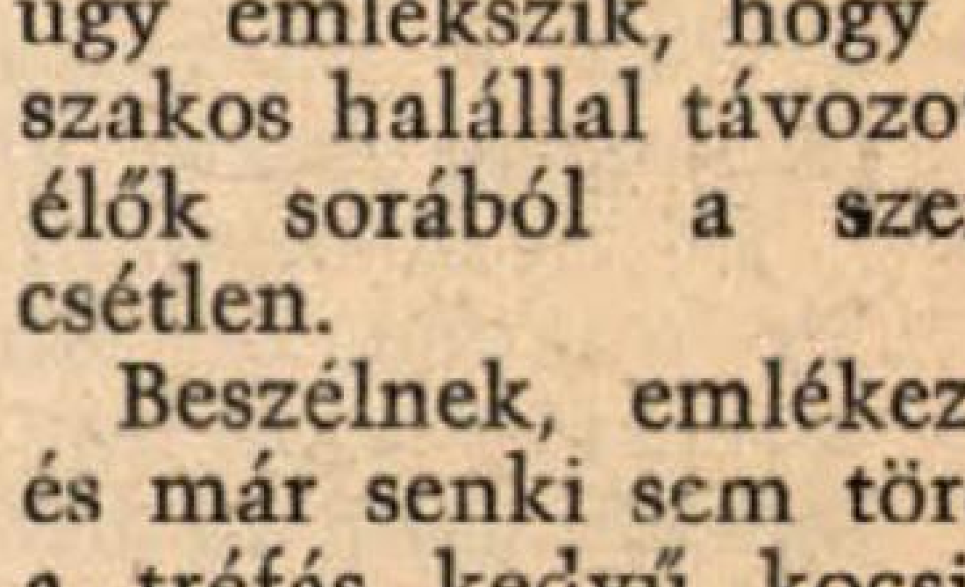

Beszélnek, emlékeznek, és már senki sem törődik a tréfás kedvű kocsissal, akinek nevét eközben a rendőr a noteszába jegyezte és akit ez a megörökítés nemhogy meghatott, ellenkezőleg, fölbosszantott annyira, hogy fölpattanva a bakra, nagy dühösen végig vágott a ló kegyeletes lelkének prózai felületén.

Sólyom László

ANGOL-SZÁSZ HUMOR

ILLATSZERTÁRBAN

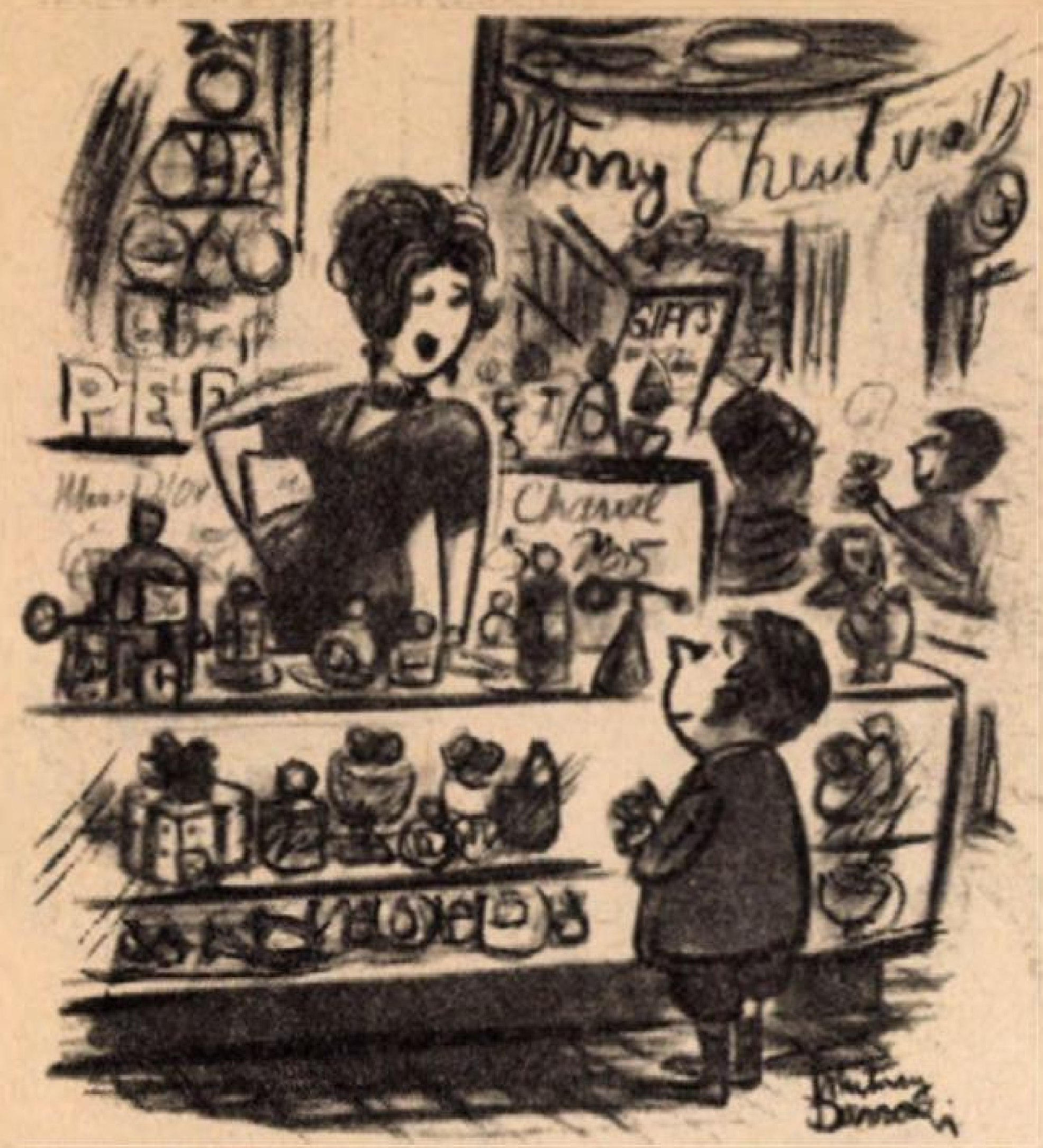

– Milyen típusú nő a mamád?
(A „New Yorker"-ből)

ELÉGEDETTSÉG

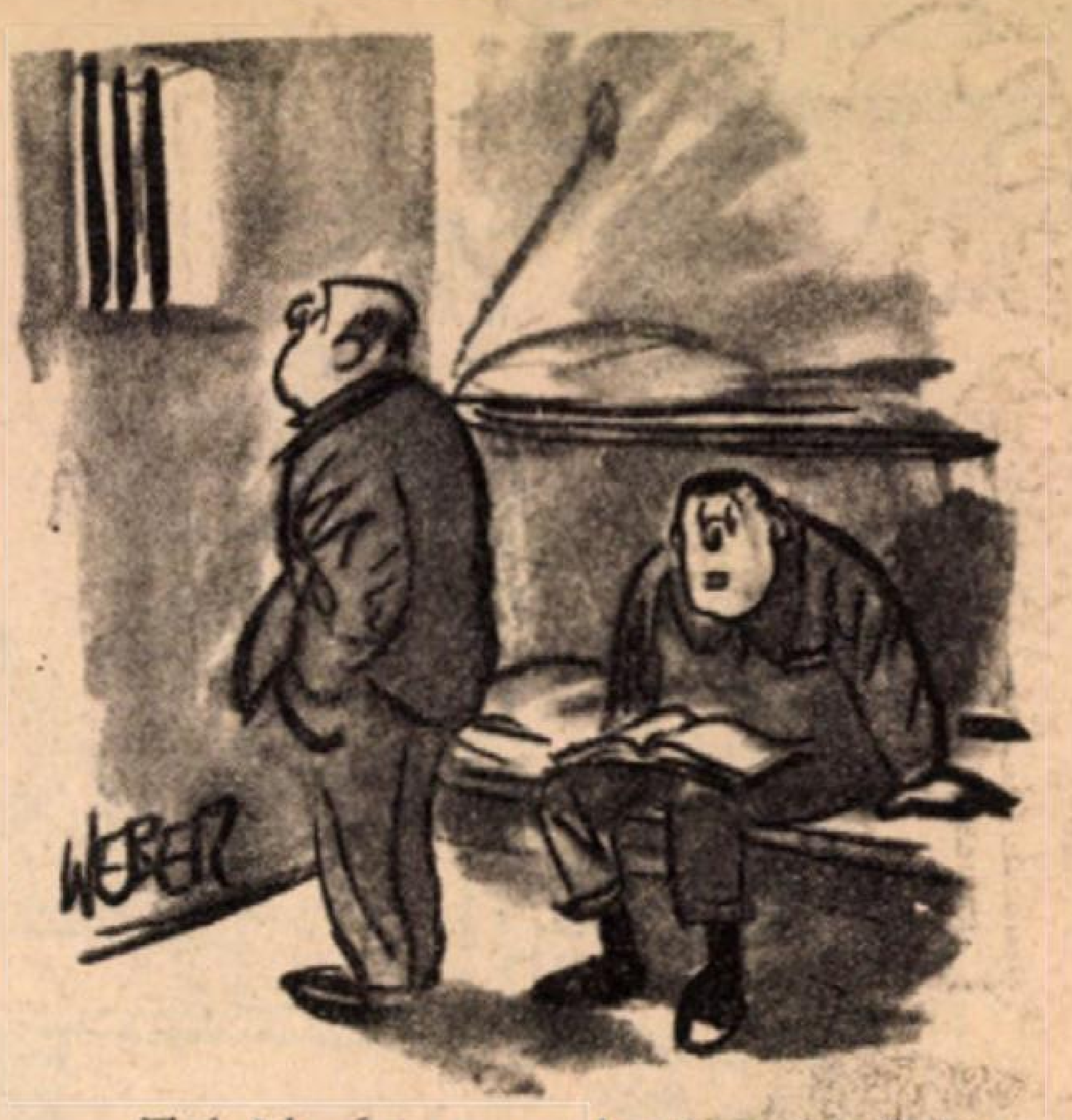

– Tulajdonképpen a lopáson kívül itt semmi sem hiányzik nekem!
(A „New Yorker"-ből)

AKARATOS GYEREK

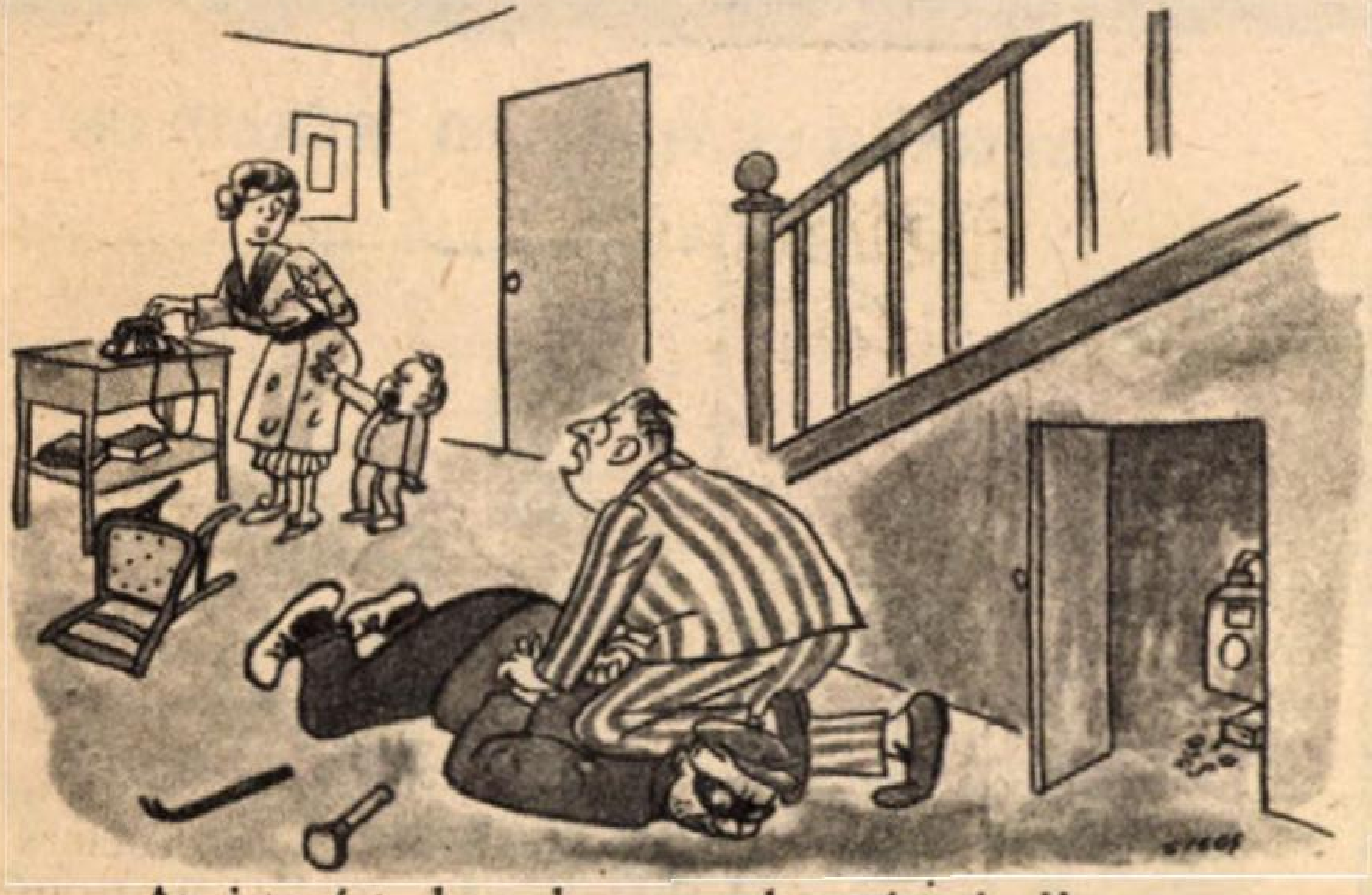

– Az istenért, hagyd a gyereket tárcsázni!
(A londoni „Punch"-ból)

TANULÓ VEZETŐ

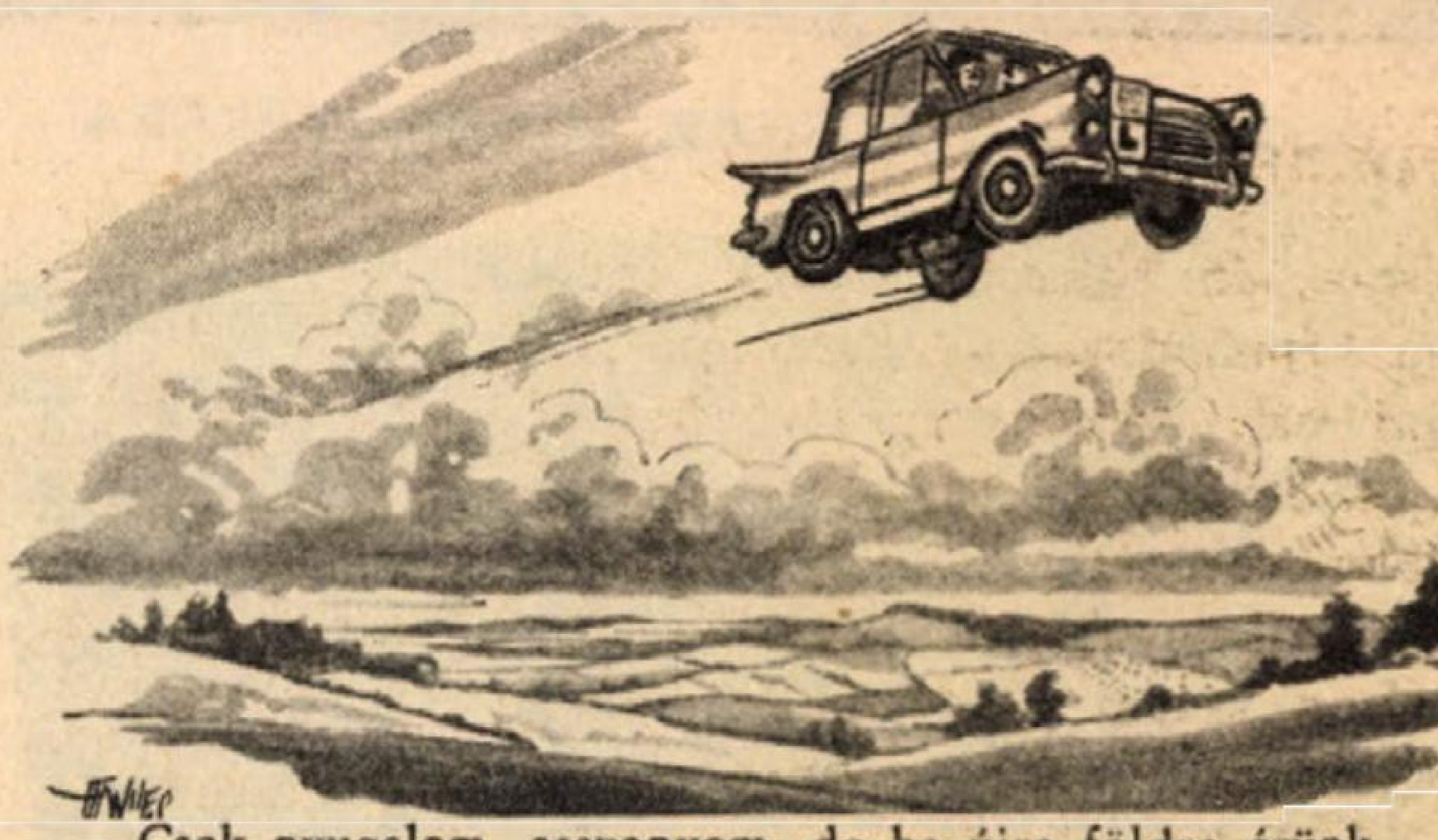

– Csak nyugalom, asszonyom, de ha újra földre érünk, próbáljon visszaemlékezni arra, hogy mit csinált!
(A londoni „Punch"-ból)

ROBI HAZATÉR

Misinai Robi, társaságunk kedvence, néhány esztendővel ezelőtt egyik napról a másikra eltűnt. Később több képeslapot kaptunk tőle Stockholmból, rövid üdvözlő szöveggel.

Tavaly, nem kis meglepetésünkre, ismét megjelent a törzsasztalunknál. Palackzöld színű zakóban, elegánsan, bodor pipafüstöt eregetve.

– Gyerekek – mondta nekünk –, a messziről jött ember sok mindent mesélhet, de én nem akarok hazudozni nektek. Kocsim van, de ne keressétek a ház előtt, repülővel jöttem. Hamar elhelyezkedtem odakünn, a svédek nagyon kedvesen fogadtak. Hogy mivel foglalkozom? Tudjátok, ott nem lehet olyan egyszerűen definiálni az emberek foglalkozását. Én például reklámmal foglalkozom, de kirakatokat is rendezek, és a tévében is van műsorom, azonkívül felesben, egy versenylovat is tartok. Mindez együttvéve szép megélhetést biztosít. De most ti meséljetek, mi úiság itthon, látom rengeteget fejlődött a város!

Mondanom sem kell, Robi ismét a társaság kedvencévé vált, és ehhez – szerény mértékben – hozzájárultak a szétosztogatott külföldi cigaretták, italok és a messziről érkezett ember varázsa. A nők a régi lelkesedéssel vetették magukat karjaiba, mi pedig egy kicsit irigykedtünk rá. Egy hét múlva visszautazott, de megígérte: most már gyakrabban jön Pestre, mert néhány üzleti ügyet is el kell intéznie.

Nyáron Robi ismét köztünk volt, majd egy hétre a Balaton mellé utazott. – Nem adom a magyar tengert a Riviéráért sem – jelentette ki –, pedig ott már vagy hatszor is jártam. De hát a magyar konyha, a magyar nők!...

Nemrégiben vidékre kellett utaznom, hivatalos ügyben. A jeges úton lassan haladtunk a gépkocsival, óvatosan előzgettük a járműveket. A reflektor fénye éppen egy pufajkába öltözött biciklistára esett, amikor... Nem akartam hinni a szememnek... Szakasztott Robi!... De mit keresne ezen a távoli vidéken, pufajkában taposva a pedált? Megállíttattam a kocsit és rászóltam a biciklistára:

– Robi!

Majd leesett a gépről. Rögtön megismert.

– Mielőtt bármit is kérdeznél, gyere, üljünk be itt a közeli faluban egy presszóba. Ott majd mindent elmesélek!

Felraktuk kerékpárját a kocsi tetejére, és aztán a presszóban, gőzölgő kávé mellett, Robi mindennel kipakolt:

– Először is: én soha az életemben nem disszidáltam!

Udvariasan megvárta, amíg kiköhögtem a cigányútra tévedt kávét, majd így folytatta:

– Három éve lesz nemsokára, hogy elbocsátottak a vállalattól. Tudod, elég nagy lábon éltem, nem tudtam fedezni a jövedelmemből, mert – mi tagadás – egy kicsit belenyúltam a kasszába. Amikor rájöttek a dologra – ami nem volt nehéz feladat, hiszen én teljesen amatőr módon sikkasztottam –, úgy döntöttek: nem terelik bírósági útra az ügyemet, hiszen mindent becsületesen bevallottam, az összeg nem volt túl magas, de hát a bűnért bűnhődni kell. Áthelyeztek a testvérvállalatuknak ebben a kis faluban levő telepére, és én köteleztem magam, hogy három esztendő alatt visszafizetem az elcsent összeget.

Itt egy kis szünetet tartott, hogy gondolataimat rendezhessem... Robi mindig udvarias fiú volt...

– Restelltem magam rettenetesen. Ha bejelentem nektek, akikkel minden este együtt vagyok, hogy fiúk, engem büntetésből egy kis falusi telepre helyeztek, odalett volna minden tekintélyem. És akkor, végső kétségbeesésemben, egy nagy ötletem támadt. Disszidálást szimuláltam. Elgondolásomban nem is csalódtam! Láthattad, hogy milyen örömmel fogadtak Pesten.

– És a külföldi ruhák? A cigaretták? A stockholmi üdvözletek?

Robi elnézően mosolygott.

– Mindenre gondoltam. A ruhákat a Bizományi Áruházban vettem olcsón, a cigarettákat egy szálló portásától, drágán, a lapokat egy tizenöt éve Stockholmban élő barátom útján küldettem el nektek. Három év alatt összegyűjtöttem annyi szabadságot, amennyit az idén veletek töltöttem.

– Robikám, remélem, a pénz...

– Ugyan – nevetett Robi –, csak nem képzeled, hogy itt is hozzányúltam? Az ember ilyesmit kétszer nem követ el. Három év alatt nemcsak visszafizettem a vállalatnak, amivel tartoztam, hanem némi pénzt félre is tettem... Itt mire költene az ember? Jól fog jönni, ha majd visszamegyek Pestre véglegesen... Csak kibírjam ezt a gyötrő honvágyat!

Tardos Péter

Pályázati felhívás korszerű iskolabútorok tervezésére

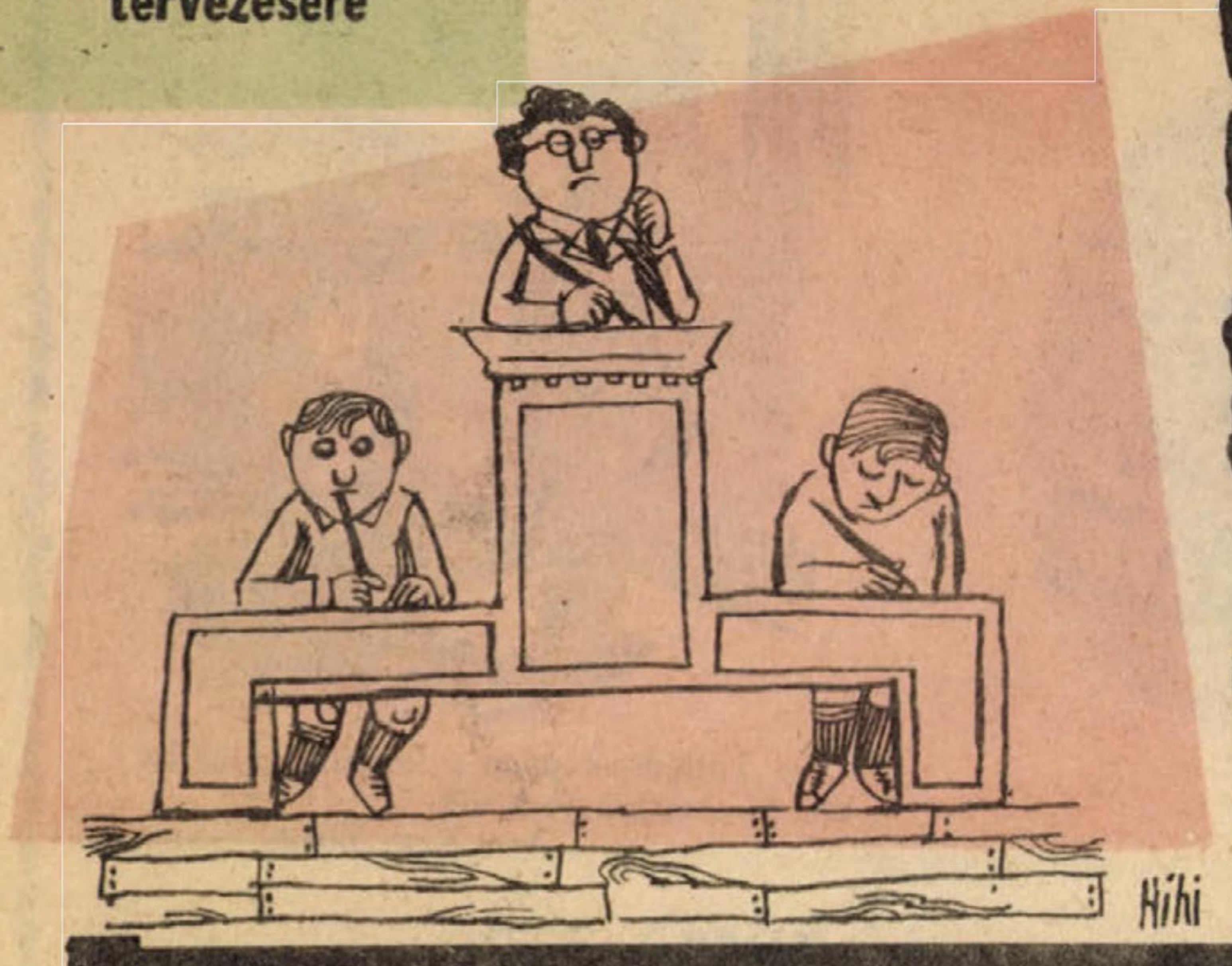

STRÉBER-PAD

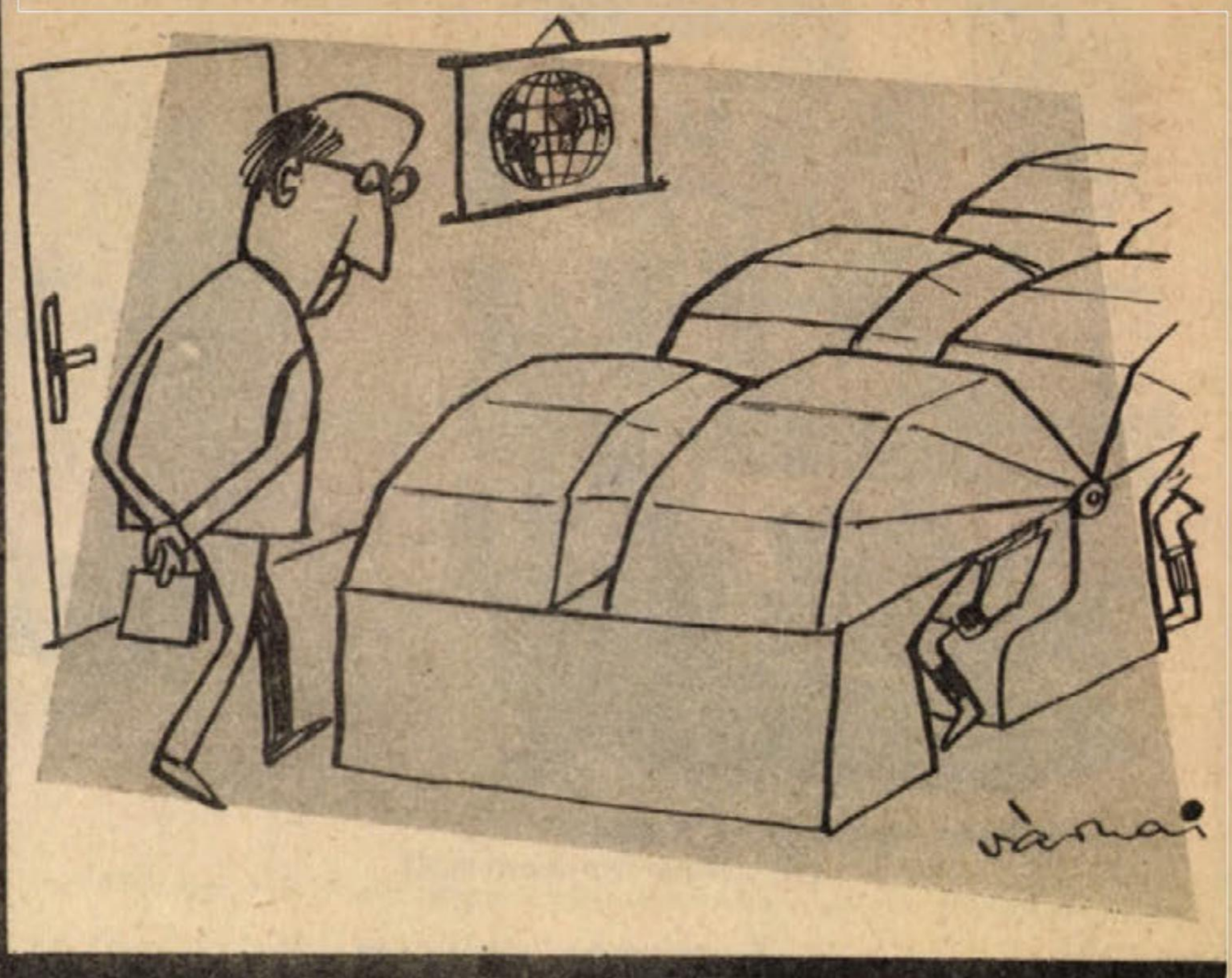

TETŐVEL ELLÁTOTT PADOK DOLGOZATÍRÁSHOZ

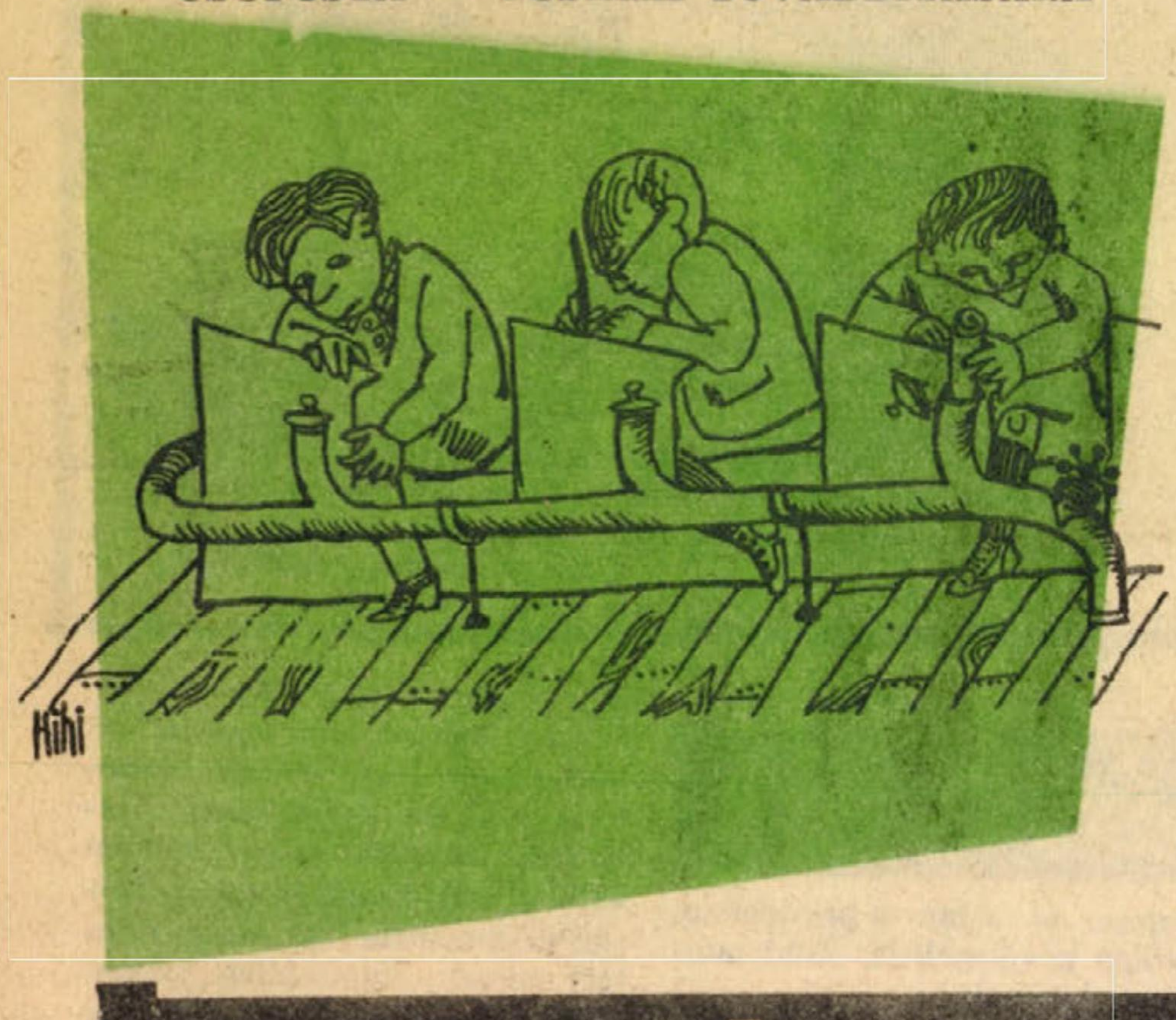

CSŐPOSTA — PUSKÁK TOVÁBBÍTÁSÁRA

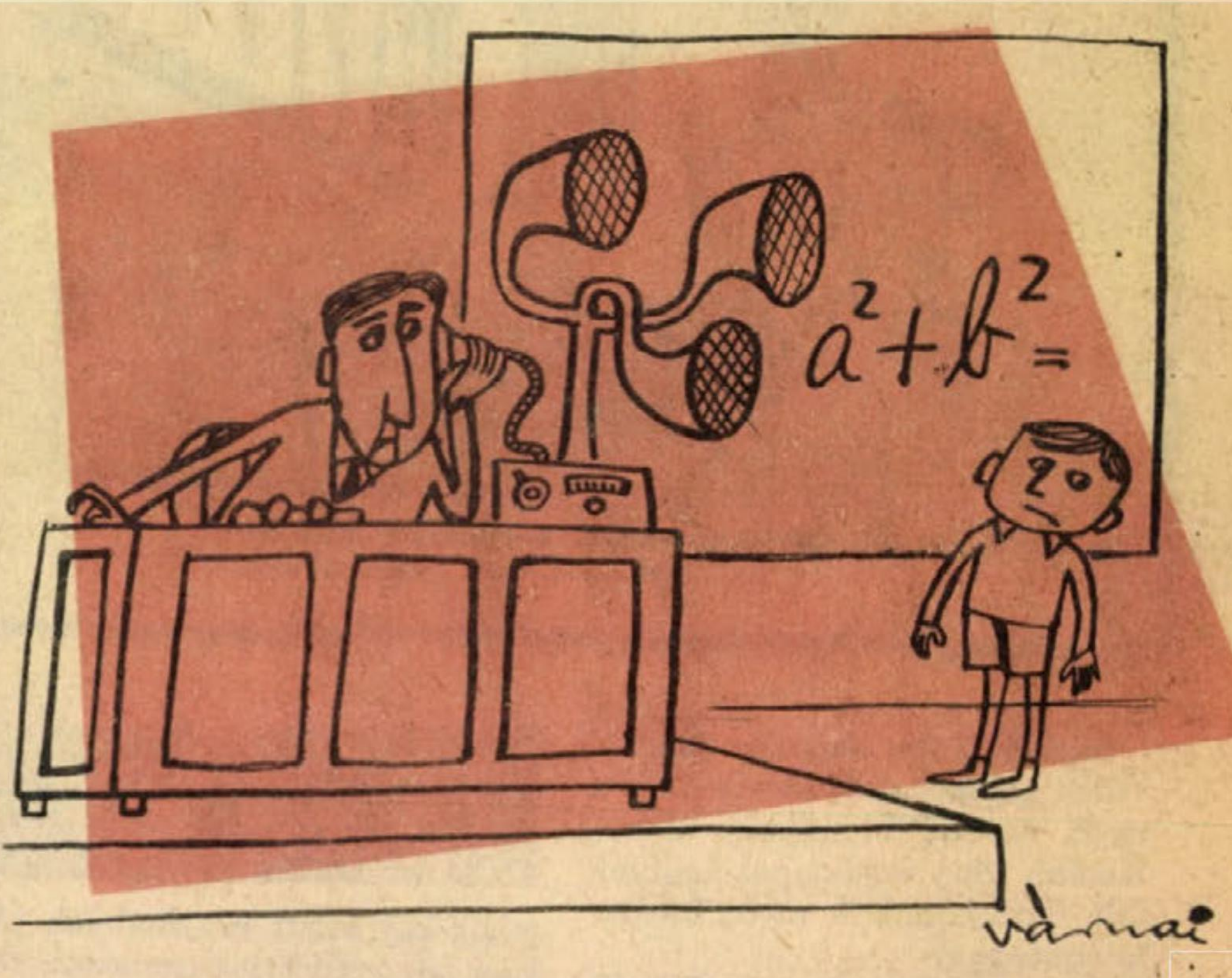

SÚGÁS-LEHALLGATÓ KÉSZÜLÉK

Két telefon

Sok-sok évvel ezelőtt világkörüli útra indult a híres magyar hegedűművész. Ausztráliai koncertek után egy kisebb újzélandi városba érkezett. A helybeli lapocska nagy cikkben jelentette a nevezetes vendég látogatását, közölte életrajzi adatait és azt is elárulta olvasóinak, hogy melyik szállodát tisztelte meg a városkában.

Másnap reggel megszólalt a telefon a művész hotelszobájában. Magyar szó csendült fel a huzal másik végén.

— Isten hozta, Mester! Mint itteni magyar, boldogan jelentem, ott leszek a ma esti koncertjén. Nevem Szabó.

— Nagyon örülök — mondta a művész megilletődve.

— De tulajdonképpen nemcsak ezért hívtam fel. Figyelmeztetni akarom valamire. Él itt egy Radó nevű magyar. Bizonyára jelentkezni fog. Vigyázzon rá! Közismert szélhámos, kérem saját érdekében, ne álljon vele szóba.

A művész elkomorodott:

— Kérem, én nem azért jöttem ide, hogy bárkivel is társalogjak. Egész nap gyakorolok, este játszom, holnap utazom tovább.

— Jó, jó, mindenesetre vigyázzon! És ne felejtse el a nevet: Radó!

Alig fejezték be a beszélgetést, újra csengett a telefon.

— Drága mester, világhírű hazánkfia! — szólt ismét magyarul egy hang. — Üdvözlöm a mi kis városunkban! Itt Radó beszél! Ott leszek a hangversenyen, de addig is hadd figyelmeztessem valamire. Bizonyára jelentkezik önnél egy Szabó nevű magyar, vigyázzon, nehogy bedőljön neki, mert ez egy minden hájjal megkent csibész . . .

A művész borzongva gondolt arra, hogy ez talán egész délelőtt így fog menni, és ingerülten kérdezte meg a telefonálót:

— Mondja, uram, tulajdonképpen hány magyar él ebben a mezővárosban?

Radó úr lelkesen felelt:

— Mi ketten. Én és Szabó.

(stella)

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.0214 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504